

НА

5. заседание

Вторник, 5 ноември 1940 г.

(Открито въ 16 ч. 10 м.).

Председателствувалъ подпредседателъ Никола Захариевъ. Секретари: Георги Михайловъ и Атанасъ Цвѣтковъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Съобщения:

Отпуски	71
Питане	71
Законопроекти	71
Предложения	71

Телеграми: 1) Отъ председателя на Народното събрание, отъ името на народното представителство, до Нейно Величество Царицата по случай именния ѝ день	72
2) Отъ Нейно Величество Царицата — отговоръ на горната телеграма	72

По дневния редъ:

Запитване — относно скъпотията, спекулата, липсата на предметитъ отъ първа необходимостъ, заплатитъ на работниците и служащитъ и за мърките, които трѣбва да се взематъ — отлагане отговора отъ министъра	72
---	----

Предложения: 1) За одобрение II-то постановление на Министерския съветъ, отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162 — относно разрешаването за добиване на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ до новата реколта на виното до 1 декември 1940 г. (Приемане)	72
---	----

2) За одобрение III-то постановление на Министерския съветъ, отъ 7 августъ 1940 г., протоколъ № 129, относно освобождаването отъ бандеролъ и др. 29.000 кгр. стари папириси. (Приемане)	73
---	----

3) За одобрение XI-то постановление на Министерския съветъ, отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, относно освобождаването отъ бандеролъ 500 кгр. папириси. (Приемане)	73
--	----

4) За одобрение XXIII-то постановление на Министерския съветъ, отъ 4 октомври 1940 г., протоколъ № 175, относно освобождаване отъ бандеролъ 1.000 кгр. папириси. (Приемане)	73
---	----

5) За одобрение XXXIII-то постановление на Министерския съветъ, отъ 4 октомври 1940 г., протоколъ № 175, относно намаляването акциза по чл. 210 отъ закона за държавнитъ привилегии, акцизитъ и патентитъ на внесенитъ отъ СССР 10.000 тона каменна соль. (Приемане)	74
--	----

6) За опрощаване на сумата 14.652.758 л., дължима отъ глоби, лихви и др. (Приемане)	74
---	----

7) За опрощаване на сумата 7.363.646 л., дължима отъ глоби, лихви и др. (Приемане)	80
--	----

8) За опрощаване на сумата 11.798.588 л., дължима отъ глоби, лихви и др. (Приемане)	82
---	----

Законопроектъ за измѣнение и допълнение на закона за пенсиитъ за изслужено време. (Първо четене)	85
--	----

Говорили: Г. Кендеровъ	85
Ж. Струнджевъ	86
А. Сивиниовъ	88
И. Петровъ	90
Д. Тодоровъ	91
П. Митевъ	92
С. Стателовъ	92
Д. Узуновъ	94
Д. Деяновъ	94
М-ръ Д. Божиловъ	96
Дневенъ редъ за следващото заседание	98

Председателствувашъ Никола Захариевъ: (Звъни) Отварямъ заседанието. Присѣствуватъ необходимото число народни представители, заседанието е законно.

(Отсѣствуватъ народнитъ представители: Аврамъ Гачевъ, Александъръ Гатевъ, Александъръ Карапетровъ, Атанасъ Ганчевъ, Атанасъ Кждревъ, Василь Цвѣтковъ, Георги Рашковъ, Георги Миковъ, Димитъръ Аранудовъ, Иванъ Батембергски, Иванъ Гърковъ, Иванъ Керемидчиевъ, Киро Арнаудовъ, Лазаръ Бакаловъ, Лазаръ Поповъ, Маринъ Тютюнджиевъ, Матю Ивановъ, Милети Начовъ, д-ръ Никола Минковъ, Петъръ Дограмаджиевъ, Симеонъ Андреевъ, и Стефанъ Керкенецовъ)

Председателството разрешава отпущкъ на следнитъ г-да народни представители:

- Александъръ Карапетровъ — 3 дни, отъ 5 т. м.;
- Атанасъ Поповъ — 3 дни, отъ 5 т. м.;
- Аврамъ Гачевъ — 2 дена, отъ 5 т. м.;
- Александъръ Гатевъ — 1 день, за 5 т. м.;
- Атанасъ Кждревъ — 3 дни, отъ 5 т. м.;
- Василь Цвѣтковъ — 2 дена, отъ 5 т. м.;
- Георги Рашковъ — 1 день, за 5 т. м.;
- Димитъръ Арнаудовъ — 3 дни, отъ 5 т. м.;
- Лазаръ Бакаловъ — 3 дни, отъ 5 т. м.;
- Маринъ Тютюнджиевъ — 2 дена, отъ 5 т. м.;
- Матю Ивановъ — 2 дена, отъ 5 т. м., и
- Милети Начевъ — 3 дни, отъ 5 т. м.

Постѣпило е питане до г-на министъра на търговията, промишлеността и труда, отъ народния представителъ

г-нъ Димитъръ Илиевъ, за продължаващата вече втора година спекула съ царевицата.

Питането ще се изпрати на г-на министъра на търговията, промишлеността и труда, за да отговори.

Постѣпили сѣ следнитъ законопроекти и предложения: Отъ Министерството на търговията, промишлеността и труда — законопроектъ за измѣнение и допълнение на чл. 47 и чл. 49 отъ наредбата-законъ за трудовия договоръ.

Отъ Министерството на финанситъ — предложение за одобрение VI-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 23 октомври 1940 г., протоколъ № 187, относно облагането на намиращитъ се въ движение въ Южна Добруджа бициклети съ допълнителна такса и акцизъ.

Отъ Министерството на правосъдието — законопроектъ за уреждане положението на адвокатитъ въ Добруджа.

Отъ Министерството на правосъдието — законопроектъ за уреждане поданството въ Добруджа.

Отъ Министерството на народното просвѣщение — законопроектъ за комисионата, която Българската земеделска и коперативна банка е задържала за управление на срѣдствата на „Фонда за кооперативенъ строежъ на народни основни училища при Министерството на народното просвѣщение“ и за ликвидация на рекламациитъ по тая комисиона.

Отъ Министерството на финанситъ — предложение за одобрение II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 23 октомври 1940 г., про-

търколя № 187, съ което се одобрява, предвиденият въ чл. 16 от закона за тютюна срокъ за изтръгването и изгарянето на тютюневите събла да се продължи до 15 ноември 1940 г.

Тия законопроекти и предложения ще се раздадат на господа народните представители.

Преди да пристъпимъ къмъ дневния редъ, дължа да съобща на почитаемото народно представителство, че г-нъ председателятъ на Народното събрание е подалъ, отъ името на народното представителство, следната поздравителна телеграма до Нейно Величество Царицата по случай Тезоимения й день: (Чете. Всички ставатъ на крака)

„Ваше Величество! Отъ мое име и отъ името на народните представители, по случай Именния день на Ваше Величество, поднасямъ най-топли и сърдечни поздравии. Нека Св. Иванъ Рилски, името на когото носите, покровителствува Ваше Величество за радостъ и гордостъ на българския народъ.“

Пожелавамъ на Ваше Величество здраве, бодростъ и дълголѣтие, за да служите като опора и покровителка на Августейшия си съпругъ, Негово Величество Царя, особено въ тия трудни времена, и да служите така също на още невръстните си деца — Негово Царско Височество Престолонаследника и Нейно Царско Височество Княгиня Мария Луиза, като предана и любяща майка, обичана, почитана и уважавана отъ нашия добъръ и трезвъ народъ. Никола Логофетовъ, председателъ на Народното събрание. (Ръкоплѣскания)

Нейно Величество Царицата отговори съ следната телеграма: (Чете)

„Логофетовъ, председателъ на Народното събрание.“

Благодаря най-искрено Вамъ и на народното представителство за изказанитъ на Именния Ми день любезни поздравления и хубави пожелания, които ме много затрогнаха. Иоанна“.

Минаваме на дневенъ редъ.

Г-да народни представители! Днесъ изтича срокътъ на запитването, което народниятъ представителъ г-нъ Тодоръ Поляковъ е отправилъ до г-на министра на търговията, промишлеността и труда, и днесъ трѣбва г-нъ министърътъ да отговори, дали е готовъ да се сложи на дневенъ редъ запитването и да опредѣлимъ датата на разглеждането му.

Има думата г-нъ министърътъ на търговията, промишлеността и труда.

Министъръ д-ръ Славчо Загоровъ: Г-да народни представители! Предвидъ на това, че въпроситъ, които г-нъ Поляковъ засѣга, ще бъдатъ разисквани при отговора на тронното слово, а впоследствие и при бюджета, моля да се отложи разглеждането на интерпелацията. Ще имамъ случай да дамъ отговоръ по-нататкъ.

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Съгласно чл. 63 отъ правилника, следва да се опредѣли день на разискванията по запитването. Г-нъ министърътъ на търговията, промишлеността и труда иска отлагането на разискванията по тая интерпелация, още повече, че, съгласно правилника, въпроситъ, които се повдигатъ въ интерпелацията на г-нъ Тодоръ Поляковъ, сж предметъ на данни и отговоръ отъ г-на министра при разглеждането отговора на тронното слово и на бюджета.

Който г-да народни представители сж съгласни съ предложението на г-на министра на търговията, промишлеността и труда, да се отложатъ разискванията по интерпелацията на г-нъ Тодоръ Поляковъ, моля, да вдигнатъ ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Пристигаваме къмъ първа точка отъ дневния редъ:

Одобрение на предложението за одобрение II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, относно разрешението за добиване на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ до новата реколта на виното, до 1 декември 1940 г.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафанловъ: (Чете)

„МОТИВИ

къмъ проекторешението за одобряване на II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, относно разрешението за добиване на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ временно, до новата реколта на виното, до 1 декември 1940 г.

Г-да народни представители! Осемъ оцетни фабрики въ гр. София и провинцията сж отправили изложение, съ

което молятъ да имъ се разреши да произвеждатъ оцетъ отъ меласовъ спиртъ временно, до пускането на пазара новитъ вина реколта 1940 г., понеже голѣми количества вина се изнесоха въ Германия и засега намирането на подходящи вина за производство на оцетъ е твърде мъчно — поради липсата имъ. Спирането на работата имъ ще доведе до прекъсване на ферментацията и измиране на оцетните ферменти, което ще стане причина да се яви на пазара кризата за оцетъ.

Горното се държи и отъ Съюза на българските индустриалци — управителенъ съветъ.

Отъ писмото на търговско-индустриалната камара — информационенъ отдѣлъ, се вижда, че срѣдните пазарни цени на вината, купувани за оцетните фабрики, сж били 35-40 ст. презъ 1939 г. спиртниятъ градусъ, франко производителенъ центъръ; до май 1940 г. 40-45 ст., до м. септември 1940 г. 65-70 ст., съ тенденция на повишение, поради изчерпване и високата цена на плодския спиртъ — 85 ст. градусътъ, франко държавенъ складъ. По всѣка вѣроятностъ, бъдещитъ цени ще сж по-високи.

Съгласно чл. 130 отъ закона за държавните привилегии, акцизитъ и патентитъ, производството на оцетъ за търговия е позволено само отъ вино, и то въ специално открититъ за тази целъ фабрики, съ изключението, предвидено въ чл. 129 отъ сжщия законъ за лозаритъ, чиито вина се вкисватъ отъ самосебеси, могатъ да ги използватъ по изключение, като оцетъ, било за свои нужди, било за продажба отъ домоветъ си, или отъ собственитъ си заведения, следъ като заплатятъ по 30 стотинки на литъръ акцизъ. Фабричниятъ оцетъ съ 6% киселинностъ се облага съ 64 стотинки на литъръ акцизъ.

Горното положение е прокарано съ измѣнението на чл. 61 отъ закона за акцизитъ и патентовия сборъ върху питиетата отъ 1933 г. („Държавенъ вестникъ“, брой 10, отъ 13 априлъ 1933 г.).

Дотогава производството на оцета се позволяваше само отъ фабриченъ спиртъ въ специални фабрики. Спиртътъ за произвеждането на оцета се отпущаше, съгласно чл. 62, съ разрешението на Министерството на финанситъ, отъ спиртни фабрики въ количества не по-малки отъ 500 и по-големи отъ 5.000 литра.

За да бъде разрешено временното производство на оцетъ и отъ меласовъ спиртъ, ще бъде необходимо да се измѣнятъ членове 130, 132, 133, 134, 137, 140, 143, 394 и 398 отъ закона за държавните привилегии, акцизитъ и патентитъ, а за да се избѣгне конкуренцията и изравни коstumатата стойностъ на оцета, добиванъ отъ вино, съ този, който ще се добива отъ меласовия спиртъ, трѣбва да се увеличи акцизътъ на фабричния (неплодовъ) спиртъ, предназначенъ за производство на оцетъ отъ 22.5 л. на литъръ 100°, на 25 л. на литъръ 100°, като сжщевременно бъде измѣненъ и чл. 59 отъ сжщия законъ.

По тия съображения наложи се да се разреши добиването на оцета и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ до новата реколта на виното, 1 декември 1940 г.

Това разрешение е едно изключение отъ разпоредбата на чл. 130 отъ закона за държавните привилегии, акцизитъ и патентитъ.

За това почитаемиятъ Министерски съветъ, ръководимъ отъ горнитъ съображения, съ II-то си постановление, взето въ заседанието му отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, реши да се позволи добиването на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ временно, до новата реколта на виното 1 декември 1940 г.

Като имате предвидъ гореизложеното, имамъ честъ да ви помоля, г-да народни представители, да разгледате и гласувате въ текущата сесия настоящото проекторешение.

Министъръ на финанситъ: Д. Божиловъ

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за одобряване II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, относно разрешаването за добиване на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ до новата реколта на виното, 1 декември 1940 г.

Одобрява се II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 13 септември 1940 г., протоколъ № 162, което гласи:

„Разрешава се добиването на оцетъ и отъ фабриченъ (неплодовъ) спиртъ съ предварително разрешение на Министерството на финанситъ, по искането на оцетофабрикантитъ.“

Фабричниятъ (неплодовъ) спиртъ, предназначенъ за добиването на оцетъ, занапредъ ще се облага съ акцизъ 25 л. на литъръ 100°.

Отпускането на фабрични (неплодовъ) спирт ще става с разрешение на Министерството на финансите от спиртните фабрики в количества не по-малки от 500 и по-големи от 5000 литра.

За денатурирането на фабрични (неплодовъ) спирт ще се издаде специална наредба. Той ще се денатурира в оцетните фабрики.

Забранява се смесването на виненъ с спиртовъ оцетъ. Настоящото постановление е в сила до новата реколта на виното, 1 декември 1940 г.

Председателстващ Никола Захариев: Които приемат прочетеното решение, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Пристъпваме към точка втора от дневния редъ:

Одобрение на предложението за одобрение III-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 7 август 1940 г., протокол № 129 — относно освобождаването от бандеролъ и др. 29.000 кг. стари папириси.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафаиловъ: (Чете)

„МОТИВИ

към проекторешението за одобряване III-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 7 август 1940 г., протокол № 129, относно освобождаването от бандеролъ, мурурие и общински налогъ на около 29.000 килограма стари, изостанали папириси, изработени в бившите тютюневи фабрики: Исакъ Аравъ и Синове, братя Лазарови и „Македонка“, в София, и бившата тютюнева фабрика „Рахебъ“ — село Малашевци, Софийско, които папириси ще бъдат взети от главно интенданство при Министерството на войната и ще бъдат раздадени на войниците, намиращи се на югоизточната ни граница.

Г-да народни представители! В бившите тютюневи фабрики: Исакъ Аравъ и Синове, братя Лазарови и „Македонка“, в София, и бившата тютюнева фабрика „Рахебъ“ — село Малашевци, Софийско, има около 29.000 килограма стари, изостанали папириси, изработени от поменатите фабрики.

При изнасянето на папирисите от посочените тютюневи фабрики същите папириси ще трябва да бъдат обандеровани.

Предвидъ, обаче, на това, че бандеролътъ, мурурието и общинският налогъ в случая трябва да се платят от държавата, почитаемият Министерския съветъ, с III-то постановление, взето в заседанието му от 7 август 1940 г., протокол № 129, реши да се освободят от бандеролъ, мурурие и общински налогъ около 29.000 килограма стари, изостанали папириси, изработени в бившите тютюневи фабрики: Исакъ Аравъ и Синове, братя Лазарови и „Македонка“, в София, и бившата тютюнева фабрика „Рахебъ“ — село Малашевци, Софийско, които папириси ще бъдат взети от главно интенданство при Министерството на войната и ще бъдат раздадени на войниците, намиращи се на югоизточната ни граница.

Като имате предвидъ гореизложеното, имамъ честь да ви помоля, г-да народни представители, да разгледате и гласувате в текущата сесия настоящото проекторешение.

Министър на финансите: **Д. Божиловъ**

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за одобряване III-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 7 август 1940 г., протокол № 129, относно освобождаването от бандеролъ, мурурие и общински налогъ на около 29.000 килограма стари, изостанали папириси, изработени в бившите тютюневи фабрики: Исакъ Аравъ и Синове, братя Лазарови и „Македонка“, в София, и бившата тютюнева фабрика „Рахебъ“ — село Малашевци, Софийско, които папириси ще бъдат вземани от главно интенданство при Министерството на войната и ще бъдат раздадени на войниците, намиращи се на югоизточната ни граница.

Одобрява се III-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 7 август 1940 г., протокол № 129, което гласи:

Освобождават се от бандеролъ, мурурие и общински налогъ около 29.000 килограма стари, изостанали папириси, изработени в бившите тютюневи фабрики: Исакъ Аравъ и Синове, братя Лазарови и „Македонка“, в София, и бившата тютюнева фабрика „Рахебъ“ — село Ма-

лашевци, Софийско, които папириси ще бъдат вземани от главно интенданство при Министерството на войната и ще бъдат раздадени на войниците, намиращи се на югоизточната ни граница.

Председателстващ Никола Захариев: Които приемат прочетеното решение, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Пристъпваме към точка трета от дневния редъ:

Одобрение на предложението за одобрение XI-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 13 септември 1940 г., протокол № 162 — относно освобождаването от бандеролъ на 500 килограма папириси.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафаиловъ: (Чете)

„МОТИВИ

към проекторешението за одобряване на XI-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 13 септември 1940 г., протокол № 162, относно освобождаването от бандеролъ 500 килограма папириси, изработени от тютюневата фабрика на Съюза на тютюневите кооперации — София, които Съюзът на тютюнотърговците подарява на войсковите части, които първи ще влязат в Добруджа.

Г-да народни представители! Съюзът на тютюнотърговците подарява на войсковите части, които първи ще влязат в Добруджа, 500 килограма папириси.

При изнасянето на папирисите от тютюневата фабрика на Съюза на тютюневите кооперации — София, същите ще трябва да бъдат обандеровани.

Предвидъ, обаче, че бандеролътъ в случая трябва да се плати от държавата, затова почитаемият Министерски съветъ с XI-то постановление, взето в заседанието му от 13 септември 1940 г., протокол № 162, реши да се освободят от бандеролъ споменатите 500 килограма папириси, изработени от тютюневата фабрика на Съюза на тютюневите кооперации, София, които Съюзът на тютюнотърговците подарява на войсковите части, които първи ще влязат в Добруджа.

Като имате предвидъ гореизложеното, имамъ честь да ви помоля, г-да народни представители, да разгледате и гласувате в текущата сесия настоящото проекторешение.

Министър на финансите: **Д. Божиловъ**

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за одобряване на XI-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 13 септември 1940 г., протокол № 162 относно освобождаването от бандеролъ 500 килограма папириси, изработени от тютюневата фабрика на Съюза на тютюневите кооперации — София, които Съюзът на тютюнотърговците подарява на войсковите части, които първи ще влязат в Добруджа.

Одобрява се XI-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 13 септември 1940 г., протокол № 162, което гласи:

Освобождават се от бандеролъ 500 килограма папириси, изработени от тютюневата фабрика на Съюза на тютюневите кооперации — София, които Съюзът на тютюнотърговците подарява на войсковите части, които първи ще влязат в Добруджа.

Председателстващ Никола Захариев: Които приемат прочетеното решение, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Точка четвърта от дневния редъ:

Одобрение XXIII-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно освобождаването от бандеролъ и други 1.000 килограма папириси.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафаиловъ: (Чете)

„МОТИВИ

към проекторешението за одобряване на XXIII-то постановление на Министерския съветъ, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно освобождаването от бандеролъ, монополно право на цигарената хартия, мурурие и общински налогъ на 1.000 килограма папириси, които Съединените тютюневи фабрики подаряват на войската.

Г-да народни представители! Съединените тютюневи фабрики подаряват 1.000 килограма папириси на войската.

При изнасянето на папирисите от Съединените тютюневи фабрики следва същит да бъдат обандеровани.

Предвид, обаче, на това, че бандеролът в случая трябва да се плати от държавата, затова почитаемият Министерски съвет, с XXXIII-то си постановление, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, реши да се позволи изнасянето на споменатите 1.000 килограма папириси от Съединените тютюневи фабрики, като същите папириси се освободят от бандерол, монополно право на цигарената хартия, мурурие и общински налог.

Като имате предвид гореположеното, имам чест да ви моля, г-да народни представители, да разгледате и гласувате в текущата сесия настоящото проекторешение.

Министър на финансите: Д. Божилов

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за одобряване XXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно освобождаване от бандерол, монополно право на цигарената хартия, мурурие и общински налог на 1.000 килограма папириси, които Съединените тютюневи фабрики подаряват на войската.

Одобрява се XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, което гласи:

„Освобождават се от бандерол, монополно право на цигарената хартия, мурурие и общински налог 1.000 килограма папириси, които Съединените тютюневи фабрики подаряват на войската“.

Председателстващ Никола Захариев: Които г-да народни представители одобряват проекторешението за одобряване XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно освобождаване от бандерол, монополно право на цигарената хартия, мурурие и общински налог на 1.000 кгр. папириси, които Съединените тютюневи фабрики подаряват на войската, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Точка шеста от дневния ред:

Одобрение предложението за одобрение XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно намаляването на акциза по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. Р. 10.000 тона каменна сол.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчик д-р Георги Рафаилов: (Чете)

„МОТИВИ

към проекторешението за одобряване XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно намаляването на акциза по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. Р. 10.000 тона каменна сол, който акциз се намалява с 55 стотинки на един килограм.

Г-да народни представители! От С. С. С. Р. се внасят 10.000 тона каменна сол, която трябва да допълни нуждата от сол в страната, поради слабата солна реколта през тази година.

При внасянето на въпросната сол, същата ще трябва да се обезмисти и да се плати за нея следеният се акциз по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът.

Предвид, обаче, на това, че каменната сол, закупена от С. С. С. Р., поради превода и др. е по-скъпа, а по качество — по-лоша от румънската, вследствие на което плащантът на същата ще бъде доста затруднен, почитаемият Министерски съвет, с XXXIII-то си постановление, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, реши, въз основа на чл. 28 от закона за осигуряване на снабдяването и регулиране на цените, акцизът по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. С. Р. 10.000 тона каменна сол да се намали с по 55 стотинки за един килограм.

Като имате предвид гореположеното, имам чест да ви моля, г-да народни представители, да разгледате и гласувате в текущата сесия настоящото проекторешение.

Министър на финансите: Д. Божилов

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за одобряване XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно намаляването на акциза по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. С. Р. 10.000 тона каменна сол, който акциз се намалява с 55 стотинки на един килограм.

Одобрява се XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, което гласи:

Въз основа на чл. 28 от закона за осигуряване на снабдяването и регулиране на цените, акцизът по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. С. Р. 10.000 тона каменна сол се намалява с 55 стотинки на един килограм“.

Председателстващ Никола Захариев: Които одобряват проекторешението за одобряване XXXIII-то постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 4 октомври 1940 г., протокол № 175, относно намаляването на акциза по чл. 210 от закона за държавните привилегии, акцизът и патентът на внесената от С. С. С. Р. 10.000 тона каменна сол, който акциз се намалява с 55 стотинки на един килограм, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Точка шеста от дневния ред:

Одобрение предложението за опрощаване на сумата 14.562.758 л., дължима от глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общините, фондовете и пр. по изпълнителни дъла от несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчик д-р Георги Рафаилов: (Чете)

„МОТИВИ

към проекторешението за опрощаване на сумата 14.562.758 л., дължима от глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общините, фондовете и пр. по изпълнителни дъла от несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Г-да народни представители! Понеже събирането на вземанията на държавата, общините, фондовете и пр. от глоби, лихви и неиздължения по приложения списък се е оказало невъзможно, поради обстоятелството, че дължниците са несъстоятелни или несъществуващи, не са оставили никакви имоти и нямат наследници, от които да се съберат сумите, на основание чл. 36 от закона за събиране на пръките данъци, имам чест да моля да гласувате приложеното проекторешение и да бъдат опростени тия глоби, лихви и неиздължения на обща сума 14.562.758 л.

Актовете за несъстоятелност и за несъществуващи длъжници, приложени към прениските, са съставени от данъчната власт, съвместно с общинския представител.

Министър на финансите: Д. Божилов

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за опрощаване на сумата 14.562.758 л., дължима от глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общините, фондовете и пр. по изпълнителни дъла от несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Опрощава се, съгласно чл. 36 от закона за събиране на пръките данъци, по приложения списък, сумата 14.562.758 л., дължима от 311 лица на държавното съкровище, общините, фондовете и пр. по изпълнителни дъла за глоби, лихви и пр., събирането на които е невъзможно, поради несъстоятелност или несъществуване на длъжниците.

СПИСЪКЪ

на несъстоятелни и несъществуващи длъжници на държавното съкровище, общините, фондовете и др. по изпълнителни дъла, сумите на които се опрощават. (Чл. 36 от закона за събиране на пръките данъци).

1. Ради Петков Цвѣтковъ и Петко Цвѣтковъ, с. Копривец, Бѣленско, сумата 600 л. по изпълнителен лист № 1071/1926 г. на Русенския окръжен съд.

2. Радославъ Н. Пейнарлиевъ, гр. Шуменъ, сумата 51.582 л. по постановление № 106/1931 г. на Министерството на финансите.

3. Ахмедъ Ибраимовъ, гр. Враца, сумата 6.080 л. по постановление № 211/1933 г. на Врачанското лесничество.

4. Василь М. Шапкаровъ, гр. Враца, сумата 2.359 л. по изпълнителен лист № 4701/1908 г. на Софийския апелативен съдъ.
5. Георги Ценковъ Девненски, гр. Враца, сумата 300.000 л. по изпълнителен лист № 13270/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
6. Тодоръ Ивановъ Найденовъ, гр. Враца, сумата 300.000 л. по изпълнителен лист № 13270/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
7. Иванъ Костовъ Дишовъ, гр. Враца, сумата 300.000 л. по изпълнителен лист № 13270/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
8. Иванъ А. Пуповъ, гр. Враца, сумата 770.853 л. по изпълнителен лист № 591/1932 г. на Врачанския окръжен съдъ.
9. Иванъ А. Пуповъ, гр. Враца, сумата 46.541 л. по решение № 2324/1931 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
10. Миланъ Петровъ Черногоореца, гр. Враца, сумата 7.361 л. по изпълнителен лист № 185/1928 г. на Врачанския окръжен съдъ.
11. Никола Тончевъ, с. Върбовка, Горноорѣховско, сумата 6.614 л. по писмо № 8293/1939 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.
12. Мария П. Канарска, гр. Враца, сумата 12.261 л. по изпълнителен лист № 1862/1928 г. на Врачанския окръжен съдъ.
13. Йорданъ Тод. Лютибродски, гр. Враца, сумата 270.442 л. по изпълнителен лист № 11/1934 г. на Русенския апелативен съдъ.
14. Йорданъ Тод. Лютибродски, гр. Враца, сумата 495.000 л. по изпълнителен лист № 833/1935 г. на Русенския областен съдъ.
15. Христо Тошковъ Панчевъ, с. Гор. Кремена, Врачанско, сумата 1.250.000 л. по изпълнителен лист № 12748/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
16. Христо Тошковъ Панчевъ, с. Гор. Кремена, Врачанско, сумата 50.500 л. по изпълнителен лист № 2999/1935 г. на Софийския полски военен съдъ.
17. Цеко Йотовъ, с. Гор. Кремена, Врачанско, сумата 62.447 л. по постановление № 20/1924 г. на Министерството на финансите.
18. Лазаръ Ивановъ, с. Гол. Бабино, Врачанско, сумата 75 л. по постановление № 636/1926 г. на Врачанското лесничество.
19. Димитъръ К. Ореля, с. Дерманци, Врачанско, сумата 971 л. по изпълнителен лист № 302/1927 г. на мездренския мирови съдия.
20. Димитъръ К. Ореля, с. Дерманци, Врачанско, сумата 871 л. по изпълнителен лист № 303/1927 г. на мездренския мирови съдия.
21. Петъръ Миховъ Петровъ, с. Дерманци, Врачанско, сумата 2.760 л. по болнична смѣтка № 3459/1932 г. на Александровската държавна болница.
22. Петъръ Илиевъ Йотовъ, с. Звѣрино, Врачанско, сумата 5.140 л. по изпълнителен лист № 3201/1933 г. на Софийския областен съдъ.
23. Йорданъ Михайловъ Димитровъ, с. Згори-градъ, Врачанско, сумата 333 л. по постановление № 787/1931 г. на Врачанското държавно лесничество.
24. Павелъ и Петъръ Митеви Яневи, с. Криводолъ, Врачанско, сумата 22.380 л. по болнични смѣтки № 9007/1927 г., № 9006/1927 г. на Александровската държавна болница.
25. Ангелъ Илиевъ Хрисовъ, с. Крета, Врачанско, сумата 45.040 л. по изпълнителен лист № 879/1936 г. на Софийския областен съдъ.
26. Иванчо Илиевъ Дунчовски, с. Кунино, Врачанско, сумата 3.000 л. по постановление № 1006/1933 г. на Врачанското административно лесничество.
27. Иванъ Йордановъ Ивановъ, с. Люти-долъ, Врачанско, сумата 300.000 л. по изпълнителен лист № 12912/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
28. Стоянъ Димитровъ Драгановъ, с. Люти-долъ, Врачанско, сумата 6.396 л. по изпълнителен лист № 899/1933 г. на Врачанския областен съдъ.
29. Иванъ Атанасовъ, с. Люти-бродъ, Врачанско, сумата 6.654 л. по изпълнителен лист № 672—26—1/1930 г. на Софийския окръжен съдъ.
30. Никола Ценовъ Райчевъ, с. Рашково, Ботевградско, сумата 6.654 л. по изпълнителен лист № 672—26—1/1930 г. на Софийския окръжен съдъ.
31. Иванъ Атанасовъ, с. Люти-бродъ, Врачанско, сумата 345.042 л. по изпълнителен лист № 672—26—1/1930 г. на Софийския окръжен съдъ.
32. Иванъ Атанасовъ, с. Люти-бродъ, Врачанско, сумата 95.561 л. по изпълнителен лист № 1703/1925 г. на Врачанския окръжен съдъ.
33. Панчо Горановъ, с. Липенъ, Врачанско, сумата 260 л. по постановление № 411/1926 г. на Берковското лесничество.
34. Кънчо Горановъ Булешки, с. Липенъ, Врачанско, сумата 180 л. по изпълнителен лист № 3969 отъ 28 октомври 1924 г. на I фердинандски мирови съдия.
35. Ангелъ Коловъ, с. Лиляче, Врачанско, сумата 900 л. по постановление № 807/1928 г. на Врачанското лесничество.
36. Ивана Лазарова Нинова Ценова, с. Моравица, Врачанско, сумата 13.117 л. по изпълнителен лист № 156/1924 г. на Врачанския окръжен съдъ.
37. Председателъ на юношеското туристическо дружество „Искъръ“, с. Мездра, Врачанско, сумата 22.198 л. по изпълнителен лист № 276/1931 г. на Мездренския мирови съдия.
38. Ненчо Ивановъ, с. Мездра, Врачанско, сумата 2.409 л. по изпълнителен лист № 561/1923 г. на Врачанския окръжен съдъ.
39. Димитъръ Христовъ Тюфекчиевъ, с. Мездра, Врачанско, сумата 2.040 л. по болнична смѣтка пр. № 4050/1931 г. на Александровската държавна болница.
40. Георги Стояновъ, с. Мездра, Врачанско, сумата 1.303 л. по изпълнителен лист № 2—82—1933 г. на мездренския мирови съдия.
41. Моно Каменовъ Кръжлевъ, с. Нефела, Врачанско, сумата 9.343 л. по изпълнителен лист № 456/1928 г. на Врачанския окръжен съдъ.
42. Пегко Ивановъ, с. Романъ, Врачанско, сумата 2.554 л. по изпълнителен лист № 708/1929 г. на Врачанския окръжен съдъ.
43. Георги Дочевъ, с. Ранкьово, Врачанско, сумата 258 л. по постановление № 1—3—887/1934 г. на Министерството на железниците.
44. Кузманъ Николовъ, с. Ранкьово, Врачанско, сумата 2.455 л. по изпълнителен лист № 634/1927 г. на Врачанския окръжен съдъ.
45. Петъръ Николовъ, София, сумата 220.622 л. по изпълнителен лист № 45а отъ 26 мартъ 1929 г. на Софийския окръжен съдъ.
46. Петъръ Николовъ, с. Ранкьово, Врачанско, сумата 4.500 л. по постановление № 12439/1930 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
47. Тодоръ Николовъ, с. Ранкьово, Врачанско, сумата 10.235 л. по решение № 1426/1936 г. на Видинската областна смѣтна палата.
48. Тодоръ Найденовъ, с. Ранкьово, Врачанско, сумата 41.594 л. по решение № 1829/1931 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
49. Иванъ Цоловъ Лалчевъ, с. Синьо-бърдо, Врачанско, сумата 226.600 л. по изпълнителен лист № 12900/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
50. Анто Георгиевъ Геновъ, с. Тишевица, Врачанско, сумата 1.250.000 л. по изпълнителен лист № 12759/1925 г. на Софийския областен военен съдъ.
51. Георги Туцовъ, с. Уровене, Врачанско, сумата 5.000 л. по изпълнителен лист № 10836/1924 г. на Ломския окръжен съдъ.
52. Мито П. Вълговъ, с. Уровене, Врачанско, сумата 1.827 л. по изпълнителен лист № 4—300/1928 г. на II врачански мирови съдия.
53. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 17.184 л. по решение № 315/1930 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
54. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 1.953 л. по решение № 1181/1926 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
55. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 1.127 л. по решение № 1145/1930 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
56. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 178 л. по решение № 925/1931 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.
57. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 814 л. по решение № 6418/1933 г. на Софийската окръжна смѣтна палата.
58. Коста Д. Стефановски, с. Царевецъ, Врачанско, сумата 2.355 л. по решение № 7580/1934 г. на Софийската окръжна смѣтна палата.
59. Методи Костовъ Петровъ, с. Цаконица, Врачанско, сумата 460 л. по постановление № 402/1931 г. на Врачанското лесничество.

60. Ангелъ Османлиевъ, гр. Шуменъ, сумата 127.933 л. по решение № 689/1930 г. на Върховната смѣтна палата.

61. Ангелъ Османлиевъ, гр. Шуменъ, сумата 119.398 л. по постановление № 103/1924 г. на Министерството на финанситѣ.

62. Ангелъ Османлиевъ, гр. Шуменъ, сумата 291.895 л. по изпълнителенъ листъ № 1950/1926 г. на Шуменския окръженъ съдъ.

63. Ефтимъ Д. Грекозъ, гр. Варна, сумата 167.481 л. по изпълнителенъ листъ № 1950/1926 г. на Шуменския окръженъ съдъ.

64. Афузъ Ахмедъ Мехмедовъ, с. Бѣлоградецъ, Новопазарско, сумата 1.279 л. по постановление № 2168/1931 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.

65. Димитъръ Ангеловъ, с. Зайчино-Орѣше, Новопазарско, сумата 5.450 л. по болнична смѣтка № 2092/1936 г. на Шуменската държавна болница.

66. Иванъ Милевъ Христовъ, с. Ник. Козлево, Новопазарско, сумата 1.890 л. по писмо № 2689/1939 г. на Дирекцията на държавнитѣ дългове.

67. Слани Юр. Байрямовъ, гр. Преславъ, сумата 11.700 л. по постановление № 70/1930 г. на Министерството на финанситѣ — финансова инспекция.

68. Бера Сали Кадинова, гр. Сливенъ, сумата 21.531 л. по постановления № № 60 и 62/1937 г. на Министерството на финанситѣ.

69. Стефанъ Хаджиевъ, гр. Сливенъ, сумата 2.788 л. по изпълнителенъ листъ № 15109/1906 г. на Търновския окръженъ съдъ.

70. Петъръ Тодоровъ Пеневъ, гр. Сливенъ, сумата 9.823 л. по решение № 2091/1936 г. на Бургаската областна смѣтна палата.

71. Абдулъ Мурадовъ, гр. Сливенъ, сумата 5.222 л. по изпълнителенъ листъ № 780—35—4/1934 г. на Софийския окръженъ съдъ.

72. Петъръ Ив. Даскаловъ, гр. Сливенъ, сумата 2.967 л. по постановление № 12702/1920 г. на Върховната смѣтна палата.

73. Иванъ Генчевъ Николовъ, гр. Сливенъ, сумата 31.299 л. по изпълнителни листове № № 4776/1925 г., 12321/1924 г. на Сливенския контроленъ съдъ.

74. Илия Яновъ Василевъ, гр. Сливенъ, сумата 22.648 л. по изпълнителенъ листъ № 4774/1925 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

75. Мария Хр. Димова, гр. Сливенъ, сумата 1.215 л. по постановление № 225/1924 г. на Министерството на финанситѣ.

76. Нойко Н. Димитровъ, гр. Сливенъ, сумата 47.271 л. по изпълнителенъ листъ № 158/1929 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

77. Любенъ Христовъ Калайджиевъ, гр. Сливенъ, сумата 278.110 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

78. Симеонъ Ивановъ Добревъ, гр. Сливенъ, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

79. Спасъ Г. Ивановъ, гр. Сливенъ, сумата 53.110 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

80. Иванъ Ивановъ Колевъ, гр. Сливенъ, сумата 53.110 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

81. Къню Юрдановъ Тодоровъ, гр. Сливенъ, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

82. Христо Стойковъ Ивановъ, гр. Сливенъ, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

83. Михаилъ Петровъ, гр. Сливенъ, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

84. Юрданъ Стефановъ Мариновъ, гр. Сливенъ, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

85. Никола Яневъ Попхристовъ, с. Крумъ беглий, Елховско, сумата 53.152 л. по изпълнителенъ листъ № 160/1932 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

86. Иванъ Цаневъ, гр. Сливенъ, сумата 18.398 л. по постановление № 14/1928 г. на Министерството на финанситѣ.

87. Иванъ Д. Табаковъ, гр. Сливенъ, сумата 6.973 л. по постановление № 9566/1922 г. на Върховната смѣтна палата.

88. Димитъръ Ник. Николовъ, гр. Сливенъ, сумата 13.063 л. по изпълнителенъ листъ № 4775/1925 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

89. Симеонъ Ив. Добревъ, гр. Сливенъ, сумата 170.000 л. по изпълнителенъ листъ № 1335/1925 г. на Русенския областенъ съдъ.

90. Петъръ Ив. Кънчевъ, гр. Сливенъ, сумата 57.492 л. по решения № № 6391/1934 г., 6390/1934 г. на Пловдивската областна смѣтна палата; 1587/1928 г. на Върховната смѣтна палата и постановления № № 1614/1922 г., 152/1924 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

91. Алексъ Дончевъ, гр. Сливенъ, сумата 5.465 л. по постановление № 614/1932 г. на Министерството на финанситѣ.

92. Александъръ Лебедевъ, гр. Сливенъ, сумата 28.267 л. по изпълнителенъ листъ № 2608/1926 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

93. Д. Н. Ивановъ, гр. Сливенъ, сумата 1.500 л. по заповѣдъ № 266/1925 г. на Министерството на финанситѣ.

94. Димитъръ Ламбовъ, гр. Сливенъ, сумата 500.000 л. по изпълнителенъ листъ № 1544/1934 г. на Русенския областенъ съдъ.

95. Димитъръ Ламбовъ, гр. Сливенъ, сумата 776 л. по изпълнителенъ листъ № 1546/1934 г. на Русенския областенъ съдъ.

96. Сидъ Османовъ Идиризовъ, с. Сарж-яръ, Сливенско, сумата 1.800 л. по изпълнителенъ листъ № 402/1924 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

97. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 1.213 л. по окончателно постановление № 399/1923 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

98. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 104 л. по окончателно постановление № 401/1922 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

99. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 8.126 л. по окончателно постановление № 1479/1923 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

100. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 372 л. по окончателно постановление № 1767/1922 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

101. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 317 л. по окончателно постановление № 527/1928 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

102. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 8.959 л. по окончателно постановление № 400/1923 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия.

103. Злата Иванова, с. Струпецъ, Сливенско, сумата 30.133 л. по изпълнително дѣло № 2877/1920 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

104. Теню Миндевъ, с. Турсунлий, Сливенско, сумата 3.059 л. по изпълнителенъ листъ № 115/1930 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

105. Андонъ Ив. Василевъ, с. Демерджилий, Сливенско, сумата 2.854 л. по изпълнителенъ листъ № 302/1933 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

106. Вълно Минковъ Ивановъ, с. Траноколово, Сливенско, сумата 3.932 л. по изпълнителенъ листъ № 358/1924 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

107. Никола П. Симиchieвъ, гр. Сливенъ, сумата 20.992 л. по окончателно постановление № № 1739/1921 г., 1737/1921 г., 1688/1923 г. на Бургаската окръжна постоянна комисия; 12063/1922 г. на Министерството на финанситѣ и актъ отъ 24 юлий 1919 г.

108. Георги Русевъ, с. Мечкарово, Сливенско, сумата 3.225 л. по болнична смѣтка, изпратена съ писмо № 368/1930 г. на Сливенската държавна болница.

109. Стойка и Дим. К. Казанджиеви, с. Налбантово, Сливенско, сумата 7.579 л. по изпълнителенъ листъ № 151/1929 г. на Сливенския окръженъ съдъ.

110. Чиро Дарди, гр. Бургасъ, сумата 45.672 л. по изпълнителни листове № № 674/1933 г., 4/1933 г. на Софийския окръженъ съдъ.

111. Йосифъ Йотовъ Бенароя, гр. Пловдивъ, сумата 8.042 л. по изпълнителенъ листъ № 1405/1928 г. на Пловдивския окръженъ съдъ.

112. Йосифъ Йотовъ Бенароя, гр. Пловдивъ, сумата 109.657 л. по изпълнителенъ листъ № 1405/1928 г. на Пловдивския апелативенъ съдъ.

113. Ивана Асенова Тодорова, с. Ки. Александрово, Бѣлоградчишко, сумата 1.820 л. по болнична смѣтка № 183/1939 г. на Александровската държавна болница.

114. Марко Цвѣтковъ Димитровъ, с. Воднянци, Бѣлоградчишко, сумата 720 л. по постановление № 284/1939 г. на Бѣлоградчишкото държавно лесничество.

115. Димитрица Миленкова, с. Дълго-поле, Бѣлоградчишко, сумата 1.000 л. по изпълнителенъ листъ № 176/1939 г. на Бѣлоградчишкия околийски съдъ.

116. Рада Миленкова, с. Дълго-поле, Бѣлоградчишко, сумата 200 л. по изпълнителенъ листъ № 166/1939 г. на Бѣлоградчишкия околийски съдъ.

117. Андонъ Ивановъ Тасковъ, гр. Кюстендилъ, сумата 5.893 л. по изпълнителни листове: № № 213, 214, 216, 217, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 227, 228, 229, 230, 231, 233, 234; 226, 705, 215, 698, 709, 706, 699, 707/1937 г. и 700/1938 г. на Кюстендилския околийски създъ; 1557/1937 г., 1018 и 1557/1938 г. на Софийския околийски създъ и 560/1938 г. на Радомирския околийски създъ.

118. Михайлъ Костовъ, с. Петре, Варненско, сумата 3.600 л. по присъда № 1190/1927 г. на Варненския окръженъ създъ.

119. Сали Мехмедовъ Бошнаковъ, с. Бенковски, Варненско, сумата 280 л. по постановление № 1205 отъ 14-априлъ 1939 г. на Варненското лесничество.

120. Йосифъ Бакаловъ, София, сумата 550 л., акцизень абонаментъ за производство парфюмерийни издѣлия по протоколъ отъ 10 октомврий 1921 г.

121. Муса Али Осмачовъ, с. Звезда, Айтоско, сумата 460 л., акцизень абонаментъ за II полугодие на 1922 г.

122. Акционерно дружество „Слънчогледъ“, гр. Варна, сумата 26.495 л., акцизень абонаментъ за производство на растителни масла за 1924 г.

123. Паню Колевъ, гр. София, сумата 2.300 л., акцизень абонаментъ за производство на сиропъ и сода презъ 1924 г. по пр. № 220/1924 г.

124. Иванъ Д. Гюшевъ, гр. София, сумата 975 л., акцизень абонаментъ за автомобилъ презъ 1921 г.

125. Иванъ Димовъ, с. Злокучентъ, Шуменско, сумата 800 л., по постановление № 694/1931 г. на Преславското държавно лесничество.

126. Ламбо Ламбевъ Теоловъ, с. Бѣлградецъ, Шуменско, сумата 776 л. по изпълнителенъ листъ № 1582/1934 г. на Русенския областенъ създъ.

127. Ламбо Ламбевъ Теоловъ, с. Бѣлградецъ, Шуменско, сумата 500.000 л. по изпълнителенъ листъ № 1580/1934 г. на Русенския областенъ воененъ създъ.

128. Маринъ Краевъ Юрдановъ и Слави Юрдановъ, с. Злокучентъ, Шуменско, сумата 588 л. по изпълнителенъ листъ № 374/1932 г. на шуменския мирови съдия.

129. Сави Юрдановъ, с. Злокучентъ, Шуменско, сумата 1.428 л. по изпълнителенъ листъ № 172/1932 г. на шуменския мирови съдия.

130. Вачо Петровъ, с. Страхилица, Шуменско, сумата 16.514 л., по постановление № 1943/1937 г. на Варненската митница.

131. Иванъ Петровъ, с. Страхилица, Шуменско, сумата 16.432 л. по постановление № 1931/1937 г. на Варненската митница.

132. Ангелъ Ивановъ Терзийски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 4.242 л. по изпълнителенъ листъ № 1319-25-3/1932 г. на Пѣтвенския окръженъ създъ.

133. Ангелъ Ивановъ Терзийски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 2.742 л. по изпълнителенъ листъ № 2706/1926 г. на Пловдивския областенъ създъ.

134. Димо Хитовъ Д. Реселешки, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 655 л. по изпълнителенъ листъ № 518/1933 г. на Орѣховския окръженъ създъ.

135. Петъръ Х. Реселешки, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 655 л. по изпълнителенъ листъ № 518/1933 г. на Орѣховския окръженъ създъ.

136. Кирилъ Стаменовъ, с. Крива-бара, Орѣховско, сумата 2.171 л., по изпълнителенъ листъ № 144/1933 г. на Орѣховския окръженъ създъ.

137. Иванъ Ив. Цсковъ, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 54 л. по постановление № 1451/1933 г. на Министерството на желѣзницитѣ.

138. Иванъ Ил. Вановски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 60 л., по постановление № 251/1931 г. на Министерството на желѣзницитѣ.

139. Дим. Ал. Лазаровъ, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 8 л. по постановление № 2452/1933 г. на Министерството на желѣзницитѣ.

140. Крумъ Н. Петровъ, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 145 л. по постановление № 724/1933 г. на Министерството на желѣзницитѣ.

141. Ангелъ Из. Терзийски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 18.784 л. по изпълнителенъ листъ № 585-34-2/1935 г. на Софийския областенъ създъ.

142. Динко Пачовъ Горнишки, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 570 л. по болнична смѣтка № 643/1935 г. на Врачанския областенъ създъ.

143. Станка Илнева Вълчинкова, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 2.420 л. по болнична смѣтка 2764/1939 г. на Александровската държавна болница.

144. Иванка Йончева Йопова, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 600 л., по болнична смѣтка № 204/1939 г. на третостепенната държавна болница, с. Кнежа.

145. Александъръ Герасимовъ, с. Крива-бара, Орѣховско, сумата 23.789 л. по решение № 1970/1928 г. на Врачанската окръжна смѣтна палата.

146. Василь Филиповъ Каменовъ, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 2.461 л. по изпълнителенъ листъ № 1-658/1934 г. на Софийския апелативенъ създъ.

147. Атанасъ Геновъ Гатовски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 1.056 л. по постановление № 2696/1939 г. на Дирекцията на труда и общественитѣ осигуровки.

148. Атанасъ Геновъ Гатовски, с. Кнежа, Орѣховско, сумата 352 л. по постановление № 2695/1939 г. на Дирекцията на труда и общественитѣ осигуровки.

149. Стефанъ Ивановъ Станчевъ, с. Раковски, Хасковско, сумата 284.717 л. по изпълнителенъ листъ № 172/1927 г. на Софийския областенъ воененъ създъ.

150. Хасанъ Юсеиновъ, с. Сусамъ, Хасковско, сумата 3.027 л., по изпълнителенъ листъ № 120/1929 г. на II хасковски мирови съдия.

151. Ангелъ Петровъ, Христо Ивановъ и Иванъ Колевъ, с. Сърница, Хасковско, сумата 8.148 л. по изпълнителенъ листъ № 675/1931 г. на Пловдивския апелативенъ създъ.

152. Якъбъ Салиевъ, с. М. Мусаларъ, Хасковско, сумата 1.116 л. по изпълнителенъ листъ № 8098/1923 г. на Кърджалийския окръженъ създъ.

153. Исуфъ Махмудовъ, с. Пъндажикъ, Хасковско, сумата 1.022 л. по изпълнителенъ листъ № 11307/1925 г. на Хасковския окръженъ създъ.

154. Геню Георгиевъ, гр. Хасково, сумата 18.938 л. по изпълнителенъ листъ № 496/1928 г. на Хасковския окръженъ създъ.

155. Геню Д. Георгиевъ, гр. Хасково, сумата 130.606 л. по постановление № 286/1927 г. на Министерството на финанситѣ.

156. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 21.670 л. по решение № 2526/1926 г. на Шуменската смѣтна палата.

157. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 357.492 л. по решение № 2882/1929 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

158. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 4.210 л. по решение № 358/1931 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

159. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 5.527 л. по решение № 358/1931 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

160. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 118.700 л. по решение № 2758/1929 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

161. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 2.154 л. по решение № 1414/1929 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

162. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 9.366 л. по решение № 1420/1929 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

163. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 18.000 л. по решение № 2418/1929 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

164. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 35.464 л. по решение № 1324/1928 г. на Шуменския окръженъ създъ.

165. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 12.677 л. по решение № 316/1931 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

166. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 44.892 л. по решение № 2844/1928 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

167. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 470 л. по решение № 1072/1927 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

168. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 10.302 л. по решение № 2746/1928 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

169. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 689 л. по решение № 2182/1927 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

170. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 2.374 л. по решение № 2932/1938 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

171. Дим. Т. Бояджиевъ, гр. Омортагъ, сумата 906 л. по решение № 3060/1927 г. на Шуменската окръжна смѣтна палата.

172. Георги Михалевъ, с. Ичера, Сливенско, сумата 129 л. по постановление № 383/1933 г. на Главната дирекция на желѣзницитѣ.

173. Никола Стефановъ Петковъ, гр. Бургасъ, сумата 120.994 л. по изпълнителенъ листъ № 757/1937 г. на Бургаския областенъ създъ.

174. Тодоръ Георгиевъ Стефановъ, с. Дюлево, Панагюрско, сумата 907 л. по постановление № 161/1937 г. на Панагюрския данъченъ началникъ.

175. Иванъ Жековъ, с. Д.-долъ, Варненско, сумата 6.200 л. по постановление № 855/1928 г. на Варненското държавно лесничество.

176. Жеко Ивановъ, с. Д.-долъ, Варненско, сумата 6.200 л. по постановление № 855/1928 г. на Варненското държавно лесничество.

177. Никола Цв. Ивановъ, с. Торосъ, Луковитско, сумата 2.150 л. по изпълнителенъ листъ № 7/1940 г. на Софийския областенъ воененъ съдъ.

178. Райко Гатевъ, с. Торосъ, Луковитско, сумата 3.125 л. по изпълнителенъ листъ № 1186-931-3/1932 г. на Пловдивския окръженъ съдъ.

179. Йона Маринова Крачунова, с. Торосъ, Луковитско, сумата 2.395 л. по изпълнителенъ листъ № 665/1929 г. на Ловчанския окръженъ съдъ.

180. Маринъ Д. Петровъ, с. Дерманци, Луковитско, сумата 45 л. по постановление № 2757/1934 г. на Министерството на железниците.

181. Ненчо Хр. Мановски, с. Дерманци, Луковитско, сумата 30 л. по постановление № 5767/1933 г. и 2768/1932 г. на Министерството на железниците.

182. Георги Донеъ Стояновъ, гр. София, сумата 353.103 л. по решение № 814/1936 г. на Софийската областна смѣтна палата.

183. Георги Донеъ Стояновъ, гр. София, сумата 446.373 л. по постановление № 201/1927 г. на Министерството на финансите.

184. Стоянъ Бѣлевъ Митовъ, гр. София, сумата 69.262 л. по изпълнителенъ листъ № 1204-27-1/1935 г. на Софийския областенъ съдъ.

185. Георги Донеъ Стояновъ, гр. София, сумата 8.384 л. по изпълнителни листове № № 560 и 560/1927 г. на Софийския окръженъ и Софийския апелативенъ съдъ.

186. Георги Атанасовъ Михайловъ, гр. София, сумата 85.040 л. по изпълнителенъ листъ № 1071-36-3/1937 г. на Софийския областенъ съдъ.

187. Кара Мехмедъ Ибраимовъ, с. Болярци, Варненско, сумата 180 л. по изпълнителенъ листъ № 3134/1921 г. на II варненски мирови съдия.

188. Стефанъ Господиновъ Буневъ, с. Медвенъ, Котленско, сумата 617 л. по изпълнителенъ листъ № 6148/1926 г. на котленския мирови съдия.

189. Никола К. Вазовъ, гр. Ст. Загора, сумата 3.724 л. изпълнителенъ листъ № 200—30—1/1930 г. на Софийския окръженъ съдъ.

190. Крумъ Лозановъ Алиевъ, с. Салашъ, Бѣлоградчишко, сумата 600 л. по постановления № № 103/1939 г., 262/1939 г. на бѣлоградчишки околийски ветеринаренъ лѣкаръ и Русенската търговско-индустриална камара.

191. Иванъ Цаневъ Калчевъ, София, сумата 25.240 л. по изпълнителенъ листъ № 303—30—2/1931 г. на Софийския апелативенъ съдъ.

192. Иванъ Николовъ, с. Радославо, Пирдопско, сумата 2.240 л. по болнична смѣтка, изпратена съ писмо № 1512/1924 г. на В.-Търновската държавна болница.

193. Димитъръ Христовъ Митовъ, гр. Казанлъкъ, сумата 8.724 л. акцизъ и общински налогъ.

194. Маринъ Кр. Юрдановъ, с. Злокученъ, Шуменско, сумата 1.700 л. по изпълнителенъ листъ № 457/1933 г. на шуменския мирови съдия.

195. Сави Юрдановъ, с. Злокученъ, Шуменско, сумата 1.728 л. по изпълнителенъ листъ № 457/1933 г. на шуменския мирови съдия.

196. Мустафа Халиловъ Кесиковъ, с. Н.-село, Котленско, сумата 600 л. по постановление № 1114/1936 г. на смолянския административенъ лесничей.

197. Салифъ Бекировъ, с. Поточарска, Крумовградско, сумата 1.000 л. по заповѣдъ № 64/1929 г. на крумовградския околийски началникъ.

198. Арсо Г. Поповъ, София, сумата 8.232 л. по изпълнителенъ листъ № 314/1924 г. на Врачанския окръженъ съдъ.

199. Арсо Г. Поповъ, София, сумата 23.143 л. по писмо № 7735/1938 г. на Дирекцията на държавните дългове.

200. Ахмедъ Арифовъ, с. Дол.-Главанакъ, Харманлийско, сумата 760 л. по постановление № 554/1925 г. на Харманлийското горско управление.

201. Босилъ Янакевъ, с. Ефремъ, Харманлийско, сумата 2.385 л. по решение № 936/1930 г. на Хасковската окръжна смѣтна палата.

202. Ахмедъ Арифовъ, с. Дол.-Главанакъ, Харманлийско, сумата 1.600 л. по постановление № 504/1925 г. на Харманлийското лесничество.

203. Анастасия Стоянова Артиманцева, с. Ръждавица, Кюстендилско, сумата 8.130 л. по писмо № 4869/1939 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.

204. Рангелъ З. Мишевъ, гр. Трънъ, сумата 717.277 л. по постановления № № 91, 93 и 58/1929 г. на финансовата инспекция при Министерството на финансите.

205. Цвѣтко Лиловъ Андреевъ, гр. София, сумата 534.125 л. по изпълнителенъ листъ № 231—37—2/1937 г. на Софийския областенъ съдъ.

206. Петъръ Ив. Петровъ, гр. Карнобатъ, сумата 5.482 л. по изпълнителенъ листъ № 453/1932 г. на Пловдивския апелативенъ съдъ.

207. Мاستънъ Ереджебовъ, с. Ташлъкъ, Карнобатско, сумата 280 л. по изпълнителенъ листъ № 60/1929 г. на II карнобатски мирови съдия.

208. Мехмедъ Юсуфовъ, с. Камчи-махле, Карнобатско, сумата 208 л. по изпълнителенъ листъ № 87/1929 г. на II карнобатски мирови съдия.

209. Рамаданъ Юнузовъ, с. Камчи-махле, Карнобатско, сумата 952 л. по изпълнителенъ листъ № 495/1927 г. на Бургаския окръженъ съдъ.

210. Исуфъ Т. Ахмедовъ, с. Камчи-махле, Карнобатско, сумата 1.680 л. по постановление № 483/1926 г. на карнобатския лесничей.

211. Коло Вълковъ, с. Иситлий, Карнобатско, сумата 200 л. по постановление № 620/1928 г. на карнобатския лесничей.

212. Василъ Ивановъ, с. Челопекъ, Врачанско, сумата 5.380 л. по решение № 429/1935 г. на Софийската окръжна смѣтна палата.

213. Василъ Ивановъ, с. Челопекъ, Врачанско, сумата 10.428 л. по решение № 3573/1939 г. на Софийската окръжна смѣтна палата.

214. Никола Ив. Недѣлевъ, гр. Пазарджикъ, сумата 183.712 л. по изпълнителенъ листъ № 481—927/1928 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.

215. Нейко Н. Малчевъ, с. Плаково, В.-Търновско, сумата 4.630 л. акцизъ за първото полугодие на 1931 г.

216. Асенъ п. Цвѣтковъ Величковъ, гр. София, сумата 188.373 л. по решение № 4452/1935 г. на Видинската областна смѣтна палата.

217. Кирилъ Ат. Божиловъ, гр. София, сумата 50.040 л. по изпълнителенъ листъ № 857—37—3/1940 г. на Софийския областенъ съдъ.

218. Боню Ст. Ивановъ, с. Иситлий, Карнобатско, сумата 160 л. по постановление № 1867/1927 г. на карнобатския лесничей.

219. Бранко Милановъ Касумовичъ, гр. София, сумата 45.040 л. по изпълнителенъ листъ № 1063—38—3/1938 г. на Софийския областенъ съдъ.

220. Сименъ Янковъ Симеоновъ, гр. Варна, сумата 230.181 л. по изпълнителенъ листъ № 10419/1924 г. на Варненския окръженъ съдъ.

221. Славка Пандева Терзеева, гр. София, сумата 175.042 л. по изпълнителенъ листъ № 478—29—1/1930 г. на Софийския окръженъ съдъ.

222. Цанко К. Хасъмски, гр. София, сумата 25.000 л. по постановление № 69/1923 г. на Министерството на финансите.

223. Стефанъ Гане & С-ие, гр. София, сумата 37.587 л. по изпълнителенъ листъ № 46/1931 г. на Софийския окръженъ съдъ.

224. Василъ Сп. Шиндаровъ, гр. Панагюрище, сумата 147 л. по изпълнителенъ листъ № 354/1929 г. на панагюрския мирови съдия.

225. Атанасъ Ив. Златановъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 112 л. по изпълнителенъ листъ № 1423/1934 г. на Пловдивския воененъ съдъ.

226. Нено Н. Шииковъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 2.028 л. по изпълнителни листове № № 145/1930 г. и 33/1935 г. на Панагюрския мирови съдия.

227. Надежда О. Николова, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 975 л. по болнична смѣтка № 3317/1937 г. на Софийската държавна болница за гърдоболни.

228. Стоянъ Стойновъ Дашовъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 2.117 л. по изпълнителенъ листъ № 263/1936 г. на Пазарджишкия областенъ съдъ.

229. Стоянъ Ив. Дашовъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 9.881 л. по постановление № 71/1935 г. и изпълнителенъ листъ № 203/1936 г. на Министерството на земедѣлието и Панагюрския околийски съдъ.

230. Михаилъ Николовъ Бодуровъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 2.528 л. по изпълнителенъ листъ № 339/1935 г. на Панагюрския околийски съдъ.

231. Ратъ Цвѣтковъ Вельовъ, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 2.100 л. по болнична смѣтка № 2702/1933 г. на първостепенната болница София.

232. Мария Василева Мурджова, с. Поибрене, Панагюрско, сумата 2 909 л. по изпълнителен лист № 5206/1925 г. на Пазарджишкия околийски съдъ.
233. Христо Стояновъ Шоловъ, с. Мечка, Панагюрско, сумата 1.195 л. по изпълнителен лист № 201/1933 г. на Пловдивския апелативен съдъ.
234. Стефанъ Неновъ Гаджевърговъ, с. Мечка, Панагюрско, сумата 5.642 л. по изпълнителен лист № 965/1930 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.
235. Калинка Василева Ив. Ковачева, по мъжъ Панчова, с. Баня, Панагюрско, сумата 4.495 л. по болнична смѣтка № 9956/1930 г. на Александровската държавна болница.
236. Мария Д. Кабакчиева, с. Баня, Панагюрско, сумата 4.485 л. по изпълнителен лист № 9442/1926 г. на Пазарджишкия областенъ съдъ.
237. Иванъ Николовъ Маневъ, с. Баня, Панагюрско, сумата 2.148 л. по изпълнителен лист № 228/1932 г. на панагюрския мирови съдия.
238. Иванъ Ст. Пенковъ, с. Боримечково, Панагюрско, сумата 15.230 л. по болнична смѣтка № 5293/1930 г. на Пазарджишката държавна болница.
239. Ахмедъ Мехм. Гавазовъ, с. Боримечково, Панагюрско, сумата 2.088 л. по изпълнителен лист № 425/1930 г. на търновския мирови съдия.
240. Юсеинъ Сали Арнаузовъ, с. Боримечково, Панагюрско, сумата 120 л. по изпълнителен лист № 20/1935 г. на панагюрския околийски съдия.
241. Ибраимъ Юс. Ислямовъ, с. Боримечково, Панагюрско, сумата 1.183 л. по изпълнителен лист № 753/1933 г. на Пазарджишкия областенъ съдъ.
242. Иванъ Николовъ Марински, с. Попинци, Панагюрско, сумата 2.228 л. по изпълнителен лист № 185/1934 г. на Пирдопския околийски съдъ.
243. Георги Антоновъ Шипошки, с. Попинци, Панагюрско, сумата 702 л. по изпълнителен лист № 122/1933 г. на Пазарджишкия областенъ съдъ.
244. Борисъ Тодоровъ Джумайски, с. Попинци, Панагюрско, сумата 7.017 л. по изпълнителен лист № 128/1930 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.
245. Георги Генчевъ Пенеловъ, с. Попинци, Панагюрско, сумата 5.363 л. по изпълнителен лист № 596/1929 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.
246. Цвѣтана Благо Ендерова, с. Бѣта, Панагюрско, сумата 2.110 л. по болнична смѣтка № 891/1934 г. на Пазарджишката държавна болница.
247. Нешо Р. Велчовъ, с. Бѣта, Панагюрско, сумата 3.452 л. по изпълнителен лист № 196/1932 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.
248. Лако Ботевъ Вутовъ, с. Петровене, Луковитско, сумата 2.751 л. по писмо № 46128/1939 г. на отделение за държавнитѣ пенсии.
249. Братя К. В. Стоянови, София, сумата 467 л. по писмо № 13209/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
250. Григоръ Дамяновъ и Елисавета Стефанова, София, сумата 3.023 л. по писмо № 12501/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
251. Борисъ Мартиновъ, София, сумата 946 л. по писмо № 12454/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
252. Георги Поповъ, София, сумата 350 л. по писмо № 12426/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
253. Анани Докторовъ, София, сумата 1.900 л. по писмо № 12429/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
254. Дружество „Български Меркурь“, София, сумата 1.396 л. по писмо № 12502/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
255. Кина Н. Константинова, София, сумата 3.293 л. по писмо № 12505/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
256. Младенка Захаријева, София, сумата 1.396 л. по писмо № 12589/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
257. Мария Бояджиева, София, сумата 4.529 л. по писмо № 12516/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
258. Нейко Андреевъ, София, сумата 250 л. по писмо № 12518/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
259. Георги Ивановъ, София, сумата 10 л. по писмо № 13135/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
260. Стоянъ Поповъ Андоновъ, София, сумата 589 л. по писмо № 13207/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
261. Донка Ванкова Добрева, София, сумата 1.560 л. по писмо № 12590/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
262. Сабетай Будняцки, София, сумата 1.396 л. по писмо № 12552/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
263. Василь х. Беровъ, София, сумата 2.143 л. по писмо № 12591/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
264. Иванъ В. Димитровъ, София, сумата 2.196 л. по писмо № 12592/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
265. Кръстю Панковъ, сумата 2.676 л., по писмо № 12581/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
266. Сава Ал. Стояновъ, София, сумата 1.396 л. по писмо № 12456/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
267. Петъръ Бакаловъ, София, сумата 2.296 л., по писмо № 12523/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
268. Кръстю Панковъ, София, сумата 2.676 л., по писмо № 12556/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
269. Димитъръ Ангеловъ, София, сумата 2.496 л., по писмо № 12560/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
270. Никола Василевъ, София, сумата 1.430 л. по писмо № 12561/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
271. Петъръ Ал. Ивановъ, София, сумата 100 л., по писмо № 13152/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
272. Василь Георгиевъ, София, сумата 2.676 л., по писмо № 12528/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
273. Паулъ Андрашъ Вайдъ, София, сумата 973 л., по писмо № 12564/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
274. Божиль Атанасовъ, София, сумата 1.360 л. по писмо № 12485/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
275. Божиль Атанасовъ, София, сумата 1.360 л. по писмо № 12486/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
276. Станлей Пертри, София, сумата 250 л. по писмо № 12530/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
277. Стойчо Боневъ, София, сумата 250 л. по писмо № 12595/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
278. Инж Нено Цанковъ, София, сумата 1.339 л. по писмо № 12458/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
279. Стефанъ Антоновъ, София, сумата 1.470 л. по писмо № 12459/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
280. Антони Локарони, София, сумата 1.376 л. по писмо № 12443/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
281. Георги Гичъ, София, сумата 430 л. по писмо № 13236/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
282. Чехско-моравска-колбенъ — Донева, а. д., София, сумата 1.823 л. по писмо № 12599/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
283. Петъръ Ст. Чалъковъ, София, сумата 2.100 л. по писмо № 12509/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
284. Кръсто В. Поповъ, София, сумата 962 л. по писмо № 12464/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
285. Нецо Ив. Руйновъ, София, сумата 646 л. по писмо № 13220/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
286. Сибеласъ Леонъ Фридрихъ, София, сумата 1.071 л. по писмо № 13170/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
287. Валтеръ П. Хундедорфенъ, София, сумата 250 л. по писмо № 12465/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
288. Марийка Ананиева, София, сумата 1.757 л. по писмо № 13166/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.
289. Василь Ст. Петковъ, София, сумата 3.047 л. по писмо № 13146/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

290. Ангелъ Г. Божковъ, София, сумата 3.778 л. по писмо № 12565/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

291. Иванъ Костовъ, София, сумата 2.676 л. по писмо № 12537/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

292. Асенъ Панайотовъ, София, сумата 100 л. по писмо № 13201/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

293. Асенъ Панайотовъ, София, сумата 100 л. по писмо № 13198/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

294. Францъ Брадеръ, София, сумата 13 л. по писмо № 13231/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

295. Вѣра Ат. Павлова, София, сумата 374 л. по писмо № 13192/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

296. Сава Василевъ Гроздевъ, София, сумата 3.315 л. по писмо № 12575/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

297. Василий М. Колесниковъ, София, сумата 67 л. по писмо № 13230/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

298. Никифоръ Хр. Младеновъ, София, сумата 2.195 л. по писмо № 12467/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

299. Любомиръ Маноловъ, София, сумата 10 л. по писмо № 13229/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

300. Пенчо Т. Пеневъ, София, сумата 486 л. по писмо № 13199/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

301. Йорданъ Ник. Картеловъ, София, сумата 10 л. по писмо № 13227/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

302. Богдана Бобчева, София, сумата 3.839 л. по писмо № 13117/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

303. Костадинъ Петровъ, София, сумата 1.897 л. по писмо № 12453/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

304. Павелъ Ст. Рахневъ, София, сумата 350 л. по писмо № 12469/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

305. Ангелъ Темелковъ Петровъ, София, сумата 2.280 л. по писмо № 12577/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

306. Василъ Д. Трайковъ, София, сумата 2.025 л. по писмо № 12496/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

307. Златанъ Ивановъ, София, сумата 348 л. по писмо № 13111/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

308. Петъръ Костовъ, София, сумата 156 л. по писмо № 13216/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

309. Костадинъ С. Касевъ, София, сумата 10 л. по писмо № 12088/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

310. Емилъ Ламбергъ, София, сумата 299 л. по писмо № 8289/1937 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

311. Стефанъ Монтиано, София, сумата 1.396 л. по писмо № 12545/1938 г. на софийския областенъ акцизенъ началникъ.

Всичко: 14.562.758 л.

Забележка. Опрощаванията на сумитъ въ горния списъкъ трѣбва да се разбира съ лихвитъ и всички други присѣдени въ изпълнителнитъ дѣла суми.

Платенитъ суми до влизането въ сила на настоящото решение не се връщатъ.

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Които г-да народни представители одобряватъ проекторешението за опрощаване на сумата 14.562.758 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници, моля, да вдигнатъ рѣка Мнозинство, Събранието приема.

Точка седма отъ дневния редъ:

Одоорение предложението за опрощаване на сумата 7.363.646 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафаиловъ: (Чете)

„МОТИВИ

къмъ проекторешението за опрощаване на сумата 7.363.646 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Г-да народни представители! Понеже събирането на вземанията на държавата, общинитъ, фондоветъ и пр. отъ глоби, лихви и неиздължения по приложения списъкъ се е оказало невъзможно поради обстоятелството, че длъжницитъ сѫ несъстоятелни или несъществуващи, не сѫ оставили никакви имоти и нѣматъ наследници, отъ които да се събератъ сумитъ, на основание чл. 36 отъ закона за събиране на прѣжитъ данъци, имамъ честь да помоля да гласуватъ приложеното проекторешение и да бждатъ опростени тия глоби, лихви и неиздължения на обща сума 7.363.646 л.

Актоветъ за несъстоятелностъ и за несъществуващи длъжници, приложени къмъ препискитъ, сѫ съставени отъ данъчната властъ, съвмѣстно съ общински представителъ.

Министъръ: Д. Божиловъ

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за опрощаване на сумата 7.363.646 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Опрощава се, съгласно чл. 36 отъ закона за събиране на прѣжитъ данъци, по приложения списъкъ, сумата 7.363.646 л., дължима отъ 85 лица на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла за глоби, лихви и пр., събирането на която е невъзможно, поради несъстоятелностъ или несъществуване на длъжницитъ.

СПИСЪКЪ

на несъстоятелни и несъществуващи длъжници на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и др. по изпълнителни листове, постановления и пр., сумитъ на които се опрощаватъ (чл. 36 отъ закона за събиране прѣжитъ данъци).

1. Панайотъ Хр. Георгиевъ, с. Стрелча, Панагюрско, сумата 6.127 л. по изпълнителенъ листъ № 1700 — 1927/1928 г. на Пазарджишкия окръженъ съдъ.

2. Георги Хр. Дашинъ, гр. Самоковъ, сумата 14.871 л. по изпълнителенъ листъ № 18955/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

3. Михалъ Ненковъ Митовъ, гр. Самоковъ, сумата 14.871 л. по изпълнителенъ листъ № 18955/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

4. Георги Д. Паневъ, гр. Самоковъ, сумата 14.871 л. по изпълнителенъ листъ № 18955/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

5. Мария Ив. Околска, гр. Самоковъ, сумата 14.871 л. по изпълнителенъ листъ № 18955/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

6. Антонъ Блажовъ, гр. Самоковъ, сумата 14.871 л. по изпълнителенъ листъ № 18955/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

7. Георги Хр. Дашинъ, гр. Самоковъ, сумата 3.455 л. по изпълнителенъ листъ № 14456/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

8. Ангелъ Г. Алински, гр. Самоковъ, сумата 3.455 л. по изпълнителенъ листъ № 14456/1925 г. на Софийския окръженъ съдъ.

9. Георги Хр. Дашинъ, гр. Самоковъ, сумата 3.455 л. по изпълнителенъ листъ № 1236—921—3/1929 г. на Софийския окръженъ съдъ.

10. Ангелъ Г. Алински, гр. Самоковъ, сумата 3.455 л. по изпълнителенъ листъ № 1236 — 921—3/1929 г. на Софийския окръженъ съдъ.

11. Дим. Янакиевъ Влаховъ, гр. София, сумата 275.040 л. по изпълнителенъ листъ № 42—36—2/1940 г. на Софийския областенъ съдъ.

12. Михалъ Колевъ, с. Яребичка, Варненско, сумата 500 л. по изпълнителенъ листъ № 98/1928 г. на II варненския мировъ съдия.

13. Хюсеинъ А. Манафовъ, с. Йонково, Исперихско, сумата 5.273 л. по изпълнителенъ листъ № 320/1930 г. на Разградския окръженъ съдъ.

14. Санъ Халингеръ, гр. Ломъ, сумата 250 л. по наказателна заповѣдъ № 68/1930 г. на бѣлоградчишкия данъченъ началникъ.

15. Дѣлчо Гочевъ Дойковъ, гр. Симеоновградъ, Харманлийско, сумата 225.000 л. по изпълнителенъ листъ № 1728/1935 г. на Пловдивския областенъ воененъ съдъ.

16. Ангелъ Николовъ Христовъ, с. Топалъ, Шуменско, сумата 200.000 л. по изпълнителен листъ № 360/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
17. Ангелъ Николовъ Христовъ, с. Топалъ, Шуменско, сумата 125.000 л. по изпълнителен листъ № 655/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
18. Иванъ Димитровъ Ивановъ, с. Върбакъ, Шуменско, сумата 125.000 л. по изпълнителен листъ № 657/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
19. Василъ Митевъ Христовъ, с. Върбакъ, Шуменско, сумата 125.000 л. по изпълнителен листъ № 665/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
20. Руси п. Йордановъ, гр. Н. Загора, сумата 16.919 л. по писмо № 1628/1939 г. на Дирекцията на държавните дългове.
21. Мария Илиева Хлѣбарова, гр. Нова-Загора, сумата 4.703 л. по изпълнителен листъ № 160/1931 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
22. Стоянъ Богдановъ Пенчевъ, гр. Нова-Загора, сумата 6.985 л. по болнична смѣтка № 5192/1930 г. на Александровската държавна болница.
23. Дим. Пеневъ Поповъ, гр. Н. Загора, сумата 22.139 л. по писмо № 12962/1938 г. на Дирекцията на държавните дългове.
24. Ганю Димовъ, с. Гол.-детелина, Новоагарско, сумата 2.815 л. по изпълнителен листъ № 6372/1923 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
25. Петъръ Марковъ, с. Гол.-детелина, Новоагарско, сумата 3.290 л. по изпълнителен листъ № 1649/1926 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
26. Рада Славова, по мъжъ Теню Берова, с. М.-детелина, Новоагарско, сумата 3.622 л. по изпълнителен листъ № 7626/1924 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
27. Гочо Ив. Маневъ, с. М.-детелина, Новоагарско, сумата 4.307 л. по изпълнителен листъ № 256/1929 II/1933 г. на Пловдивския апелативен съдъ.
28. Георги Василевъ, с. Научевъ, Новоагарско, сумата 6.311 л. по изпълнителни листове № № 905 и 905/1926 г. на Пловдивския апелативен съдъ.
29. Славъ Т. Поповъ, с. Ст.-войвода, Новоагарско, сумата 14.035 л. по изпълнителен листъ № 377/932 II—1934 г. на Пловдивския апелативен съдъ.
30. Митю Т. Поповъ, с. Ст.-войвода, Новоагарско, сумата 14.035 л. по изпълнителен листъ № 377/932 II—1934 г. на Пловдивския апелативен съдъ.
31. Иванъ Пенчевъ Хромеловъ, с. Кортенъ, Новоагарско, сумата 5.040 л. по изпълнителен листъ № 1293—35, отъ 4 февруарий 1936 г., на Новоагарския околийски съдъ.
32. Вилхелмъ Виттеръ, с. Твърдица, Новоагарско, сумата 25.051 л. по изпълнителен листъ № 30867/1925 г. на Софийския окръжен съдъ.
33. Ганчо Др. Генчевъ, с. Козарево, Новоагарско, сумата 18.716 л. по изпълнителен листъ № 298/1929 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
34. Доню Дуневъ, с. Мѣкаррово, Новоагарско, сумата 2.472 л. по изпълнителен листъ № 20340/1923 г. на Старозагорския окръжен съдъ.
35. Муса Синанова, с. П.-Тръмбешъ, Великотърновско, сумата 300 л., акция за производство на боза.
36. Юрданъ Добревъ Василевъ, гр. Шуменъ, сумата 415.760 л. по постановление № 9/1924 г. на Министерството на финансите.
37. Михаилъ Стефановъ Поповъ, гр. Шуменъ, сумата 199.064 л. по изпълнителен листъ № 867/1928 г. на Русенския областен военен съдъ.
38. Михаилъ Стефановъ Поповъ, гр. Шуменъ, сумата 574.848 л. по изпълнителен листъ № 693/1928 г. на Русенския областен военен съдъ.
39. Хафузъ Ахмедъ Мехмедовъ, с. Бѣлоградъ, Новопазарско, сумата 10.082 л. по постановление № 6704/1931 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
40. Илия Жековъ Георгиевъ, с. Коасенъ-долъ, Новопазарско, сумата 2.334 л. по писмо № 5585/1935 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.
41. Димитъръ Пенчевъ, с. Мурдаларъ, Новопазарско, сумата 2.482 л. по изпълнителен листъ № 1709/1929 г. на Шуменския окръжен съдъ.
42. Георги Велковъ Касабовъ, с. Никола Козлево, Новопазарско, сумата 45.042 л. по изпълнителен листъ № 1250—33—4/1934 г. на Софийския окръжен съдъ.
43. Иванъ Драгановъ, с. Никола Козлево, Новопазарско, сумата 4.278 л. по изпълнителен листъ № 365/1929 г. на преславския мирови съдия.
44. Стефанъ Мариновъ Радославовъ, с. Никола Козлево, Новопазарско, сумата 19.240 л. по постановление № 1820/1931 г. на Оборищенската митница.
45. Савчо Ивановъ Савчевъ, с. Писарево, Новопазарско, сумата 704 л. по изпълнителен листъ № 1482/1930 г. на Русенския областен военен съдъ.
46. Наследниците на Хасанъ Коджа Алиевъ, с. Петъмоглии, Новопазарско, сумата 14.310 л. по болнична смѣтка № 3489/1930 г. на Мар. държавна болница, гр. Варна.
47. Стоянъ Т. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 9 л. по постановление № 1059/1934 г. на Министерството на железниците.
48. Стоянъ Т. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 56 л. по постановление № 1694/1930 г. на Министерството на железниците.
49. Стоянъ Т. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 14 л. по постановление № 2793/1933 г. на Министерството на железниците.
50. Стоянъ Т. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 44 л. по постановление № 1026/1934 г. на Министерството на железниците.
51. Стоянъ Т. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 75 л. по постановление № 1224/1934 г. на Министерството на железниците.
52. Стоянъ Г. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 61 л. по постановление № 1023/1934 г. на Министерството на железниците.
53. Стоянъ Г. Коновъ, гр. Шуменъ, сумата 17 л. по постановление № 1028/1934 г. на Министерството на железниците.
54. Юрданъ Добревъ Василевъ, гр. Шуменъ, сумата 435.760 л. по изпълнителен листъ № 451/1927 г. на Варненския окръжен съдъ.
55. Невѣнка Генова Колева, гр. Шуменъ, сумата 25.000 л. по изпълнителен листъ № 5091/1925 г. на Шуменския окръжен съдъ.
56. Чанко Георгиевъ Караславовъ, гр. Шуменъ, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 615/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
57. Августъ Димчевъ Поповъ, гр. Шуменъ, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 671/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
58. Георги Сотировъ Костадиновъ, гр. Шуменъ, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 623/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
59. Юрданъ Ив. Гиневъ, с. Мадара, Шуменско, сумата 120.000 л. по изпълнителен листъ № 647/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
60. Рачо Николовъ Маневъ, с. Мадара, Шуменско, сумата 160.000 л. по изпълнителен листъ № 1946/1933 г. на Русенския областен военен съдъ.
61. Рачо Николовъ Маневъ, с. Мадара, Шуменско, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 635/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
62. Деню Николовъ Поповъ, с. Драгоево, Преславско, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 607/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
63. Любо Трифоновъ Костадиновъ, гр. Шуменъ, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 160/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
64. Веселинъ Мариновъ Костадиновъ, гр. Шуменъ, сумата 500.000 л. по изпълнителен листъ № 691/1934 г. на Русенския областен военен съдъ.
65. Стаменка Василева, с. Дол. Мелна, Търновско, сумата 7.334 л. по изпълнителен листъ № 48/1925 г. на Търновския окръжен съдъ.
66. Хараланъ Вълчановъ Грозевъ, с. Сѣдово, Преславско, сумата 902 л. по писмо № 36964/1928 г. на Дирекцията на държавните дългове.
67. Михаилъ Тодоровъ Радичевъ, с. Бѣли-бръгъ, Преславско, сумата 3.360 л. по смѣтка № 9756/1920 г. на Александровската държавна болница.
68. Хюсеинъ Хюсеиновъ Мола Алиевъ, с. Методиево, Преславско, сумата 540 л. по присъда отъ 11 февруарий 1927 г. на ескиджумайския мирови съдия.
69. Петъръ Миневъ Петровъ Дойковъ, с. Драгоево, Преславско, сумата 660 л. по постановление № 1091/1939 г. и № 1175/1939 г. на преславския административен лесничей.
70. Коста Доковъ Маневъ, с. Драгоево, Преславско, сумата 25 л. по постановление № 4/1939 г. на преславския административен лесничей.
71. Къню Ивановъ, с. Имренчево, Преславско, сумата 890 л. по постановление № 2606/1925 г. на преславския държавен лесничей.
72. Османъ Юмеровъ и Ахмедъ Мехмедалиевъ, с. Черносково, Преславско, сумата 3.760 л. по постановление № 1445/1935 г. на омортагския държавен лесничей.
73. Вели Ивановъ Таневъ, с. Маломиръ, Преславско, сумата 6.900 л. по болнична смѣтка № 3530/1928 г. на Александровската държавна болница.
74. Османъ Османовъ Азюлоу, с. Бѣла-рѣка, Преславско, сумата 5.376 л. по изпълнителен листъ № 744/1935 г. на преславския околийски съдия.
75. Мехмедъ Халиловъ Феразовъ, с. Веселиново, Преславско, сумата 4.000 л., данъци по партия № 363 къмъ с. Веселиново, Преславско.

76. Тончо В. Тончевъ, с. Смѣдово, Преславско, сумата 3.089 л. по писмо № 21854/1931 г. на Дирекцията на държавните дългове.

77. Митю Павлевъ Стояновъ, с. Веселиново, Преславско, сумата 432 л. по изпълнителен лист № 1234/1934 г. на Преславския околийски съдъ.

78. Жеко Петровъ Василевъ, с. Соломоново, Преславско, сумата 1.658 л. на изпълнителни листове № № 2126, 2124/1939 г. на Шуменския областен военен съдъ.

79. Митю Милевъ Георгиевъ, с. Ришъ, Преславско, сумата 19383 л. по изпълнителен лист № 141/1929 г. на Шуменския окръжен съдъ.

80. Ереджебъ Кара Османовъ, с. Веселиново, Преславско, сумата 958 л. по изпълнителни листове № № 626/1933 г. и 791/1931 г. на Преславския околийски съдъ.

81. Рангелъ З. Мишевъ, гр. Трънъ, сумата 14.802 л. по изпълнителен лист № 11/1931 г. на Софийския апелативен съдъ.

82. Симеонъ Кириловъ, гр. София, сумата 43.427 л. по постановление № 38/1925 г. на Министерството на финанситъ.

83. Руфатъ Салимановъ Османовъ, с. Гор. Прахово, Ардинско, сумата 1.545 л. по изпълнителен лист № 75/1939 г. на Кърджалийския областен съдъ.

84. Хасанъ Мехмедовъ Хасановъ, с. Гор. Прахово, Ардинско, сумата 5.000 л. по изпълнителен лист № 39/1939 г. на ардинския околийски съдъ.

85. Тодорка Н. Стефанова като наследница на Недѣлчо Стефановъ, гр. София, сумата 9.320 л. по постановление № 315/1927 г. на Министерството на финанситъ.

Всичко: . . . 7.363.646 л.

Забележка. Опоршаванията на сумитъ въ горния списъкъ трѣбва да се разбиратъ съ лихвитъ и всички други присѣдени въ изпълнителнитъ дѣла суми. Плащениитъ суми до влизането въ сила на настоящото решение не се връщатъ.

Председателствувашъ Никола Захариевъ: Които г-да народни представители одобряватъ проекторешението за опрощаване на сумата 7.363.646 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници, моля, да вдигнатъ ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Точка осма отъ дневния редъ:

Одобрене предложението за опрощаване на сумата 11.798.588 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафаиловъ: (Чете)

„МОТИВИ

къмъ проекторешението за опрощаване на сумата 11.798.588 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Г-да народни представители! Понеже събирането на вземанията на държавата, общинитъ, фондоветъ и пр. отъ глоби, лихви и неиздължения по приложения списъкъ се е оказало невъзможно, поради обстоятелството, че длъжниците сж несъстоятелни и несъществуващи, не сж оставили никакви имоти и нѣматъ наследници, отъ които да се събератъ сумитъ, на основание чл. 36 отъ закона за събиране на прѣжитъ данъци, имамъ честъ да помоля да гласувате приложеното проекторешение и да бждатъ опростени тия глоби, лихви и неиздължения на обща сума 11.798.588 л.

Актоветъ за несъстоятелностъ или несъществуващи длъжници, приложени къмъ препискитъ, сж съставени отъ данъчната властъ, съвмѣстно съ общинския представител.

Министъръ на финанситъ: **Д. Божиловъ**

ПРОЕКТОРЕШЕНИЕ

за опрощаване на сумата 11.798.588 л., дължима отъ глоби, лихви и неиздължения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несъществуващи длъжници.

Опрощава се, съгласно чл. 36 отъ закона за събиране на прѣжитъ данъци, по приложения списъкъ, сумата 11.798.588 л., дължима отъ 153 лица на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла за глоби, лихви и пр., събирането на която е невъзможно, поради несъстоятелностъ или несъществуване на длъжниците.

СПИСЪКЪ

на несъстоятелнитъ и несъществуващи длъжници на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и др. по изпълнителни дѣла, сумитъ по които се опрощаватъ (Чл. 36 отъ закона за събиране на прѣжитъ данъци).

1. Мустафа Хасановъ, гр. Плевенъ, сумата 432 л., абонаментъ — захарни издѣлия, първото полугодие 1922 г.

2. Сѣби Пан въ Кодусчиевъ, с. Дол-Студена, Бѣленско, сумата 488 л. по постановление № 971/1936 г. на Министерството на земедѣлието.

3. Цвѣта Друмева, с. Копривецъ, Бѣленско, сумата 17.640 л. по болнична смѣтка № 1109/1938 г. на Бѣленската третокласна държавна болница.

4. Руса Христова Добрева, с. Батишница, Бѣленско, сумата 6.580 л. по болнична смѣтка № 340/1939 г. на Бѣленската държавна болница.

5. Зекере Мъстѣновъ Янѣковъ, с. Бѣзовецъ, Бѣленско, сумата 120 л. по постановление № 775/1939 г. на Русенското лесничество.

6. Маринъ Ст. Клисаровъ, с. Батембергъ, Разградско, сумата 17 л. по постановление № 2602/1932 г. на Министерството на желѣзницитъ.

7. Никола Г. Манинъ, с. Батембергъ, Разградско, сумата 12 л. по постановление № 1667/1935 г. на Министерството на желѣзницитъ.

8. Тодоръ Колевъ Мушинковъ, с. Батембергъ, Разградско, сумата 4.646 л. по изпълнителен лист № 790/1926 г. на Разградския окръжен съдъ.

9. Руси Ан. Деневъ, с. Островче, Разградско, сумата 2.750 л. по болнична смѣтка № 517/1932 г. на Разградската държавна болница.

10. Стаю Радковъ Колевъ, с. Островче, Разградско, сумата 505 л. по изпълнителен лист № 2281/1934 г. на Русенския областен съдъ.

11. Георги Рашковъ, с. Тръстика, Разградско, сумата 595 л. по изпълнителен лист № 585/1935 г. на Варненския областен съдъ.

12. Пѣйчо Мариновъ Баджакъ, с. Тръстика, Разградско, сумата 445 л. по изпълнителен лист № 723/1934 г. на Русенския областен съдъ.

13. Стефанъ Василевъ, с. Тръстика, Разградско, сумата 14 л. по постановление № 703/1933 г. на Министерството на желѣзницитъ.

14. Иванка Петрова Недѣлкова, по мъжъ Марко Бобева, с. Тръстика, Разградско, сумата 230 л. по изпълнителен лист № 1789/1939 г. на Разградския околийски съдъ.

15. Мехмедъ Мустафа Али Гюевъ, с. Кичево, Разградско, сумата 50 л. по постановление № 5601/1934 г. на Министерството на желѣзницитъ.

16. Атанасъ Жековъ Заневъ, с. Телецъ, Разградско, сумата 200 л. по постановление № 16721/1939 г. на Варненската търговско-индустриална камара.

17. Бѣлчо Р. Аповъ, с. Телецъ, Разградско, сумата 23.342 л. по решение № 4926/1935 г. на Бургаската областна смѣтна палата.

18. Юрданъ Димитровъ, с. Ушинци, Разградско, сумата 15 л. по постановление № 5616/1933 г. на Министерството на желѣзницитъ.

19. Сюлюманъ Ахмедовъ Хюсеиновъ, с. Калово, Разградско, сумата 1.100 л. по наказателна заповѣдь № 82/1935 г. на Разградския околийски управителъ.

20. Христо Христовъ, с. Калово, Разградско, сумата 12 л. по постановление № 1601/1933 г. на Министерството на желѣзницитъ.

21. Хасанъ Шабановъ, с. Калово, Разградско, сумата 3.380 л. по болнична смѣтка № 5559/1938 г. на Старозагорската държавна болница.

22. Стоянъ Великовъ, с. Ушинци, Разградско, сумата 1.025 л. по писмо № 9616/1930 г. на Министерството на външнитъ работи и изповѣданията.

23. Марийка Ценкова Н. Дацкова, с. Кн. Александрово, Бѣлоградчишко, сумата 3.582 л. по болнична смѣтка № 189 отъ 1927 г. на Видинската първокласна държавна болница.

24. Ценко Н. Дацковъ, с. Кн. Александрово, Бѣлоградчишко, сумата 3.592 л. по изпълнителен лист № 1857 отъ 1929 г. на Видинския окръжен съдъ.

25. Марийка Станкова, с. Кн. Александрово, Бѣлоградчишко, сумата 3.592 л. по изпълнителен лист № 1857 отъ 1929 г. на Видинския окръжен съдъ.

26. Майеръ Яко Пинкасъ, София, сумата 92.083 л. по изпълнителен лист № 67/1931 г. на Видинския окръжен съдъ.

27. Велю Ганчевъ, с. Г. Паничерево, Казанлъшко, сумата 1.013.993 л. по постановление № 185/1930 г. на Министерството на финанситъ.

28. Лалю М. Лалевъ, с. Борисово, Казанлъшко, сумата 7 685 л. по изпълнителен лист № 388/1934 г. на Пловдивския областен военен съдъ.
29. Лалю М. Лалевъ, с. Борисово, Казанлъшко, сумата 8 907 л. по изпълнителен лист № 140/1934 г. на II казанлъшкия мирови съдия.
30. Стефанъ Петровъ Христовъ, с. Бутово, Търновско, сумата 290 л. по изпълнителен лист № 1232/1936 г. на Търновския областен съдъ.
31. Дим. Ат. Чолаковъ, с. Бутово, Търновско, сумата 7 493 л. по изпълнителен лист № 196/1932 г., януарий 1935 г., на Русенския апелативен съдъ.
32. Нено П. Бончевъ, с. Вжглевци, Търновско, сумата 3 590 л. по изпълнителен лист № 429/932/1938 г. на Търновския областен съдъ.
33. Рашко Ивановъ, с. Вѣтринци, Търновско, сумата 184 л. по постановление № 223/1935 г. на Главната дирекция на железниците.
34. Евгени Ал. Казаски, гр. Търново, сумата 14 095 л. по писмо № 9635/1939 г. на Министерството на външните работи.
35. Христо М. Момчевъ, гр. Търново, сумата 14 095 л. по изпълнителен лист № 835/933/1934 г. на Търновския окръжен съдъ.
36. Иванъ Младеновъ Вълкановъ, гр. Търново, сумата 16 017 л. по изпълнителен лист № 178/1934 г. на Търновския областен съдъ.
37. Марийка К. Арнаудова, гр. Търново, сумата 5 120 л. по болнична сметка № 1325/1936 г. на болница „Майчинъ домъ“.
38. Пенка Янкова Работилова, гр. Търново, сумата 664 л. по изпълнителен лист по гражданско дѣло № 158/1938 г. на Търновския областен съдъ.
39. Петко Ал. Петковъ, гр. Търново, сумата 495 л. по изпълнителен лист № 739/938/1939 г. на Търновския областен съдъ.
40. Христо Михайловъ Момчевъ, гр. Търново, сумата 1 444 л. по решение № 1949/1938 г. на Софийската областна смѣтна палата.
41. Христо Михайловъ Момчевъ, гр. Търново, сумата 8 738 л. по решение № 1110/1938 г. на Търновската областна смѣтна палата.
42. Ангелъ Казаклиевъ, гр. Търново, сумата 10 474 л. по резолюция № 9/1934 г. на Специалния съдъ при Върховната смѣтна палата.
43. Петъръ Хр. Бояджиевъ, гр. Търново, сумата 19 850 л. по изпълнителен лист № 498/1937 г. на Търновския областен съдъ.
44. Марийка Н. Вѣлева, гр. Търново, сумата 13 017 л. по изпълнителен лист № 450/925/1929 г. на Русенския апелативен съдъ.
45. Давидъ Георгиевъ Нецовъ, гр. Търново, сумата 3 059 л. по изпълнителен лист № 641/921/1929 г. на Търновския окръжен съдъ.
46. Наследниците на Тодоръ Симеоновъ, гр. Търново, сумата 2 668 л. по писмо № 52798/1935 г. на Дирекцията на държавните дългове.
47. Киро Д. Джурковъ, гр. Търново, сумата 2 092 л. по изпълнителен лист № 616/926/1928 г. на Търновския окръжен съдъ.
48. Минко П. Христовъ, гр. Търново, сумата 8 486 л. по резолюция № 157/1936 г. на Специалния съдъ при Върховната смѣтна палата.
49. Наследниците на Стоянъ Драгоевъ, гр. Търново, сумата 7 520 л. по писмо № 18151/1932 г. на Дирекцията на държавните дългове.
50. Феодоръ Захариевъ Бакалдинъ, гр. Търново, сумата 735 л. по безобложен данѣкъ.
51. Тодоръ Г. Каравеловъ, гр. Търново, сумата 2 380 л. по решение № 3017/1936 г. на Видинската смѣтна палата.
52. Недѣлко Янковъ Семерджиевъ, гр. Търново, сумата 11 685 л. дължими данѣци къмъ Търновското данѣчно управление.
53. Георги Ив. Николовъ, гр. Търново, сумата 2 914 л. дължими данѣци.
54. Тончо Ц. Димовъ, гр. Търново, сумата 6 542 л. по изпълнителен лист № 450/925/1929 г. на Русенския апелативен съдъ.
55. Георги К. Рашевъ, гр. Търново, сумата 2 298 л. по изпълнителен лист № 2166/1936 г. на Русенския областен военен съдъ.
56. Йова Кръстева Терзиева, гр. Търново, сумата 96 338 л. по заповѣдъ № 240/1935 г. на Дирекцията на държавните дългове.
57. Георги К. Рашевъ, гр. Търново, сумата 400 л. по изпълнителен лист № 2069/1935 г. на Русенския полеви военен съдъ.
58. Хаджи Георги х. Димитровъ, с. Виноградъ, Горноорѣховско, сумата 117 л. по изпълнителен лист № 173/1938 г. на горноорѣховския околийски съдия.
59. Сали И. Алиевъ, с. Вишовградъ, Търновско, сумата 95 л. по изпълнителен лист № 185/1935 г. на Търновския областен съдъ.
60. Тота Янкова, с. Вишовградъ, Търновско, сумата 570 л. по изпълнителен лист № 145/1929 г. на Новопазарския околийски съдъ.
61. Райко К. Дудревъ, с. Вишовградъ, Търновско, сумата 1 225 л. по изпълнителен лист № 514/934/1937 г. на Търновския областен съдъ.
62. Петъръ С. Петровъ, с. Дебелецъ, Търновско, сумата 3 096 л. по писмо № 11651/1939 г. на Министерството на външните работи.
63. Кръстю Хр. Найденовъ, с. Дебелецъ, Търновско, сумата 1 828 л. по постановление № 375/1933 г. на търновския държавен лесничей.
64. Ивана Рашева Дечева, с. Дебелецъ, Търновско, сумата 1 427 л. по писма № 622/1939 г. и 831/1939 г. на Министерството на външните работи.
65. Младенъ Василевъ Петровъ, с. Дебелецъ, Търновско, сумата 1 581 л. по изпълнителен лист № 449/1939 г. на Орѣховския областен съдъ.
66. Нанко Христовъ, с. Еменъ, Търновско, сумата 2 298 л. по изпълнителен лист № 330/1933 г. на II търновски мирови съдия.
67. Никола Д. Карагеновъ, с. Килифарево, Търновско, сумата 111 л. по изпълнителен лист № 510/1937 г. на Търновския областен съдъ.
68. Дончо Хр. Шеевъ, с. Килифарево, Търновско, сумата 2 479 л. по изпълнителен лист № 2317/1936 г. на Търновския областен съдъ.
69. Петрана Маркова, с. Килифарево, Търновско, сумата 72 л. по изпълнителен лист № 153/1935 г. на Търновския околийски съдъ.
70. Димитъръ Костадиновъ Стоктюдисъ, с. Килифарево, Търновско, сумата 1 030 л. по изпълнителен лист № 385 отъ 1939 г. — 3 на Търновския областен съдъ.
71. Ганю Николовъ Ганевъ, с. Куцина, Търновско, сумата 2 247 л. по писмо № 49618/1932 г. на Дирекцията на държавните дългове.
72. Иванъ Минчевъ Цаневъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 7 476 л. по писмо № 4497/1939 г. на Министерството на външните работи.
73. Дим. Ив. Минчевъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 2 890 л. по писмо № 4499/1939 г. на Министерството на външните работи.
74. Георги Юрд. Чалковъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 510 л. по писмо № 1645/1937 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.
75. Петко Мариновъ Кѣневъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 1 827 л. по писмо № 4379/1938 г. на Министерството на външните работи.
76. Петъръ Ив. Игликовъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 576 л. по писмо № 4908/1939 г. на Министерството на външните работи.
77. Д-ръ Славчо Механджийски, с. Факия, Търновско, сумата 2 736 л. по решение № 534/1939 г. на Бургаската смѣтна палата.
78. Георги Ст. Радковъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 1 899 л. по писмо № 5356/1939 г. на Министерството на външните работи.
79. Антонъ Милановъ Стояновъ, с. Кѣпиново, Търновско, сумата 1 692 л. по изпълнителен лист № 745/1939 г. на Търновския областен съдъ.
80. Минчо Минчевъ Милушевъ, с. Мусина, Търновско, сумата 240 л. по постановление № 1530/1935 г. на търновския лесничей.
81. Станка Добрева Драганова, с. Моминъ сборъ, Търновско, сумата 566 л. по изпълнителен лист № 828/1933 г. на Търновския окръжен съдъ.
82. Костадинка К. Иванова, с. М.-чифликъ, Търновско, сумата 475 л. по изпълнителен лист № 893/1929 г. на Търновския областен съдъ.
83. Вела Алексиева, с. М.-чифликъ, Търновско, сумата 342 л. по изпълнителен лист № 1182/934/338/1935 г. на Търновския областен съдъ.
84. Василъ Кѣневъ Михайловъ, с. Нацовци, Търновско, сумата 158 л. по изпълнителен лист № 155/1935 г. на търновския околийски съдия.
85. Дона Д. Павлова, с. Ново-село, Търновско, сумата 97 л. по писмо № 6937/1938 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.
86. Борисъ Василевъ Петковъ, с. Ново-село, Търновско, сумата 2 634 л. по изпълнителен лист № 680/1937 г. на Русенския областен военен съдъ.
87. Георги Парушевъ Стоевъ, с. Ново-село, Търновско, сумата 50 л. по постановление № 1531/1933 г. на прокурора при Търновския окръжен съдъ.

88. Василь Стоевъ Парушевъ, с. Ново-село, Търновско, сумата 50 л. по постановление № 1531/1933 г. на прокурора при Търновския окръженъ съдъ.
89. Парушъ Стоевъ Добревъ, с. Ново-село, Търновско, сумата 50 л. по постановление № 1531/1933 г. на прокурора при Търновския окръженъ съдъ.
90. Евгения Д. Христова, с. Неданъ, Търновско, сумата 1.218 л. по писмо № 39247/1937 г. на Дирекцията на държавния дъгове.
91. Стефана Маринова Костадинова, с. Никопъ, Търновско, сумата 1.118 л. по изпълнителенъ листъ № 1444 отъ 1928 г. на Търновския окръженъ съдъ.
92. Кина Тотева Сървска, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 844 л. по изпълнителенъ листъ № 1444 отъ 1928 г. на Търновския окръженъ съдъ.
93. Тодоръ Михайловъ Тодоровъ, с. Павликени, Търновско, сумата 10.180 л. по постановление № 4142/1935 г. на Русенската митница.
94. Михаилъ Тодоровъ, с. Павликени, Търновско, сумата 10.180 л. по постановление № 4142/1935 г. на Русенската митница.
95. Крумъ Георгиевъ, с. Павликени, Търновско, сумата 183 л. по постановление № 5117/1929 г. на Дирекцията на труда.
96. Юрданъ Стояновъ Узунъ, с. Павликени, Търновско, сумата 2.419 л. по изпълнителенъ листъ № 537/1923 г. на Търновския окръженъ съдъ.
97. Иванъ Драгиевъ Желъзковъ, с. Павликени, Търновско, сумата 405 л. по изпълнителенъ листъ № 2057/1936 г. на Търновския областенъ съдъ.
98. Руси Николовъ, с. Павликени, Търновско, сумата 2.401 л. по изпълнителенъ листъ № 6574/1925 г. на Търновския окръженъ съдъ.
99. Маринъ Пеневъ, с. Павликени, Търновско, сумата 505 л. по изпълнителенъ листъ № 1147/1935 г. на Търновския областенъ съдъ.
100. Маринъ Пеневъ, с. Павликени, Търновско, сумата 128 л. по изпълнителенъ листъ № 145/1935 г. на Търновския околийски съдъ.
101. Никола Ивановъ Пеневъ, с. Павликени, Търновско, сумата 1.180 л. по писмо № 1324/1939 г. на първостепенната държавна болница — София.
102. Ахмедъ Али Казаковъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 80 л. по постановление № 2675/1933 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
103. Ахмедъ Али Казаковъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 22 л. по постановление № 1801/1933 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
104. Димитъръ Кост. Костадиновъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 1.658 л. по постановление № 6467/1935 г. на Министерството на външните работи.
105. Стилианъ Димитровъ Атанасовъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 461 л. по писмо № 7085/1935 г. на Министерството на външните работи.
106. Бр. П. Стоеви, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 65 л. по постановление № 6592/1931 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
107. Османъ П. Алишевъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 56 л. по постановление № 1174/1934 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
108. Османъ П. Алишевъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 224 л. по постановление № 1556/1934 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.
109. Дим. Кост. Костадиновъ, с. П. Тръмбешъ, Търновско, сумата 3.931 л. по писмо № 7255/1935 г. на Министерството на външните работи.
110. Маринъ Радевъ Николовъ, с. Пчелище, Търновско, сумата 7.123 л. по писмо № 5529/1935 г. на Министерството на външните работи.
111. Иванъ Христовъ Митовъ, с. Пчелище, Търновско, сумата 3.020 л. по болнична смѣтка № 5928/1937 г. на Александровската държавна болница.
112. Иванъ Симеоновъ Каймакамовъ, с. Пчелище, Търновско, сумата 451 л. по писмо № 848/1939 г. на Министерството на външните работи.
113. Иванъ Тодоровъ Вълхинъ, с. Пчелище, Търновско, сумата 4.061 л. по писмо № 5355/1939 г. на Министерството на външните работи и изповѣданията.
114. Дим. Карабеловъ, с. Пол. Сѣновецъ, Търновско, сумата 335 л. по постановление № 82/1935 г. на Министерството на финансите.
115. Петъръ Трендафиловъ Даалиевъ, с. Пол. Сѣновецъ, Търновско, сумата 3.474 л. по изпълнителенъ листъ № 1445 отъ 1936 г. на Русенския апелативенъ съдъ.
116. Димитъръ Хр. Върбановъ, с. Патрешъ, Търновско, сумата 2.525 л. по изпълнителенъ листъ № 722/1929 г. на Търновския окръженъ съдъ.
117. Тодора Мишева К. Иончева, с. Ресенъ, Търновско, сумата 15.812 л. по изпълнителенъ листъ № 604/1926 г. на Русенския апелативенъ съдъ.
118. Ашимъ Ахмедовъ, с. Русаля, Търновско, сумата 1.692 л. по изпълнителенъ листъ № 815/1926 г. на Търновския окръженъ съдъ.
119. Яна Митева Газуркова, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 515 л. по изпълнителенъ листъ № 46/1929 г. на Търновския окръженъ съдъ.
120. Маринъ Василевъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 44.862 л. по решение № 3582/1939 г. на Търновската областна смѣтна палата.
121. Маринъ Василевъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 7.607 л. по решение № 3257/1939 г. на Търновската областна смѣтна палата.
122. Маринъ Василевъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 32.270 л. по решение № 1936/1937 г. на Търновската областна смѣтна палата.
123. Тодора Денчева Анина, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 390 л. по изпълнителенъ листъ № 1392/1935 г. на Търновския околийски съдъ.
124. Маринъ Василевъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 7.578 л. по решение № 2108/1939 г. на Търновската областна смѣтна палата.
125. Маринъ В. Тодоровъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 46.002 л. по решение № 1934/1937 г. на Търновската областна смѣтна палата.
126. Маринъ В. Тодоровъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 52.057 л. по решение № 1932/1937 г. на Търновската областна смѣтна палата.
127. Маринъ В. Тодоровъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 35.380 л. по решение № 1938/1937 г. на Търновската областна смѣтна палата.
128. Маринъ В. Тодоровъ, с. Ст. Стамболово, Търновско, сумата 28.060 л. по решение № 1940/1937 г. на Търновската областна смѣтна палата.
129. Димитъръ Хр. Тодоровъ, с. Войнежа, Търновско, сумата 2.038 л. по писмо № 7575/1937 г. на Министерството на външните работи.
130. Никола Костадиновъ Ковачевъ, с. Хотница, Търновско, сумата 86 л. по изпълнителенъ листъ № 281/1937 г. на Търновския околийски съдъ.
131. Никола Костадиновъ Ковачевъ, с. Хотница, Търновско, сумата 144 л. по изпълнителенъ листъ № 144/1938 г. на Търновския околийски съдъ.
132. Денко М. Пенковъ, с. Хотница, Търновско, сумата 200 л. по постановление № 604/1937 г. на Търновското леениче" тво.
133. Люцканъ Р. Люцкановъ, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 205 л. по изпълнителенъ листъ № 5/1938 г. на Търновския областенъ съдъ.
134. Александра Ив. Петкова, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 195 л. по писма № 1280/1939 г. и 6951/1938 г. на Министерството на външните работи.
135. Тодоръ Дачевъ Вълхинъ, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 405 л. по изпълнителенъ листъ № 572/1939 г. на Търновския окръженъ съдъ.
136. Пелю Симеоновъ Ковачевъ, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 6.729 л. по писмо № 4493/1939 г. на Министерството на външните работи.
137. Иванъ Стояновъ Поповъ, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 713 л. по писмо № 5302/1938 г. на Министерството на външните работи.
138. Цвѣтанъ Еневъ Томовъ, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 300 л. по писмо № 2317/1938 г. на Министерството на външните работи.
139. Бистра д-ръ Костова, с. Цѣрова-кория, Търновско, сумата 1.220 л. по болнична смѣтка № 2226/1935 г. на болница „Майчинъ домъ“.
140. Дим. Г. Дерменджиевъ, с. Чолаковци, Търновско, сумата 2.800 л. по писмо № 4028/1938 г. на Министерството на външните работи.
141. Иванъ Ив. Ялъмовъ, с. Шереметя, Търновско, сумата 2.334 л. по писмо № 7307/1935 г. на Министерството на външните работи.
142. Илия Д. Кушевъ, гр. Кюстендилъ, сумата 16.541 л. по постановление № 59/1934 г. на Министерството на финансите.
143. Албертъ Ионасъ Скалъ, София, сумата 500.222 л. по изпълнителенъ листъ № 1797. 33. 4/1934 г. на Софийския окръженъ съдъ.
144. Анри Ажи, София, сумата 500.000 л. по изпълнителенъ листъ № 1057.36.3/1937 г. на Софийския областенъ съдъ.
145. Петъръ Д. Георгиевъ, гр. Хасково, сумата 33.333 л. по изпълнителенъ листъ № 1007/1935 г. на Хасковския областенъ съдъ.

146. Хасковски земеделски синдикат „Родопи“, градъ Хасково, сумата 1.225.048 л. по изпълнителен листъ гражданско дѣло № 109/1923 г. на Хасковския окръженъ съдъ.

147. Илия Боневъ Дойчиновъ, гр. София, сумата 13.362 л. по изпълнителни листове № № 50-29-II на Софийския окръженъ съдъ, 121-27-II на Софийския окръженъ съдъ и 121-27-II на Софийския апелативенъ съдъ.

148. Фаизъ Бей Тасимъ Беговъ, гр. София, сумата 26.575 л. по изпълнителенъ листъ № 82-23, априлъ 1928 г., на Софийския окръженъ съдъ.

149. Райко Даскаловъ, гр. София, сумата 44.153 л. по опись, изпратенъ съ писмо № 5860/1925 г. на Министерството на външните работи и изпозданията.

150. Торосъ Аведисянъ, гр. София, сумата 49.216 л. по изпълнителенъ листъ № 90-25-4/1926 г. на Софийския окръженъ съдъ.

151. Константинъ Захариевъ, с. Широка-лъка, Девинско, сумата 7.529.701 л. по постановление № 4/1933 г. и постановление № 75/1926 г. на Министерството на финансите.

152. Недю Стоевъ Тотковъ, гр. Търговище, сумата 20.802 л. по решение № 5008/1926 г. на Шуменската окръжна сѣтна палата.

153. Андонъ Д. Подлежански, гр. Кюстендилъ, сумата 60 л. по постановление № 835/1932 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда.

Всичко . . . 11.798.588 л.

Забележка. Опрощаванията на сумитъ въ горния списъкъ трѣбва да се разбиратъ съ лихвитъ и всички други присѣдени въ изпълнителнитъ дѣла суми. Платенитъ суми до влизането въ сила на настоящето решение не се връщатъ.

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Които г-да народни представители одобряватъ проекторешението за опрощаване на сумата 11.798.588 л. дължима отъ глоби, лихви, и неиздѣлжения на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр. по изпълнителни дѣла отъ несъстоятелни и несѣществващи длъжници, моля, да вдигнатъ ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Точка девета отъ дневния редъ:

Първо четене на законопроекта за измѣнение и допълнение на закона за пенситъ за изслужено време.

Моля г-на докладчика да го прочете.

Докладчикъ д-ръ Георги Рафанловъ: (Чете)

„МОТИВИ

къмъ законопроекта за измѣнение и допълнение на закона за пенситъ за изслужено време.

Г-да народни представители! На всички ви е известно при какви тежки условия работятъ телефониститъ, полицитъ и постояннитъ работници въ държавнитъ военни фабрики. Работата имъ ги изтощава много бързо, така че преди да навършатъ предвиденото изслужено време за добиване право на пенсия, тѣ ставатъ негодни да вършатъ службата си съ желанитъ усилия и резултати.

Това налага да се облекчатъ за тѣхъ условията за пенсиониране, като имъ се признае право на пенсия за 15 изслужени години и безъ огледъ на възрастта, при която се уволняватъ, както това е допустнато за миньоритъ, машиниститъ и др. съ чл. 12, буква „б“, отъ закона за пенситъ.

По сѣщитъ причини се налага да се направи облекчение и въ условията за пенсиониране на артиститъ и техническия персоналъ при Народния театръ и опера.

Освенъ това, необходимо е да бѣде допълненъ чл. 5 на закона, като се включатъ и нѣкои други учреждения, при които изслуженото време следва да се зачита за пенсия.

Законопроектътъ, който ви предлагамъ, има за целъ да уреди именно тѣзи въпроси и затова ви моля да го приемете и гласувате.

Гр. София, 1940 г.

Министъръ на финансите: Д. Божиловъ

ЗАКОНОПРОЕКТЪ

За измѣнение и допълнение на закона за пенситъ за изслужено време.

§ 1. Буква „а“ на чл. 5 се измѣня така:

а) при всички държавни и изборни учреждения, а така сѣщо и при тия учреждения, служителитъ на които се ползватъ съ права на държавни служители, признати имъ съ законъ.

Въ буква „б“ на сѣщия членъ, следъ думитъ: „Народното събрание“, се вмѣкватъ думитъ: „или се одобряватъ отъ съответнитъ министри и фондоветъ при Университета“.

Въ буква „в“ на сѣщия членъ, следъ думитъ: „търговско-индустриалнитъ камари“, се вмѣкватъ думитъ: „при Българския археологически институтъ, при Българската ипотечарна банка следъ 1 октомврий 1936 г., като сѣщата банка се задължава да внесе въ фонда следущитъ вноски заедно съ 8% сложна лихва, по чл. 38, букви „а“ и „и“, за времето отъ 1 октомврий 1936 г. до влизането въ сила на това допълнение“.

Въ буква „д“ на сѣщия членъ, следъ думитъ: „които се зачитатъ за пенсия, се вмѣкватъ думитъ: „на служителитъ въ военно-полицейскитъ секции и разузнавателнитъ служби, които сѣ получавали или получаватъ заплата или месечно възнаграждение срещу разписка“, а следъ думитъ: „бившата Българо-католическа гимназия въ Одринъ“ се прибавятъ думитъ: „на служителитъ по печата по ведомството на Министерството на външните работи и на изпозданията, служили съ възнаграждение“.

§ 2. Забележка III къмъ чл. 11 се измѣня така:

Забележка III. Артиститъ отъ Народния театръ, техническия персоналъ при Народния театръ и опера и хориститъ, включително и тѣзи при клоноветъ на театра, уволнени по разпореждане, иматъ право на пенсия независимо отъ възрастта, ако сѣ изслужили като такива най-малко 20 години, а артиститъ и балеринитъ отъ Народната опера — ако сѣ изслужили като такива най-малко 15 години.

§ 3. Въ буква „б“ на чл. 12, следъ думитъ: „Българското паракходно дружество“, се вмѣкватъ следнитъ думи: „Телефониститъ и телефониститъ, прекарвали поне половината отъ службата си въ София или въ първостепенни или второстепенни телеграфо-поченски станции; стражаритъ, старши-стражаритъ и разузнавачитъ (агенти) при Дирекцията на полицията; постояннитъ работници и техническия персоналъ въ държавнитъ военни фабрики, които работятъ непосредствено съ фабрикуване или употребата на експлозиви, като министърътъ на войната определя съ заповѣдь кои точно отъ тѣзи работници и технически персоналъ отговарятъ на тѣзи условия“.

Въ сѣщата буква думитъ: „шофьоритъ на държавна служба“ се замѣняватъ съ думата „шофьоритъ“.

Къмъ сѣщата буква се прибавя следната забележка:

Забележка Лицата, предвидени въ буква „б“, добиватъ право на пенсия, ако иматъ 15 действително изслужени години.

Следъ буква „г“ на чл. 12 се прибавя следната нова буква „д“:

д) бившитъ военни лица, уволнени поради намаляние на войската вследствие на Ньойския договоръ, ако сѣ изслужили 15 години на военна и полицейска служба, отъ които най-малко 10 години военна служба.

§ 4. За служби, които се зачитатъ за добиване право на пенсия съ този законъ и за които не сѣ правени пенсионни удържки, лицата внасятъ съответнитъ пенсионни удържки и субсидии, заедно съ 8% сложна лихва, върху заплати, съответствуващи за длъжности, къмъ които тѣ се приравняватъ по таблицитъ за заплатитъ на държавнитъ служители, били въ сила презъ време на служенето, а за време преди 1 октомврий 1919 г. — по таблицитъ за заплатитъ отъ 1 октомврий 1919 г.

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представител г-нъ Петъръ Марковъ. — Нѣма го.

Има думата народниятъ представител г-нъ Георги Кендеровъ.

Георги Кендеровъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Законопроектътъ, който е предметъ на разглеждане въ днешното заседание на Народното събрание, за сѣга единъ отъ болнитъ наши обществени въпроси. Трѣбва да признаемъ, че инициативата на министра на финансите да внесе този законопроектъ, съ огледъ на днешнитъ обстоятелства, е много навременна. Но сѣщо така трѣбва да признаемъ, че законопроектътъ, така както се предлага, е непъленъ, до известна степенъ той създава приоритета на едни длъжностни лица, чиято служба съ нищо не се различава отъ тая на други, които оставатъ извънъ обсега на законопроекта. Затова азъ взехъ думата, за да мога да направя паралелъ между тѣзи длъжностни лица, които се визиратъ въ законопроекта, и онѣзи, които оставатъ извънъ неговия обсегъ.

Г-да народни представители! Чл. 12, буква „б“, отъ закона за пенситъ казва, че пожарникаритъ иматъ право на пенсия следъ 15 прослужени години. Обаче младитъ пожарникари, старшитъ пожарникари, фелдфебелитъ въ пожарнитъ команди, началникитъ на пожарнитъ команди и шофьоритъ въ пожарнитъ команди, по силата на какви съоб-

ражения не знае, сж изключени и нѣматъ право на пенсия следъ 15 прослужени години. Очевидно, сега е именно времето тази непълнота на закона да бѣде коригирана. Защото, ако имаме нѣкои основания, по силата на които на пожарникаритѣ се при- дава следъ 15-годишна непрекъснатата служба правото да получатъ пенсия, по силата на сѣщитѣ съображения, на сѣщитѣ основания, и младшитѣ, и старшитѣ пожарникари, и въобще цѣлѣятъ команденъ персоналъ въ пожарнитѣ команди, иматъ основание да претендиратъ за еднакво третиране, тъй като службата и на единитѣ и на другитѣ е еднаква, нѣма никаква разлика. Следователно, тази непълнота въ закона ще трѣбва да бѣде коригирана.

Друга категория държавни служители, които сжщо така иматъ всичкото основание да се считатъ като пренебрегнати, въ сравнение съ тѣзи, на които законътъ дава едно покровителствено положение, сж техницитѣ, които работятъ въ електропроизводителнитѣ централи.

Г-да народни представители! Производството на електрическа енергия непосредствено следъ войната стана единъ отъ мощнитѣ фактори въ стопанския и търговския животъ на страната. Въ него се заангажирватъ ежедневно все повече и повече национални капитали, все повече и повече национални сили. Въ него е заангажиранъ голѣмъ кадъръ чиновници и работници, които непосредствено участвуватъ съ труда си въ централитѣ. Ако на техницитѣ, които работятъ въ българскитѣ държавни желѣзници; на техницитѣ, които работятъ въ българското корабоплаване, и въобще на онѣзи техници, на които чл. 12, буква „б“, отъ закона за пенситѣ, който сега е въ сила, отрежда едно покровителствено положение, нѣма абсолютно никакво основание, на тия техници, които работятъ въ електропроизводителнитѣ централи, които сж въ досегъ съ смъртта въ всѣки моментъ, да имъ отричаме това право да получаватъ пенсия следъ сѣщия срокъ на служене. Тѣ сж при еднакви условия на работа, затова трѣбва да бждатъ поставени подъ еднакъвъ знаменателъ. Тѣ сж поставени, както казахъ, подъ угрозата на смъртта въ всѣки моментъ; косата на смъртта въ всѣки моментъ може да вземе живота на този или онзи отъ тѣхъ.

Законопроектътъ предвижда съкратенъ срокъ за пенсионирането и на телефониститѣ, които работятъ въ първостепеннитѣ и второстепеннитѣ телеграфофонески станции въ София. Очевидно е, че трѣбва да се предвиди по-малкъ срокъ за пенсионирането на тѣзи хора, които работятъ въ телефонната служба, поради естеството на тѣхната работа. Но работата нѣма да спре дотукъ. Не бива да се оставятъ въ закона празноти, които ще създадатъ оправдано недоволство. Сжщо така работата и на телефониститѣ въ другитѣ държавни и общински учреждения въ София по нищо не се отличава отъ работата на телефониститѣ, които работятъ въ Софийската телефонна централа. Следователно, законопроектътъ трѣбва да обхване и телефониститѣ въ държавнитѣ и общински учреждения въ София и въ по-голѣмитѣ градове.

Има и още една категория държавни и общински служители, които сжщо така сж изключени отъ обсега на законопроекта. Касае се за служителитѣ по трамванитѣ. Въ България трамвай има само въ София. Ако законътъ за пенситѣ е предвидилъ, както казахъ, едно покровителствено, едно облагодетелствено положение за нашитѣ желѣзничари, сжщо така и службата въ трамванитѣ на ватманитѣ и на кондукторитѣ и на техницитѣ сжщо не се отличава отъ службата въ българскитѣ държавни желѣзници. Следователно, и тая категория общински чиновници, които работятъ съ електричество, трѣбва да попаднатъ подъ разпоредбитѣ на закона за пенситѣ, да могатъ да се ползватъ и тѣ отъ това право, което сега законопроектътъ предвижда за нѣкои категории държавни и общински служители.

Г-да народни представители! Въпросътъ, който се поставя, е свързанъ и съ другъ единъ въпросъ. Ако ние разширяваме обсега на закона за пенситѣ, ако създаваме условия за все по-голѣмъ брой пенсионери, поставя се кардиналниятъ въпросъ: откъде ще се взематъ срѣдства, за да могатъ да се покриватъ разходите за тия нови пенсионери? Макаръ това да не е предметъ на законопроекта, който ни е поставенъ на разглеждане, но все пакъ трѣбва да бжде обсъденъ въпросътъ за коригирането и на други неправди, които съществуватъ въ закона за пенситѣ. Такава е, на- примѣръ, проблемата за получаването пенсия отъ онѣзи пенсионери, които иматъ и странични доходи. Тая проблема трѣбва да намѣри своето разрешение, защото тия случаи, колкото и рѣдки да бждатъ въ нашата общественост, все пакъ извънредно много дразнятъ, извънредно лошо впечатление правятъ на населението. Когато единъ пенсионеръ получи своята пенсия отъ едното гише на банката и отиде да я внесе въ другото гише на банката, това

не може да избѣгне отъ погледа на нашия народъ, и се правятъ най-неблагоприятни преценки по отношение на управлението, което не взема мѣрки спрямо такива пенсионери. А такива пенсионери, трѣбва да признаемъ, въ нашата страна има. Следователно, една частъ отъ приходитѣ, които ще отиватъ за въ полза на Пенсионния фондъ, ще постѣпятъ отъ прекратяването пенситѣ на тѣзи пенсионери, които иматъ странични доходи, най-малкото равни на пенсията, която получаватъ. Разбира се, въ това отношение въпросъ на подробности е какъвъ минимумъ ще бжде приетъ. Но днесъ, когато има пенсионери, които получаватъ по 10-15.000 л. страниченъ приходъ, неоправдано е на тѣзи така добре поставени пенсионери държавата да дава единъ добавъкъ отъ 5.500, или 5.000, или 4.500 л. Съображенията социална справедливостъ налагатъ да погледнемъ на този въпросъ съ всичката сериозностъ. И понеже онѣзи законоположения, които създаватъ привилегии за едни, а задължения само за други, дразнятъ извънредно много българския народъ, тѣ трѣбва да бждатъ изхвърлени отъ нашето законодателство, за да може по този начинъ да постигнемъ наистина онова единение, онова сцепление на българския народъ, за което толкова много се приказва, и то по пътя на една прецизна законодателна работа.

Ето това сж въпроситѣ, на които искахъ да спра вниманието ви, съ пожелание, когато законопроектътъ отиде въ комисията, да намѣрятъ съответното разрешение. (Ржкоплѣскания)

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представител г-нъ Жико Струнджевъ.

Жико Струнджевъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Даденъ ни е за разглеждане законопроектътъ за измѣнение и допълнение на закона за пенситѣ на държавнитѣ служители. Макаръ и да се касае само за измѣнението и допълнението на този законъ, не мога да скрия, че съ това измѣнение и допълнение се засѣга една отъ най-чувствителнитѣ струни въ нашия общественъ животъ, защото въпросътъ за пенситѣ има дълбокъ отзвукъ въ нашата далечна провинция, особено въ селата. Ето защо този въпросъ би трѣбвало да се разгледа въ неговата дълбочина и ширина, въ цѣлостъ, и да му се даде съответното правилно разрешение. Така въпросътъ за пенситѣ ще стане популяренъ, народенъ и общодостѣпенъ, съ него нѣма да се злоупотребява и нѣма да се гледа на пенсионеритѣ като на една тежестъ на държавата и на бюджета.

Г-да народни представители! За да създаде държавата закона за пенситѣ за своитѣ служители, тя се е ръководила изключително отъ хуманни и социални съображения, съ целъ, когато тия чиновници бждатъ на старини освободени отъ длъжностъ, да иматъ срѣдства за препитание, да не бждатъ изложени на обществена критика или да не бждатъ принуждавани да искатъ подаяния отъ разни фондове и учреждения. Така погледнато на въпроса, ние ще дойдемъ до убеждението, че наистина пенсионирането на чиновниците е основателно и справедливо. Но наредъ съ това идватъ още други въпроси, чието разрешение е належащо, а именно: само чиновницитѣ ли сж онѣи български граждани, които допринасятъ за цѣлостното и хармонично развитие на държавата? Само тѣ ли остаряватъ и само тѣ ли иматъ нужда отъ помощъ на стари години? Ето въпроситѣ, които днесъ очакватъ своето разрешение отъ Народното събрание. Безспорно, никой нѣма да отрече, че не само чиновницитѣ, които заематъ служба въ държавата, сж факторътъ, на чиито плещи се гради държавниятъ ни строй. Всички български граждани допринасятъ за цѣлостното развитие на нашата държава. Наредъ съ чиновницитѣ, и земеделци, и занаятчи, и работници, и търговци, и хората на свободнитѣ професии сжщо така допринасятъ за цѣлостното и хармонично развитие на държавата, за постигането на нейнитѣ обществени цели. А щомъ това е така, безспорно, тогава ще трѣбва да поставимъ всичкитѣ тѣзи хора на една плоскостъ, еднакво да бждатъ третирани отъ нашата държава. А то ще рече, че и къмъ тѣзи хора, които иматъ заслуги къмъ държавата и които сжщо така остаряватъ и на стари години иматъ нужда отъ помощъ, и къмъ тѣхъ държавата трѣбва да погледне майчински, защото и тѣ заслужаватъ нейната грижа. Затова се налага и цѣлостното разрешение на този въпросъ, а именно да се дадатъ отъ страна на държавата необходимитѣ поддръжка и осигуряване на старини на всички граждани. Но тукъ веднага ще се яви въпросътъ, който преждеговорившиятъ засегна: откъде ще се взематъ срѣдства за това? И наистина, постави ли се този въпросъ, ние ще отидемъ до задѣнена улица. И трѣбва да кажемъ: нима само държавата ще трѣбва да подкрепи всички граждани въ това отношение?

Г-да народни представители! Ако системата за пенсионирането остане на същият тѣзи начала, както е сега, безспорно е, че ние наистина ще си поставимъ единъ неразрешимъ въпросъ. Но за да може да се даде правилно разрешение на този въпросъ, необходимо е да се измѣни издѣлно, изцѣло, основно системата за пенсиониране, която днесъ съществува въ нашия животъ. Ще трѣбва да се задължи всѣки български гражданинъ да внася пенсионни удържки, докато е въ ония години, когато има възможност да прави това, въ специални за тази целъ спестовни пенсионни книжки, и когато настѣпни периодътъ да напусне работата, да му се връщи тази книжка, съ която той по-нататѣкъ ще поддържа своя животъ. Така ако се погледне на въпроса, ще се види, че държавата нѣма да има тежестъ да гласува ежегодно въ своя бюджетъ, както сега прави, по 180.000.000 л. подкрепа на Пенсионния фондъ, общинитѣ — 46.000.000 л. и автономнитѣ учреждения — 32.000.000 л. и др., или всичко 273.000.000 л. за подкрепа на Пенсионния фондъ. Тогава пенсията ще легнатъ върху плещитѣ на всѣки отдѣленъ гражданинъ, билъ той чиновникъ или другъ. Въ такъвъ случай държавата ще има само грижата да регулира положението между тѣхъ, обаче пенсията нѣма да бѣдѣтъ въ тежестъ нито на бюджета, нито на обществото. Ето какъ смѣтамъ азъ, че би трѣбвало да се разреши въпросътъ за подкрепата и осигуряването на нашитѣ граждани на старини.

Особено, г-да народни представители, това чувствително ще се отрази върху нашето земеделско население. Вие сте свидетели, вървамъ, че днесъ нашитѣ стари хора, на 60-70-80 години, нашитѣ дѣди и нашитѣ баби оставатъ безприютни, безъ подкрепа, безъ грижа отъ своитѣ синове и своитѣ внуци и тѣ, на преклонна възраст, сѣ принудени да прекраватъ своитѣ старини съ кора хлѣбъ и студена вода. А ние не трѣбва така да гледаме къмъ нашитѣ бащи и дѣди, които цѣли 60-70 години не знаятъ що е сѣдѣ, не знаятъ що е облага отъ държавата, а сѣ знаели само да си платятъ своя данѣкъ къмъ държавата. Шомъ това е така, безспорно, ние ще трѣбва къмъ тѣзи старци — не само къмъ земеделцитѣ, но и къмъ занаятчиитѣ, и къмъ старцитѣ работници — да погледнемъ бащински и да ги подсигуриимъ на старини. По този начинъ азъ смѣтамъ, че е най-удобно да се направи това. Безспорно, могатъ да се намѣрятъ хиляди начини, по които ние можемъ да постигнемъ тази гонима целъ.

Така разрешенъ въпросътъ за пенсията, г-да народни представители, цѣлостно за българския народъ, той нѣма да бѣде вече единъ остъръ въпросъ въ нашия общественъ животъ. Съ въпроса за пенсията нѣма да се демагогствува, нѣма да се смѣта, че пенсия се получаватъ само отъ галениитѣ деца на българската държава, а всѣки други граждани сѣ пренебрегнати. Тогава и къмъ сегашнитѣ пенсионери нѣма да се гледа съ криво око и нѣма да е мѣчно на никого, че получаватъ пенсия. А причини за недоволство въ нашето общество спрямо сегашнитѣ пенсионери има много. Между тѣхъ азъ ще изтъкна само две, които смѣтамъ, че сѣ най-важни и които не засѣгатъ всѣки пенсионери, а само отдѣлни групи отъ тѣхъ.

На първо мѣсто, г-да народни представители, вамъ е известно, че много бивши чиновници, сега пенсионери, благодарение на своето служебно положение, сѣ съумѣли и сѣ змогнали да осигурятъ своето материално положение, като сѣ си създали имоти, отъ които получаватъ добри доходи сега. Тѣ получаватъ и пенсия по силата на закона, по силата на оня хуманенъ принципъ да иматъ на стари години подкрепа и да не останатъ на улицата немилнидраги. Пенсията, обаче, на тѣзи богати бивши чиновници сега имъ служатъ за единъ лукс — единъ извънреденъ приходъ, безъ който тѣ биха могли да поминаватъ. Ето защо шокира обстоятелството, когато се видятъ богати, състоятелни хора, съ по 2-3 къщи въ София, голѣми акционери, голѣми банкери, да отиватъ да получаватъ пенсия наредъ съ дребнитѣ пенсионери, които прекраватъ своитѣ години именно самъ съ тѣзи пенсия. И ако сравнимъ тѣзи богати, състоятелни пенсионери, съ пенсионеритѣ отъ войнитѣ, ние ще видимъ една твърде чувствителна, голѣма разлика, а именно: докато на единъ баща или на една майка, чийто синъ е загиналъ презъ време на войната, се отпуска пенсия при условие, че нѣма годишенъ доходъ повече отъ 12.000 л., на тия чиновници, състоятелни хора, тоя минималенъ доходъ не се взема подъ внимание. И въ такъвъ случай единъ баща или една майка, които сѣ загубили своя надежденъ синъ, който на стари години би подкрепилъ своитѣ стари родители, ще трѣбва, поради това, че иматъ 50-60 декара земя, да се лишатъ отъ подкрепата на държавата, а състоятелнитѣ пенсионери да получаватъ доволнителенъ доходъ, плюсъ ония доходи, които сѣ спечелили

благодарение на своето служебно положение. Ето въпросъ, който шокира, който твърде много отчайва. А това положение не е въ интересъ на самитѣ пенсионери, не е въ интересъ и на самата държава да създава такива остри конфликти въ нашия общественъ животъ.

Вториятъ случай е съ ония пенсионери, които, поради положението, което сѣ заемали, сѣ змогнали, или сѣ съумѣли, или сѣ имали възможностъ да осигурятъ на членове на своитѣ семейства видни длѣжности: офицери, лѣкари, сѣдии, адвокати, аптекари и други длѣжности въ нашата държавна иерархия. Въпрѣки това, обаче, тѣхнитѣ бащи лежатъ върху плещитѣ на държавата, като получаватъ пенсия. И това твърде много шокира, затова защото, ако ги сравнимъ съ синоветѣ на старитѣ бащи на земеделци, на занаятчи, на работници, ще видимъ, че тия синове сѣ длѣжни да поддържатъ своитѣ стари бащи, негодни вече да си изкарватъ сами прехраната. А голѣмитѣ чиновници ние ги освобождаваме отъ това задѣлжение, защото тѣхнитѣ бащи се подкрепятъ отъ държавата чрезъ пенсия. Ето едно сравнение, което сѣщо така шокира и боли въ нашия животъ и би трѣбвало, за честта и за достоинството на самия принципъ, да се коригира законътъ за пенсията, като остане той въ смисълъ, държавата да помогне на пенсионеритѣ само дотолко, доколкото тия бивши държавни чиновници се нуждаятъ отъ тая пенсия, доколкото тѣхното материално състояние не имъ подпомага тѣ да преживяватъ малко по-добре. И тогава ние ще намалимъ до голѣма степенъ онова негодуване, което се вижда въ нашия общественъ животъ.

Г-да народни представители! Казаното дотукъ, безспорно, не се намира въ самия законопроектъ, но то е казано като предисловие, съ целъ да се взематъ добри бележки отъ всѣки ни и съ желание, министърътъ на финанситѣ въ близко бѣдеше да сезира Народното събрание съ единъ цѣлостенъ законъ за пенсията на българското гражданство. И азъ вървамъ, че тази идея не е далечъ отъ днешния министъръ на финанситѣ, чийто мнение по тия въпроси, до известна степенъ, ми е известно, и той не е далечъ отъ желанието да се разреши кардинално въпросътъ за пенсията за цѣлия български народъ.

Специално за предложениия ни законопроектъ азъ има да кажа следното.

Г-да народни представители! Въ него, безспорно, се разрешаватъ доста справедливо известни въпроси, особено за ония български чиновници, които, поради своето служебно положение, бързо изтощаватъ своитѣ нерви, своитѣ чувства и въ кѣсо време ставатъ негодни не само за себе си, но и за обществото, и за семейството си. Това сѣ на първо мѣсто телефониститѣ. Така сѣщо се засѣга въпросътъ за актьоритѣ и за актриситѣ. Нѣма да бѣде зле да бѣде разрешенъ той, както е предвидено. Но къмъ тия случаи ще трѣбва да присѣдинимъ и други нѣкои искания на хора, които сѣщо така се изтощаватъ въ кѣсъ периодъ отъ време, благодарение на своята служба. Предговориатъ казѣ и посочи нѣкои такива категории, и азъ ще посоча нѣкои, за да се види, че наистина е необходимо и къмъ тия хора да погледнемъ по сѣщия начинъ, както и къмъ ония, за които има предложение.

Предъ мене е едно изложение отъ учителитѣ въ механико-техническитѣ училища, и то специалиститѣ въ механико-техническия отдѣлъ. Наистина, г-да народни представители, тая категория учители, които цѣлъ день стоятъ въ задушнитѣ работилници въ училището, не бива да оставатъ безъ нашата подкрепа, защото и тѣхнитѣ сили, нерви и чувства се изразходватъ въ кѣсъ периодъ отъ време, подобно на телефониститѣ и актьоритѣ.

Така сѣщо имамъ изложение и отъ телефониститѣ при държавнитѣ учреждения, които твърде много се изтощаватъ, защото изпълняватъ сѣщата тази служба. Н бихъ ималъ нищо противъ тѣзи две категории, като за тѣхъ се предвиди по-голѣмъ периодъ отъ време — не 15 години, нека бѣдатъ 20 години — но все пакъ да се намали времето за тѣхното пенсиониране.

Имамъ изложение така сѣщо и отъ електротехницитѣ въ нашитѣ държавни и частни предприятия, които, безспорно, сѣ поставени на сѣщитѣ изпитания и на сѣщитѣ неудобства, както и другитѣ.

Имамъ изложение и отъ уволнени офицери по Ньойския договоръ, които иматъ по-малко отъ 15 години военна служба, но които иматъ и държавна служба, която, събрана съ военната, дава повече години за тѣхното пенсиониране. Мисля, че е справедливо и къмъ тѣхъ да се отнесемъ така, както и къмъ ония офицери, които сѣ уволнени съ 15 години служба по Ньойския договоръ.

Дончо Узуновъ: Я всѣки чиновници съ 15-годишна служба да ги пенсионираме!

Жико Струнджев: Към всички тия категории смъгамъ, че трябва да се присъедини и една категория наши чиновници, които най-справедливо е да бъдат задоволени — това сж нашитъ учителки.

Г-да народни представители! На всички васъ е известно при какви тежки условия живѣятъ нашитъ учителки, особено учителките въ основнитъ училища въ селата. Вие знаете, че учителката изпълнява много тежки обязанности, не само вънъ отъ своята къща, но и въ своята къща. Учителката е преди всичко учителка на нашитъ деца; учителката е майка на своитъ деца, учителката е жена, учителката е домакиня. Всички тия нейни четири дейности обхващатъ твърде много нейния животъ, спѣватъ го, и въ много случаи тя не може да ги изпълни съ достоинство. А не може нѣкоя отъ тия дейности да остане неизпълнена както трѣбва. И понеже тя ще погледне най-напредъ своето домакинство, своя мжжъ, своитъ деца, въ края на краищата ще страдайтъ нашитъ деца, защото тя нѣма да има време и възможност да даде необходимото възпитание и образование на тия наши деца. А нашитъ деца не сж нищо друго, освенъ бъдещитъ граждани и гражданки, които съ лошо възпитание и съ лошо образование, безспорно, нѣма да задоволяватъ нашитъ надежди, надеждитъ на нашето общество, които то гради върху тѣхъ. Ето защо необходимо е да погледнемъ къмъ тази категория български държавни служители много сериозно и да имъ дадемъ съответното удовлетворение, като ги включимъ въ законопроекта и имъ дадемъ възможност да бъдатъ пенсионирани следъ 20-годишно учителствуване безъ огледъ на тѣхната възраст. Ако евентуално това е невъзможно по бюджетни причини, то нека приемемъ да бъдатъ пенсионирани поне учителките-майки на 2 и повече деца, за да можемъ по такъвъ начинъ да създадемъ и отъ учителките добри майки, добри домакини и добри учителки презъ време на 20-годишното имъ учителствуване, които следъ това да могатъ по-спокойно да изпълняватъ задълженията си къмъ своето домакинство и къмъ обществото.

Отъ казаното дотукъ, г-да народни представители, азъ правя заключение, че е необходимо да се разреши въпросътъ за осигуряването на стари години на цѣлото гражданство безъ изключение, като осигуряването бжде оставено на частната инициатива и частнитъ сръдства на самитъ граждани, за да освободимъ държавния бюджетъ и обществото отъ тази тежестъ. Тогава ние ще имаме едно цѣлостно, едно идеално разрешение на въпроса за пенсията; тогава този въпросъ ще бжде съединителното звено, както между държавата и бъдещитъ поколения на народа, така смѣто и между държавата и народа, който си отива. Съ това разрешение на пенсионния въпросъ ние ще допринесемъ най-много да стане той общонароденъ и популяренъ, както мечтае и желае това българскиятъ народъ. (Ръкоплѣскания отъ нѣкои народни представители)

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г-нъ Ангелъ Сивиниовъ.

Ангелъ Сивиниовъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Въпросътъ за пенсията вълнува голѣма частъ отъ нашето будно гражданство и богато дава възможностъ отъ тая трибуна да се развие една префинена демагогия за удовлетствие на оратора, който иска да я направи, и за създаване на евтинъ ефектъ въ сръдата на тѣзи, които гледатъ съ ненавистъ на нашитъ пенсионери. Въ днешно време, поне ние, народното представителство, които сме длъжни да възпитаваме народа по-добре и да му представяме нѣщата правилно освѣтлени, трѣбва отукъ да говоримъ по въпроса за пенсията съ искреностъ и да се съобразяваме съ техниката на тоя въпросъ, за да не създаваме ония настроения, които съществуваша въ миналото, и да оставимъ най-будната и най-интелигентната категория отъ нашето общество, която е допринесла твърде много за развитието на държавата, подъ впечатление, че е една тежестъ, една напасть за държавата.

Преди всичко, правото на пенсия на българския обществень служителъ е осветено отъ нашата конституция, за която често пѣти отукъ се надаватъ викове да я пазимъ свято. Членъ 66 отъ конституцията е осветилъ правото на всѣки общественъ чиновникъ — държавенъ, общински и въ автономни учреждения — при известни условия, указани въ специалния законъ за пенсията, да получава пенсия. Не бива да се прави демагогия и да се свързва тоя въпросъ съ общия въпросъ за народнитъ, популярнитъ застраховки на нашия селски земеделски народъ, който въпросъ назрѣва и чака за разрешение. Азъ бихъ ръкоплѣскалъ, ако правителството уреди проблемата за пенсионирането на нашия земеделецъ съ единъ законопроектъ

— какъвто азъ очаквамъ въ най-скоро време — и се по-старае по-скоро да го внесе. Нѣма народенъ представителъ въ тая Камера, който да вдигне ръка противъ такъвъ законопроектъ.

Нашиятъ другаръ Струнджевъ въ своитъ общи разсуждения хвърли едно обвинение, така малко en gros, къмъ пенсионеритъ, че тѣ имали много странични доходи и пенсията имъ била нѣщо като луксъ. Г-да народни представители! Вѣрно е, че малка частъ отъ пенсионеритъ иматъ добро, завидно материално положение и същевременно получаватъ пенсия. Това е фактъ и не може да се отрече. Но, споредъ нашия основенъ законъ, пенсията е едно придобито право. Ако социални, ако държавни съображения наложатъ съ законъ да се стигне пенсията на такива пенсионери, които иматъ достатъчно други доходи за изхранване, ние ще си кажемъ думата, когато правителството ни сезира съ подобенъ законопроектъ. Но не бива, безъ да се съобразимъ съ нуждитъ на времето и така инцидентно, по поводъ на единъ законопроектъ като днешния, да се приказва общо и да се иска отнемането на пенсията на една категория пенсионери. Казвамъ, ако назрѣли държавни или социални нужди налагатъ да дойдемъ до едно пълно социално приравняване на отдѣлнитъ категории граждани, ако правителството намѣри оправдание за това, и народното представителство пресени, че то следва да се направи, можемъ да го направимъ, но трѣбва да бждемъ сезирани съ законопроектъ, а не да приказваме така инцидентно по този въпросъ, който е специаленъ и при разрешението на който техниката има повече думата, отколкото общитъ фрази, които ние употребяваме.

Г-да народни представители! Пенсионниятъ въпросъ е тежъкъ, отъ една страна, защото държавата, поради липса на сръдства, не може еквивалентно да удовлетвори пенсионеритъ съобразно съ жертвитъ, изтощенията, услугитъ, които сж дали на държавата, а, отъ друга страна, защото получаващитъ днесъ пенсии за по-голѣмата частъ отъ пенсионеритъ — забележете, които изключително се прехранватъ отъ пенсията си — сж свършено недостатъчни, и тѣ живѣятъ при крайно голѣми лишения. Недейте поглежда — извинявамъ се, че отъ тая трибуна вземамъ такъвъ примѣръ — къмъ единъ запасенъ генералъ отъ богата фамилия, каквито сж много малко въ България, който има едно що-годе уредено стопанство или други доходи и получава 5.500 л. пенсия, и да обобщавате и да смѣтате, че десеткитъ хиляди други пенсионери се намиратъ въ положението на единъ чиновникъ — какъвто примѣръ вземаше г-нъ Струнджевъ — който изхожда отъ едно по-богато семейство, заемалъ е по-видна длъжностъ и си е обезпечилъ по-добра пенсия. Погледнете на голѣмия брой пенсионери, които висятъ предъ гишетата на банкитъ да сконтиратъ за 2-3 месеца дребнитъ си пенсии отъ по 600-800-1.200 л., взрете се въ тѣхното материално положение и вижте до колко днешнитъ пенсии, които държавата плаща съ голѣми усилия, обезпечаватъ едно що-годе добро съществуване на нашитъ пенсионери.

Г-да народни представители! Ако въпросътъ за пенсията, макаръ тѣ да не сж достатъчни, буди живъ интересъ въ нашето общество, то е по две причини. Преди всичко, законътъ за пенсията у насъ не е съставенъ съ огледъ на социалнитъ условия, съ огледъ на онова, което пенсионеритъ внасятъ въ пенсионния фондъ, съ огледъ на днешното икономическо състояние и да задоволява нашитъ пенсионери. Затова, когато се внесе въ Народното събрание законопроектъ за нѣкое, макаръ и малко, измѣнение на известенъ членъ отъ закона за пенсията, веднага обществото почва да се вълнува и почва да се приказва: само пенсионери ли има въ днешно време, които трѣбва да бъдатъ задоволявани, или има и други слаби икономически категории, жители въ тая страна, които трѣбва да бъдатъ обезпечени? И въ миналата сесия бѣше внесенъ този законопроектъ, но при разискванията въ комисията се реши да бжде оттегленъ, защото се отегчи съ много искания, първо, и, второ, защото по психологически съображения се прецени, че не е удобно да правимъ измѣнение на закона за пенсията — не това измѣнение, което се предлага сега и което е една дребна работа — преди да разрешимъ голѣмата проблема за народнитъ, популярнитъ пенсии на българския селянинъ, на българския земеделецъ.

Г-да! И по въпроса за пенсионирането на българския селски народъ трѣбва да бждемъ наясно. Г-нъ министъръ-председателъ, който оглавява днешното правителство, направилъ изявления по този въпросъ и, доколкото ми е известно, той ще бжде разрешенъ вѣроятно въ настоящата камера. Нека престанемъ да противопоставяме една на друга две категории граждани: тѣзи, които сж служили на държавата, и тѣзи, които плащатъ данѣци и които предста-

вляват единъ живъ елементъ за подкрепа на държавата, а именно българското селско население, защото пенсионеритъ не сѫ само граждани; голъма частъ отъ тѣхъ сѫ селяни. Ние трѣбва да бждемъ обективни и къмъ едната, и къмъ другата категория граждани и да разрешаваме въпроситъ споредъ силитъ, срѣдствата и възможноститъ на държавата. Защото, г-да народни представители, твърде е популярно и удобно за единъ скроменъ общественикъ да говори за пенсионирането на нашия селски народъ. Това се харесва много, съ него лесно се печели и слава. Но азъ мисля, че ако на нашия народъ се каже какво изисква техниката и науката, за да му обезпечимъ на старини една пенсия, че той ще има и задължението да прави известни вноски, азъ не зная дали ще се посрещне съ охота пенсионирането на нашия селски народъ. Ако нѣкои си представятъ, че този въпросъ може да се разреши за смѣтка на държавата чрезъ увеличаване на данъцитъ, безъ да участвуватъ съ вноски тѣзи, които ние ще пенсионираме съ законъ, то е другъ въпросъ, тогава всички ще ржкоплатъ-скаме на този законъ; но когато дойде въпросътъ за задълженията на тѣзи, които ще бждатъ пенсионирани, ако направимъ плебисцитъ, ще видимъ колко отъ тѣхъ ще пожелаатъ да бждатъ пенсионирани съ вноски.

Г-да народни представители! Днешниятъ законопроектъ за измѣнение на нѣкои членове отъ закона за пенситъ за изслужено време бѣше внесенъ, както казахъ, и въ миналата редовна сесия. Обаче при разискванията по него въ пленума и въ финансовата комисия положението се отежни съ много искания, отъ една страна, и, отъ друга страна, понеже нѣмаше достатъчно време, г-нъ министърътъ на финанситъ помоли да се отложи тоя въпросъ за настоящата сесия, за да се разгледа по-спокойно и по-обстойно. Натискътъ да се включатъ въ предлаганитъ съ законопроекта измѣнения повече категории държавни, общински и въ автономни учреждения служители идва не толкова отъ желанието при по-малко прослужени години да се получава пенсия, колкото отъ обстоятелството, че за повечето отъ държавнитъ, общинскитъ и общественитъ служители службитъ не представляватъ гаранция, сигурност, че ще могатъ да останатъ на мѣстото си, че прослужатъ пълното число години, което предвижда законътъ за пенситъ — 30 години за военнитъ лица и 33 години за гражданскитъ лица. Ако ние съ бѣхме постарали да създадемъ по-голъма устойчивостъ въ общественитъ служби, да гарантираме по-голъмо спокойствие на тѣзи, които отговарятъ на цензветъ да заематъ известни служби, които сѫ подготвени и добросъвестно изпълняватъ службата си, азъ ви увѣрявамъ, че тоя натискъ за пенсиониране при по-малко прослужени години, който имаме сега, когато получаваме по 50 петиции отъ разни категории служители, нѣмаше да го има; всѣки съ спокойствие щѣше да изчака да изслужи предвиденото минимално число години по закона, за да получи пенсия. Защото каква пенсия се осигурява за тѣзи, които сега се включватъ въ измѣненията на членове 5 и 12 отъ закона за пенситъ? Да вземемъ, напримѣръ, телефонисткитъ, за които се смѣта, че работятъ при най-тежки условия, и, следователно, физически се изтощаватъ най-бързо. Г-да! Който познава малко отъ малко техниката на изчислението на пенситъ, той знае, че една телефонистка не може да получи пенсия повече отъ 520-540 л. месечно за 15 прослужени години. Ако наистина 15-годишна служба въ телефонитъ изтощава една жена или единъ мъжъ до степенъ да не бждатъ годни за никаква физическа работа, азъ питамъ и себе си, питамъ и васъ: какво ще направимъ ние съ семейството на единъ такъвъ мъжъ или жена, прослужила 15 години въ телефонната служба, ако я уволнимъ и пенсионираме съ 520 л. месечна пенсия и ние 4-5 деца негодни за физическа работа? Създаваме ли ние условия за социално развитие на това семейство и гарантираме ли го да изгледа добри граждани за тая страна? Азъ ви увѣрявамъ, че ако самитъ заинтересувани лица, които много претендиратъ да бждатъ включени въ измѣненията на член 5 и 12 отъ закона, знаеха истинския размѣръ на пенсията, която ще получаватъ при 15 прослужени години, нѣмаше да имъ бжде мъчно, ако не ги включимъ въ тѣзи измѣнения. Нѣкои може да знаятъ това, но предполагатъ, че като се включатъ въ категорията на тѣзи, които ще могатъ да се пенсионираатъ следъ 15 или 20 прослужени години, вѣроятно ще се направи нѣкое измѣнение въ закона за пенситъ относно коефициента при изчисляване размѣра на пенситъ и ще могатъ да получатъ по-голъми пенсии, които да задоволятъ поне най-обикновенитъ имъ нужди, да могатъ да изхранятъ семействата си и да отглеждатъ децата си при по-добри условия, каквито днешното време изисква. Безъ тая вѣра, че може да се измѣни коефициен-

тътъ при изчисляването на пенситъ и да получатъ по-голъми пенсии, тѣ не биха упражнявали тоя натискъ.

Г-да народни представители! Като допускаме, поради особени, специални причини, да бждатъ пенсионирани следъ 15 или 20 прослужени години нѣкои категории държавни, общински и обществени служители — телефонистки, полицейски стражари, шофьори и други — указани въ законопроекта, азъ смѣтамъ, че твърде основателно е да допустимъ същото и за други категории държавни, общински и обществени служители по преценка на Народното събрание и на комисията, където вѣроятното законопроектътъ ще бжде изпратенъ, за да бжде изученъ по-обстойно, които служители също така работятъ при трудни, тежки, изтощителни условия и при голъмо напрежение. Напримѣръ, ако законодателятъ е преценилъ, че машиниститъ по българскитъ държавни желѣзници работятъ при условия, които бързо и лесно изтощаватъ организма на човѣка и го предразполагатъ повече къмъ заболяване, същото можемъ да кажемъ и за ватманитъ, които каратъ трамваитъ въ единъ градъ като София, където хиляди граждани и превозни срѣдства пресичатъ трамвайнитъ линии, поради което се налага извънредно голъмо внимание отъ страна на ватмана, за да не стане нѣкоя катастрофа, която може да струва скъпо на общината или да лиши отъ живота нѣкой гражданинъ и да закара ватмана въ затвора. Има редица други такива служители. Вземете тѣзи, които работятъ по каналитъ. Това сѫ хора, изложени на атмосферни влияния, и бързо и лесно заболяватъ отъ ревматизмъ. Има служители, които работятъ въ хладилницитъ на клиниката при студъ 4° подъ нулата, и работятъ по 6-8 часа дневно. Тѣзи служители даватъ най-голъмъ процентъ на туберкулозно заболяване. Азъ имамъ една статистика отъ санитарната служба при Столичната община за наблюдение въ продължение на 10 години, която убедително говори за нѣколко категории отъ общинскитъ служители въ София, които бързо, лесно и неочаквано се подхвърлятъ на най-тежки заболявания и смъртъ, поради което преждевременно напускатъ службата. Но за да не ви отегчавамъ, нѣма да ви чета тази толкова убедителна статистика. Надѣвамъ се, че дружеството на тѣзи служители ще си направи труда да ви даде единъ таблица за нѣколко категории служители съ пояснение за редовнитъ годишни заболявания и уволнения по болестъ. Отъ тѣзи таблици вие ще видите колко малъкъ е процентътъ на пенсиониранитъ служители, поради това, че не могатъ да прослужатъ повече отъ 10-12 години, а камоли 25 или 30 години. Такива сѫ работничитъ въ електропроизводителнитъ централи съ високо напрежение, такива сѫ и редица други служители. Вземете, напримѣръ, пожарникаритъ, които също така сѫ на военна нога: тѣ спятъ винаги облѣчени.

Ето защо азъ смѣтамъ — да не отегчавамъ разискванията по този законопроектъ — да одобримъ законопроекта така, както е представенъ отъ г-на министра на финанситъ, съ надежда, че ще се взематъ подъ внимание бележитъ, които направихъ. Г-нъ министърътъ на финанситъ трѣбва да се загрижи да внесе общия законъ за пенситъ, за да бжде той поправенъ и нагоденъ къмъ социалнитъ и материалнитъ нужди на нашитъ служители. Всички други искания, които сѫ предявени нему и на народното представителство, ще се взематъ подъ внимание въ комисията. Тамъ тѣзи искания ще се разглеждатъ спокойно, и ще се направи преценка, кои служители работятъ при тежки условия, при голъмо напрежение и сѫ изложени на бързо изтощение и лесно заболяване, и ще разрешимъ проблемата обективно, мъдро, разумно, за да не оставимъ впечатление, че понеже за телефонисткитъ е поискалъ министърътъ на желѣзницитъ, почитъ и телеграфитъ, а за полицайитъ е поискалъ министърътъ на вътрешнитъ работи — две силни фигури въ управлението — Парламентътъ съ готовностъ е удовлетворилъ тѣзи искания за 2-3 категории служители, но че Парламентътъ или нѣма време, или не желае, или поради това, че не е билъ добре осведоменъ, е изоставилъ редица други категории служители, които се намиратъ въ същото положение, въ което се намиратъ тия служители, за които се внася законопроектътъ.

Що се касае до другия важенъ отъ държавно и отъ психологическо гледище въпросъ за общитъ популярни застраховки на българския селски народъ — защото за голъма частъ отъ работничеството донѣкъде се даде справедливо разрешение съ трудовото законодателство, което имаме — азъ смѣтамъ, че този въпросъ не трѣбва да бжде смѣсанъ тукъ. Нека пожелаемъ — каквито сѫ и декларациитъ, направени отъ г-на министъръ-председателя и отъ правителството — частъ по-скоро да бжде проучена проблемата и да бжде внесенъ съответниятъ законопроектъ, който ние ще приемемъ съ ржкоплатъ-скания, за да създа-

демъ по-добри условия за животъ на всички слоеве на нашата държава и за да утвърдимъ едно по-голямъ до-вѣрие къмъ социалнитѣ грижи на Парламента на новото време, който иска да не прави рѣзка разлика между от-дѣлнитѣ категории граждани, но да простре ръката си въ социално отношение върху всички категории български граждани; да оставимъ и впечатлението, че новата дър-жава — както обичае често пъти да я наричаме — има желание да подпомогне всички народни слоеве, за да мо-гатъ да живѣятъ по-добре и по-спокойно, за да се заси-ли тѣхната вѣра въ държавата и за да можемъ да се надѣ-ваме на тѣхъ да крепятъ държавата, когато стане нужда. (Ръкоплѣскания)

Председателстващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представител г-нъ Иванъ Петровъ.

Иванъ В. Петровъ: (Отъ трибуната) Г-да народни пред-ставители! Сложениятъ на разискване законопроектъ е една вариация на другъ единъ такъвъ, който бѣше вне-сенъ въ първата сесия на XXV-то обикновено Народно събрание. Онзи законопроектъ мина на първо четене и отиде въ финансовата комисия. Разискванията, които ста-наха по него, трѣбва да кажа, бѣха много оживени, много народни представители присѣстваваха. Ше ви припомня, че се изтъкнаха много възки съображения въ връзка съ проблемата за пенсиятъ, и тогава законопроектъ бѣ, така да се каже, изоставенъ. За да се дойде до това ре-шение тогава въ финансовата комисия, допринесе обстоя-телството, че въ последния моментъ, когато законопро-ектъ отиде да бѣде разглежданъ отъ комисията, ни се представи единъ анексъ къмъ него, който идѣше отъ Ми-нистерския съветъ и въ който бѣха вмѣнати околъ ста-тина категории нови пенсионери. Ние останахме тогава съ впечатлението, че съ законопроекта за осигуряване на умствени работници, внесенъ отъ министъра на търго-влята, и съ анекса къмъ онзи законопроектъ всички въ Бѣл-гария ставатъ пенсионери, съ изключение из тѣзи, на които най-много се крепи българската държава, тѣзи, които работятъ земята — българскитѣ земеделци. Тогава се изтъкнаха много възки съображения, за да се дойде до единодушното, бихъ казалъ, решение на комисията: да не се внася никакъвъ законопроектъ, свързанъ съ отпускането на пенсия на каквато и да е категория служители, докато правителството не изготви законопроектъ за пен-сионирание на беднитѣ земеделци, за старостъ и за инва-лидность. Трѣбва да кажа, че въ центъра на онзи за-конопроектъ — вариация на този — лежаша онѣзи поста-новления, които засѣгаха главно телефониститѣ и по-лицайтѣ. Безспорно, това сѣ служители — нѣма две мнѣ-ния — които работятъ при най-тежки условия; не ги срав-нявамъ съ огняритѣ, машиниститѣ и миньоритѣ, а говоря за другитѣ държавни служители. Това решение се взе, макаръ у всички да имаше съзнанието, че е належащо да се направи нѣщо, особено за телефониститѣ най-вече въ голѣмитѣ градове, които работятъ при извънредно тежки условия, при едно напрежение, което тѣхнитѣ нерви не понасятъ. Когато сме отивали да посегимъ инцидентно те-лефонни централи, присѣствавали сме на сцени, хора припаднали, съ разстроени нерви, човѣшки същества, които вдѣхватъ чувство на съжаление, поради изтоще-нието си.

Въ онзи законопроектъ се засѣгаше главно пробле-мата за намаление на прослуженитѣ години за пенсия на телефонисти и полицаи. Вмѣкнаха се, обаче, и други кате-гории, а въ последния моментъ дойде, както ви казахъ, и това решение на Министерския съветъ — и то съ добри намѣрения; не казвамъ, че е било съ лоши намѣрения; всѣки денъ имъ хлопатъ по вратитѣ; дайте да се отър-вемъ отъ тѣхъ, за да си гледаме работата — и законо-проектътъ се изостави. Ето сега той ни се внася въ тази му форма.

Г-да народни представители! Макаръ внесенъ законо-проектътъ така ограниченъ, вие виждате, че той дава по-водъ за дебати, свързани съ проблемата за пенсиятъ. Азъ нѣма да се впускамъ въ разисквания на тази проблема. Тя е сериозна, тя е мъчна, тя е навлѣзла въ една фаза, че не може да се разглежда така мелямъ, както нашиятъ колега Сивиновъ я разглежда. Народътъ е настрѣхналъ, народътъ е недоволенъ. Самитѣ пенсионери не смѣятъ да отидатъ да си взематъ пенсиятъ. Идете въ едно провин-циално градче и ще видите какъ пенсионерътъ е гузенъ, не смѣе да мине презъ главната улица, за да отиде да си получи пенсията, а обикаля по странични улици, защото, ако мине по главната улица, хората казватъ: ето го, ми-

нава. Нѣкой си бившъ секретаръ-бирникъ, служилъ 30 го-дини, взема за три месеца 9 хилядарки. Обзавелъ се добре, наредилъ дъщеря и синъ, и всѣки три месеца си получава хилядаркитѣ. Другъ нѣкой билъ едипакъвъ си, служилъ въ нѣкое ведомство, или въ изборно учреждение, или въ по-стоянна комисия — получава си пенсията. Нѣкакъвъ по-щаджия съ 50-60 л. заплата нѣкога, сега получава 12-13 хиляди лева пенсия на тримесечие и т. н.

Ангелъ Сивиновъ: Нѣма такива.

Иванъ В. Петровъ: Сравнете размѣра на тия пенсии съ околната срѣда. Хубаво е държавата да дава пенсии, не по 13 хиляди, а по 33 хиляди лева, но отгдето ще ги вземе? Въпросътъ е и какъ ще се отрази това на околната срѣда. Ами че ние сме земеделска страна, въ която срѣдниятъ годишенъ доходъ на едно селско домакинство почва отъ 3.000 л. А мога да ви посоча балкански селища, въ които тази година азъ не виждамъ, едно семейство, баща, майка и четири дечурлига, откъде ще набавятъ 3-4 хиляди лева, за да преживѣятъ цѣла година. Съ този масшабъ трѣбва да мѣримъ. Ние не сме откъснати отъ този народъ. Справедливостта ще мѣримъ не съ американски масшабъ, а съ нашитѣ възможности. Ето какъ, безъ да искаме, по този нагледъ малъкъ законопроектъ, какви въпроси се повдигатъ. За съжаление, г-да, живѣемъ въ едно време, когато обществената психика е извънредно чувствителна и управ-никътъ не може да не държи смѣтка за това. Това не е демагогия, не е човѣране на рани. Именно за да не чо-въркаме рани и за да не правимъ демагогия, трѣбва да бѣдемъ внимателни, когато законодателствуваме. Ние ще дойдемъ, при дебатитѣ по бюджета, при разискванията по отговора на тронното слово, да разискваме тия голѣми въпроси не съ духъ на отрицание, не съ ненавистъ и злоба, а съ чувство на отговорност, защото народътъ, управ-ление, всички сме изправени предъ голѣма отговорност и не знаемъ, къде ще ни отведе утрешниятъ денъ. За това трѣбва да държимъ смѣтка. Не е въпросъ за демагогия. Демагогията винаги съмъ я презиралъ. И управникътъ, и ние, като представители на този народъ и като контро-лори, не можемъ да не държимъ смѣтка за справедли-витѣ възмущения, за онова, което дразни много. Несправедливостта дразни. Вѣрно е, че началото за даване пен-сии е осветено отъ конституцията. Пенсията е една необ-ходимостъ. За да се предвиди въ конституцията, счтено е, че е нужно. За да има една добре уредена държава, нужно е да има добре гарантирани чиновници, стабили-зиращи и съ осигурени старини. Азъ съмъ синъ на чинов-никъ и помня какъ баща ми нѣкога носѣше скжсани под-метки и обука съ ями; съ кърпежъ, дето се казва, да из-държашъ къща. Зная какъ е живѣло едно време чинов-ничеството. Сега времената сѣ по-други. Може би нуждитѣ сѣ по-големи.

Наистина, даването на пенсии е конституционно на-чало, но учредителътъ е ималъ предвидъ, че когато се урежда въпросътъ за пенсиятъ, той ще бѣде справедливо уреденъ. Начинътъ, по който се трѣгна да се разрешава тази проблема — не вина днешното правителство за това, то завари едно положение, азъ говоря общо — трѣбва да бѣде оправенъ, ние сме длъжни да го оправимъ. Действи-телно, първоначално въпросътъ е билъ добре поставенъ: да се даватъ пенсии съобразно удрѣжкитѣ. Но вие зна-ете, че дойде катаклизмитъ, европейската война, и всичко рухна. Пенсионниятъ фондъ се оказа недостатъченъ, поч-наха да се правятъ нови удрѣжки, видѣ се, че и така не може и се прибѣгна къмъ това, държавата да посрѣща пенсиятъ.

Ангелъ Сивиновъ: Не сѣ виновни чиновницитѣ.

Иванъ В. Петровъ: Не е тази моята мисль. — Дойде се, обаче, дотамъ, че начинътъ на даване пенсии стана дефектенъ. За това има редица причини. Да се дава пен-сия на този, който е служилъ 20-30 години, държавата да му обезпечи старинитѣ, е наистина едно конституционно начало, обаче въ никой случай пенсията не може да служи като източникъ за забогатяване, за натрупване на икономии, за даване пари подъ лихва. Покрай малкитѣ пенсии ние виждаме и едни твърде надутѣ пенсии. И за-бележете друго нѣщо — станало е концентриране на пен-сионеритѣ въ столицата, тя е станала вече единъ пенсио-нерски градъ. Всѣки гледа да надхвърли 3-тѣ хилядарки на месецъ и ще прави, ще струва, ще дойде въ София, ще търси апартаментъ, ще си купи мѣсто и т. н. Въ всѣки

случай, гледа да е въ София. А въ София има десетки пенсионери, които вече тегнатъ на управлението. Ще от- речете ли, че въ много отношения София влияе върху управлението, и влияе пакостно? И поддаде ли се упра- влението на софийското настроение, то прави една фал- шива стъпка, може да извърши и пакостно дѣло. Не го- воря за политическите клюкарниции. И затова казвамъ: не биваше днесъ непременно, въ началото на тази сесия, да се занимаваме съ въпроса за пенсиитѣ. Ще си дойде и той на реда.

Сега, г-да, конкретно върху законопроекта. Искамъ да напомня на правителството и на васъ решението, което взе финансовата комисия миналата сесия; да не се по- ставя този въпросъ за пенсиитѣ, докато не се постави въпросътъ за подсиуряване старинитѣ на българския бе- денъ земеделецъ — този труженникъ, който работи не 15 и 20 години, а работи 60-70 години, защото започва да работи отъ 13-годишно дете. Като говедарче или овчарче, въ гората или съ ралото, той непрекъснато работи до дълбоки старини. Всички признаваме, правимъ голѣми по- клони предъ земеделския трудъ; виждаме какво е той за нашата действителностъ, особено днесъ; виждаме, че безъ земеделски трудъ ние сме загубени като държава. Е добре, може ли да не бъдате осигурени старинитѣ на най- голѣмата стопанска категория? При това, той е извън- редно скромненъ, този земеделски труженникъ. Азъ другъ пътъ съмъ ималъ случай да говоря по този въпросъ и съмъ казвалъ: той не иска пенсия 2-3 хиляди лева месечно, а 200 л. Да гласувате 2400 л. годишно на бедния земеде- лецъ, и той ще бѣде единъ честитъ човѣкъ. Азъ бѣхъ много радостенъ, честитъ бѣше за мене този денъ, когато научихъ — когато г-нъ министъръ-председателътъ и г-нъ министърътъ на финанситѣ посетиха Трънско това лѣто и оповестиха оттамъ решението на правителството — че ще се внесе такъвъ законопроектъ. Това е справедливо, за момента то е една необходимостъ, за да се види, че българската държава вече е взела подъ крилото си бъл- гарския земеделецъ и се грижи да го подсиури въ ста- ринитѣ му или пъкъ когато стане инвалидъ — въ полето на труда.

Азъ считамъ, че ние трѣбва да се върнемъ на това решение. Г-нъ министъръ-председателътъ има вече единъ ангажиментъ предъ народа. Този социаленъ принципъ се въведе чрезъ социалното законодателство за работницитѣ отъ всички категории, а го забравихме само за оня ра- ботникъ, който дееношно работи, за който нѣма опредѣ- лениотъ отъ социалното законодателство осемъ часа ра- бота.

Министъръ-председателъ Богданъ Филовъ: Законопро- ектътъ за пенсиониране на земеделскитѣ работници е го- товъ.

Иванъ В. Петровъ: Азъ съмъ извънредно доволенъ и ще бѣда честитъ да виля часъ по-скоро да го внесете. Азъ съмъ доволенъ отъ тази декларация на г-на мини- стеръ-председателя, че такъвъ законопроектъ е пригот- венъ. И по моятъ проучвания, азъ зная, че се работи въ тази посока. Даже ако цѣлата тежестъ легне върху дър- жавата, това мѣроприятие, по моятъ пресметания, ще струва 200 и нѣколко милиона лева. Тия средства при единъ бюджетъ отъ 10 и половина милиарда лева могатъ да се намѣрятъ, толкова повече, че се касе само за бед- нитѣ земеделци. Азъ не педирамъ сега принципа, да се разшири законопроектътъ за всички други категории; азъ говоря, както казахъ, за ония земеделци, които на 55-60 годишна възраст сѣ вече въ немощъ и се чувствуватъ изоставени. Ако на тѣхъ дадемъ пенсия, това ще бѣде единъ божи лъжъ въ тѣхния студентъ, отшелнически, ко- раръ трудовъ животъ.

Ето защо при тази декларация на г-на министъръ- председателя азъ се ограничавамъ и нѣма да говоря по- вече по самия законопроектъ. Ще моля само, законопро- ектътъ да отиде въ комисията и да не влиза въ пленума на второ четене, преди да бѣде сложенъ на разглеждане отъ нѣкъ законопроектътъ за пенсионирането на земеделскитѣ стопани. Може да се бърза отъ нѣкои, както се каза; може нѣкои да бѣдатъ нетърпеливи, но ние, като законо- дателно тѣло, трѣбва да препоръчаме на правителството, тѣй както това се реши въ финансовата комисия, да се гласува часъ по-скоро другиятъ законопроектъ и следъ това да се занимаемъ вече и съ общата проблема за пен- сиитѣ за прослужено време, която да разрешимъ въ цѣ- лостъ, веднажъ завинаги, за да не бъдемъ безпокоени по- стоянно съ идването на делегации при насъ, както ние,

така и финансовиятъ министъръ, чието положение е още по-отегчено. За да се тури край на тази проблема вед- нажъ завинаги, азъ считамъ, че най-логично е, като се държи смѣтка за решението на финансовата комисия презъ миналата сесия, този законопроектъ да отиде въ коми- сията, да прокараме онзи законопроектъ, за който ви го- вори сега и г-нъ министъръ-председателътъ, и веднага следъ това да поставимъ на разглеждане пенсионния въ- просъ, за да ликвидираме съ него веднажъ за винаги. Този въпросъ ще го разгледаме съобразно съ специфичнитѣ условия, въ които сѣ поставени да работятъ редицата ка- тегории служители, и същевременно ще разгледаме и по- ложението на ония категории, които считатъ, че въ мина- лото сѣ били обезправени. Изобщо, тогава ще обхванемъ цѣлостно пенсионната проблема и бъдете увѣрени, че ще дойдемъ до едно рационално, целесъобразно отъ дър- жавна гледна точка и справедливо разрешение на пен- сионния въпросъ. (Ръжкоплѣскания)

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представител г-нъ Дичо Тодоровъ.

Дичо Тодоровъ: (Отъ трибуната) Г-да народни предста- вители! Азъ искахъ да се възползувамъ отъ поставения на разглеждане законопроектъ за изменение и допълнение на закона за пенсиитѣ за изслужено време, за да повдигна въпроса за пенсиитѣ на земеделскитѣ стопани. Но значи- телно много ще огранича речта си, затова защото преди единъ моментъ само г-нъ министъръ-председателътъ на- прави декларация, че специално законопроектътъ за пен- сионирането на земеделскитѣ стопани е вече приготвенъ. Азъ ще се откажа да говоря подробно по този въпросъ, ще огранича моето говорене и, следователно, нѣма да ви отегча.

Вѣрно е, че въпросътъ за пенсионирането на земедел- скитѣ стопани е повдигнатъ отъ правителствата следъ 19 май 1934 г. Този въпросъ бѣше нѣщо като програма на новата властъ и се чакаше да дойде моментътъ, когато ще се сложи на разглеждане, за да получи своето разрешение. Този въпросъ се наложи и по друга една причина, че кол- кото повече минава времето, толкова повече кризата се вълѣбчава, толкова повече селянитѣ осиромашаватъ и на тѣхъ като чели трѣбва да се помогне по другъ пътъ. На- послѣдъкъ се правятъ усилия да се увеличатъ пенитѣ на земеделскитѣ произведения, обаче, точно когато се на- прави значително увеличение на пенитѣ на земеделскитѣ произведения, животътъ поскѣпна и резултатъ пакъ не се доби. Удовлетворение ще бѣде за земеделскитѣ сто- пани, като чуятъ, че законопроектътъ за тѣхното пенсио- ниране е вече приготвенъ и ще се разглежда отъ настоя- щата сесия на Народното събрание.

Този законопроектъ се поставя за втори пътъ: при закриването на пролѣтната сесия бѣше поставенъ единъ пътъ и сега при откриването на настоящата сесия се по- ставя за втори пътъ. При закриването на миналата сесия г-нъ министърътъ на финанситѣ мотивираше, че е необ- ходимо законопроектътъ да се оттегли и да не се гласу- ва на второ четене, поради напредналото време и по- ради това, че този въпросъ е дошелъ до едно голѣмо усложнение — повдигнали се много претенции и били нужни обстоянни проучвания. Обаче така, както се пред- ставя сега законопроектътъ, се вижда, че той не е до- пълненъ съ нищо друго и се докладва така, както бѣше докладванъ и въ първата сесия. Това вѣроятно се прави, затова защото, както казахъ преди малко, се изготвя и за- конопроектътъ за пенсиитѣ на земеделскитѣ стопани, ча занаятчинтѣ и на работницитѣ, въобще, и тамъ сигурно ще се уредятъ и другитѣ въпроси въ връзка съ пенсион- ната проблема.

Съ този законопроектъ се уреждатъ пенсиитѣ за из- служено време на полицитѣ, на шофьоритѣ — досега бѣше само на шофьоритѣ на държавна служба, а сега и на шофьоритѣ на общинска и обществена служба — на постояннитѣ работници, които работятъ въ военнитѣ фа- брики, и на артиститѣ отъ Народния театър и Народната опера. Г-нъ министърътъ на финанситѣ, специално за пенсионирането на артиститѣ, се мотивира по следния на- чинъ: за да се даде възможностъ на младитѣ театрални сили въ България да проявятъ своя талантъ, ще трѣбва старитѣ театрални сили да бѣдатъ свалени отъ сцената посредствомъ тоя законопроектъ за пенсионирането на артиститѣ. Не зная дали тоя аргументъ е достатъчно си- ленъ. Азъ по-скоро мисля, че съ този законопроектъ нѣма да се облекчи положението на артиститѣ. Напротивъ, из- вѣстни артисти, които сѣ доказали, че могатъ и по-ната-

тъкъ да бъдат на сцената, ще бъдат принудени да слезат от нея и да бъдат замѣстени от нови сили, независимо от това, дали тия нови сили ще бъдат способни от старитѣ. Както и да е, това го споменавамъ само, безъ да се впускамъ въ подробна критика.

Споредъ мене, г-да народни представители, има и друго едно съсловие, което също така е подложено на непосиленъ трудъ и чието положение също така ще трѣбва да бъде уредено чрезъ този законопроектъ. Това сѫ техницитѣ, които работятъ въ държавнитѣ, общинскитѣ и общественитѣ електропроизводителни инсталации. Тѣ сѫ на брой много малко, едва около 120 души въ цѣла България. И затова може би тѣхнитѣ глаъ е така слабъ. Напоследѣкъ тѣ сѫ успѣли да пушатъ само едно изложение, въ което обясняватъ своето тежко положение. Азъ ще се помѣча да предамъ тѣхнитѣ тежнениа, защото и азъ съмъ билъ техникъ по специалностъ, и азъ съмъ билъ въ технически предприятия, въ електрически централи и зная колко е трудна работата на тия техници, които работятъ въ тия предприятия. За тѣхъ не съществуватъ празнични и недѣлни дни, за тѣхъ не съществува нощъ и день. Винаги тѣ сѫ при апаратитѣ и машинитѣ, винаги сѫ заети съ цѣлия си слухъ, съ цѣлото си зрение, съ цѣлата си нервна система да наблюдаватъ и да поддържатъ въ изправностъ самитѣ машини. Едвали нѣкой отъ насъ въ този моментъ би си представилъ тѣхното тежко положение. И тогава, когато сме на театъръ, и тогава, когато сме на почивка, и тогава, когато спимъ, тази категория техници сѫ винаги на поста си, винаги продоволствуватъ електрическата мрежа съ необходимата енергия за всички инсталации и за всички механизми, които сѫ необходими при днешната техника. Тѣзи техници прекарватъ една трета отъ своя животъ въ нощенъ трудъ, тѣ сѫ постоянно изложени на опасности. Тѣ знаятъ какво значи електрическа енергия и електрически токъ съ високо напрежение, каква предпазливостъ се изисква и колко опасенъ се явява този токъ за тия, които обслужватъ апаратитѣ и механизмитѣ въ тия инсталации.

Казахъ преди малко, че за тѣхъ не съществуватъ недѣлни и празнични дни, за тѣхъ не съществува почивка, денемъ или нощемъ, празникъ или дѣлникъ; тѣ и презъ празнични и недѣлни дни, и нощно време сѫ винаги на поста си. И тъй като тая категория служители въ цѣла България сѫ само около 120 души, азъ съмтамъ, че ще бъде много умѣстно, г-нъ министърътъ на финанситѣ да се съгласи, следъ като се гласува законопроектътъ на първо четене и отиде въ комисията за разглеждане на второ четене, тамъ да се вмѣкнатъ и тая категория техници, и тѣхното положение да се уреди съ този законъ. А въпросътъ за пенсионирането на земеделскитѣ стопани, занаятчиитѣ и работничитѣ да остане да се дебатира, когато бъде поставенъ на разискване въ Парламента съответниятъ законопроектъ.

Азъ завършвамъ, като апелирамъ, г-да народнитѣ представители да се съгласятъ да се вмѣкнатъ въ законопроекта, който сега разглеждаме, и тая категория техници, на брой само около 120 души, въ всички предприятия въ България. (Ръкоплѣскания)

Председателстващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г-нъ Петъръ Митевъ.

Петъръ Митевъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Сложенъ е за измѣнение и допълнение законътъ за пенсиятъ за изслужено време. Въ мотивитѣ къмъ законопроекта, предложенъ отъ г-на министра на финанситѣ, виждаме да сѫ посочени само следнитѣ категории лица, които да добиятъ право на пенсия при 15 прослужени години, а именно: стражаритѣ, телефониститѣ и почтоучинитѣ работници при държавнитѣ военни фабрики.

Г-да народни представители! Внесеното предложение отъ г-на министра на финанситѣ е непълно. Споредъ мене, то трѣбва да се допълни още съ следнитѣ категории: всичкитѣ технически работници при Държавната печатница, безъ чиновницитѣ, временниятъ и външниятъ персоналъ, котляри, лѣяри, ковачи, машинисти, огняри, оксигенисти и електроженисти при желѣзнопѣжнитѣ депа и всички държавни и общински работилници, шофьори, кондуктори, ватмани, служителитѣ въ мортитѣ и др.

Г-да народни представители! Трѣбва веднага да направя едно сравнение. Нима е по-тежка службата, работата на стражаря, отъ тая на която и да е категория отъ посоченитѣ отъ менъ работници, за да допуснемъ, щото стражаритѣ да добие право на пенсиониране при навър-

шени 15 години служба, а ковачътъ, котлярътъ, оксигенисти, печатарътъ и другитѣ, посочени отъ менъ категории, да гонятъ 25 години и никога да не доживѣятъ да получатъ пенсия?

Какво извършва единъ постови стражаръ, напиримѣръ, на улицата? Той е тамъ 8 часа, при смѣна, при дъждъ, снѣгъ, вѣтръ и слънце, при грижи отъ страна на държавата за обѣдло, храна и квартира. Та нима работата на козача, котляря, огняря, оксигениста, лнотипера е по-лека? Налага се за освѣтление да ви дамъ, макаръ и малко, и непълно, сравнение поне за нѣкой отъ категориитѣ, посочени отъ менъ. Напиримѣръ, котлярътъ — заврѣтъ се въ топлина още паренъ котелъ, при недостатъчно въздухъ, трѣбва съ длето и чукъ въ ръка да кърти набрашия се нагаръ по трѣбитѣ на парния котелъ и да диша окъртенитѣ пращинки; оксигенистътъ още следъ 7-8 годишна работа осѣлява отъ искрящата свѣтлина из оксигена; ковачътъ цѣлъ день върти боевия чукъ отъ нѣколко килограмма въ задушната отъ въглищенъ пушекъ работилница; лнотипертъ, словослогателътъ цѣлъ день дишатъ оловния и други прахове и киселини въ нехигиеничнитѣ работилници. Ненуждно е повече да ви привеждамъ примѣри. Мисля, че това е достатъчно. Сравнение не може да става по никой начинъ съ посоченитѣ отъ мене категории и представенитѣ отъ г-на министра на финанситѣ.

Ето защо, като съмъ съгласенъ съ внесенния законопроектъ отъ г-на министра на финанситѣ, нека да приемемъ да бъдатъ пенсионирани при 15-годишна служба и посоченитѣ отъ мене по-горе категории. А за добиване право на пълна пенсия да се опредѣлятъ 28 прослужени години.

Г-да народни представители! У насъ, както и другаде, патриархалнитѣ отношения отдавна сѫ разрушени. Въ нашия обществовъ и стопански животъ, освенъ мъжътъ, творецъ на ценности, участвува наедно съ него и жената. Знаймо е, че жената е по-слабо същество отъ мъжа. Жената е майка, тя ражда, отглежда и възпитава деца. Е добре, бива ли да оставимъ жената да работи наравно съ мъжа и да добива право на пенсия заедно съ него? Мисля, че справедливостта го изисква да намалимъ нейнитѣ години на работа до 20, следъ което да получи право на пенсия, да остане въ къщата и да се почувствува домакиня поне въ остатѣка отъ живота си.

Смѣщо така ще трѣбва: да се възстанови дареното време за пенсия презъ време на войнитѣ на всички, на които е удържано за пенсия; да се отпусне минимална пенсия на тия лица, които сѫ навършили поне 10 години служба, на които е удържано за пенсия и които сѫ уволнени по предѣлна възраст; да се зачетатъ годинитѣ за пенсия на всички надничари, които сѫ работили и работятъ и сега въ държавни и общински предприятия, като имъ се направятъ съответнитѣ пенсионни удръжки; да се освободятъ пенситѣ до 2.000 л. месечно отъ запоръ.

Моля г-на министра на финанситѣ да се съгласи, щото законопроектътъ да се внесе въ комисията за допълнение. (Нѣкой народни представители ръкоплѣскаха)

Председателстващъ Никола Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г-нъ Стефанъ Стателовъ.

Стефанъ Стателовъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Много правилно ораторитѣ, които се изказаха по този законопроектъ, отъдадохъ нуждната сериозностъ на тази проблема, защото действително тя не е една отъ маловажнитѣ. Съ този законопроектъ се иска да се включатъ въ закона за пенсията маса категории български чиновници, на които се правятъ известни облекчения, безъ да имъ сѫ правени удръжки. Призаватъ имъ се права за минало време, намалява имъ се срокътъ за пенсиониране, иска се да имъ се даде пенсия следъ 15 прослужени години, да излѣзатъ, значи, като пенсионери на 35 и 35 години — млади хора, здрави хора, годни за работа хора, които да легнатъ на гърба на българската държава. Заради туй проблемата е много сериозна. Азъ вземамъ отрицателно становище спрямо разширение кръга на пенсионеритѣ и различнитѣ облекчения, които имъ се правятъ, защото съмтамъ, че това ще легне на гърба на широкитѣ кръгове отъ българския народъ.

Г-да народни представители! Искане се да се включатъ въ закона за пенсията служителитѣ при Българската ипотечна банка, съ задна дата, за минало време отъ 1936 г. насамъ. Когато е учредявана тая банка, законодателътъ не е предвидѣлъ това нѣщо. Сега се иска да бъдатъ включени и тѣ, като банката, която днесъ е държавна, бъде

задължена да имъ внесе вноските за минало време. Това е едно допълнение къмъ заплатитъ имъ, съ нищо неоправдано.

Г-да народни представители! Искане се да се намали срокътъ за пенсиониране на артистите, на балерините, на стражарите, на нѣкакви служители при Външното министерство, последните отъ които даже не сѣ били ищатни. Азъ смѣтамъ, че това е много погрѣшно и че не може въ никой случай вие да се съгласите да признаемъ, напримеръ, службата на стражаритъ за толкова тежка, за толкова изтощителна, че тѣ да бждатъ пенсионираны следъ 15-годишна служба което значи, че ако сѣ постѣпили на работа на 21-годишна възраст, на 36-годишна възраст да бждатъ пенсионери, да си стоятъ въ село, млади, здрави, силни и годни за работа, и да отиватъ съ пенсионнитъ си книжки предъ гишетата на банката да си получаватъ отъ държавата срѣдствата за живѣне. Та нима толкова е тежъкъ трудътъ на тия стражари? Ако ние създадемъ това преимущество за тия хора, които наистина стоятъ на постъ, но всѣки два часа ги смѣняватъ, и които не сѣ хора на умствения трудъ, а на физическия трудъ, какво тогава да кажемъ за българскитъ селяни и за българскитъ производители, които оратъ, копаятъ, носятъ прѣскачки на джѣл и на студъ, при снѣгъ, при мъгли и въ тежко време? Ако този български гражданинъ не бѣше стражаръ, а бѣше, да речемъ, земеделецъ-стопанинъ, той нѣмаше ли да работи 16 часа на день? Той нѣмаше ли да се изтощава отъ трудъ? Той нѣмаше ли да оре, да копае? Щомъ на стражаря му е много тежко, нека да вземе прѣскачката да прѣска лозя, да отиде да оре, да отиде да сѣе. Ние трѣбва да сравнимъ тая категория служители съ селянитъ, защото стражаритъ, казавъ, не сѣ хора на умствения трудъ, тѣ сѣ хора на физическия трудъ.

Въ законопроекта се предлагатъ нови категории. Нѣкои народни представители казватъ: ватманитъ! Колко е изтощителенъ трудътъ на ватмана, колко се е преуморилъ? Ватманитъ сѣ хора, завършили 2-3 класъ, тѣ сѣ хора на физическия трудъ, не сѣ хора на умствения трудъ. Какво е толкова тежко положението на учителитъ въ техническитъ училища, та се иска и тѣ да се включатъ? Тѣ иматъ два-три-петъ часа на день. Това ли е тежкиятъ имъ трудъ, че се иска да ги включимъ въ законопроекта и да имъ признаемъ пенсиониране следъ 15-годишна служба? Толкова ли ще бждатъ изтощени?

Сѣщото важи и за другата категория — за учителитъ, които били майки. Че какво отъ това? Ако имъ е тежко, да си стоятъ у дома! Маса категории служители, г-да народни представители, има посочени въ законопроекта, които не могатъ да бждатъ пенсионираны и облекчавани.

Накрая се иска да бждатъ пенсионираны и бившитъ военни лица, уволнени поради намаление на войската по Ньойския договоръ, ако сѣ изслужили 15 години на военна и полицейска служба, отъ които най-малко 10 години на военна служба. Г-да народни представители! Въ миналата сесия бѣше внесенъ този законопроектъ, но г-нъ министърътъ на финанситъ го оттегли поради реакцията на народнитъ представители. Тия бивши военнослужащи, когато се уволниха, получиха голѣмо възнаграждение отъ държавата и една частъ отъ тѣхъ отидоха въ странство да следватъ, завършиха и станаха лѣкари, инженери, адвокати. Други станаха индустриалци, търговци и пр., които сега печелятъ пари и сѣ богати хора. 20 години не се намери Камара и правителство да имъ даде пенсия, та ние ли сега ще имъ дадемъ? Отъ тия хора имаше въ миналитъ Камари депутати. Презъ времето на Сговора тѣ нѣмаха куража да гласуватъ за себе си пенсия, та сега ние да имъ дадемъ пенсия! Какъ ще посрещне това българскиятъ народъ? Защо да имъ дадемъ пенсия? Ние задущина за смѣтка на българския народъ ли ще правимъ?

Г-да народни представители! Системата на вмѣкване разни категории служители въ Пенсионния фондъ, и то съ намаляване на прослуженитъ години, е много погрѣшна. Законътъ трѣбва да бжде цѣлостенъ. Не трѣбва да се отдѣляме отъ общия принципъ: който е държавенъ служителъ, щатенъ, получава пенсия. Но да намаляваме срока за пенсиониране на отдѣлни служители! Докѣде ще отидемъ? Всѣки день вашитъ кутин сѣ пълни съ разни искания. На когото не е дошло на умъ, той не е поискалъ. Азъ, ще ви обърна вниманието, г-да народни представители: имате ли въ кутинитъ си искане за пенсиониране на земеделцитъ-стопани? Нѣмате нито едно, а въ това време други категории хора сѣ по-активни и искатъ да ни из-

нудватъ. Въ това време българскиятъ селянинъ копае, оре и сѣе, за да храни българския народъ, зарива лозята, той е на полето и не му остава време да праща тукъ делегации. Обаче отъ други заинтересувани категории има постоянни делегации, които вървятъ подире ни като скакалци.

Стамо Колчевъ: Правителството се грижи за пенсионирането на земеделцитъ.

Деянъ Деяновъ: Това е правителствена декларация. И то ще стане.

Стефанъ Стателовъ: Азъ зная, че ще стане, но ние не можемъ да разширяваме кръга на пенсиятъ, които лежатъ върху гърба на българския народъ. Това е моето заключение. Кой ще плаща тия разходи? Пакъ българскиятъ селянинъ, отъ когото искаме всичко. Когато презъ 1931/1932 г. бѣше тежката земеделска криза, когато житото се продаваше по 1 л. килограмътъ, когато стѣнчогледътъ нѣмаше никаква цена, тогава статистиката ни учи, че българскиятъ земеделецъ не намали обработваемата площъ. Той продължаваше да оре, да копае и да сѣе, защото знаеше, че има мисия да храни българския народъ. Той безропотно работѣше, когато другитъ граждани се приспособиха, изоставиха недоходнитъ си професии и се нагодиха къмъ новото време. Селянинътъ, обаче, продължаваше да сѣе и да гладува. Ние не можемъ да слагаме нови тежести върху гърба на българския народъ, на българския производител. Азъ чухъ г-на министъръ-председателя и сѣмъ много доволенъ отъ декларацията му и въ миналата сесия, когато каза, че ще се внесе законопроектъ за пенсиониране на българскитъ земеделци. Той трѣбва да бжде внесенъ. Даже по настоящия законопроектъ не трѣбва да се говори, докато не се внесе законопроектътъ за пенсиониране на земеделцитъ, за да видятъ българскитъ селяни, че се грижимъ за тѣхъ. Когато ходихъ по събрания, тѣ питатъ: „Какво става съ закона за нашитъ пенсии?“ Земеделскитъ задруги пишатъ, правителството дава изявления, но още нищо нѣма — хората не знаятъ докѣде се е стигнало по този въпросъ. Питатъ, интересуватъ се хората и не вѣрватъ, че ще имъ се дадатъ пенсии, защото виждатъ, че други категории, които сѣ по-активни, които сѣ по-нахални, ще кажа, успѣватъ, нагаждатъ се бързо по разни пѣтища, чрезъ лични влияния, като идватъ и тукъ при насъ. Тукъ наши колеги ставатъ да защищаватъ известни категории, безъ да проучватъ, дали тия категории служители трѣбва да се пенсионира въ следъ 15-годишна служба. Какъ може това!

Г-да народни представители! Азъ смѣтамъ даже, че не само че не трѣбва да разширяваме категориитъ на пенсионеритъ, но трѣбва да застѣпимъ друго становище: подъ 60 години да нѣма пенсионеръ. Всички пенсионери, които получаватъ пенсия, да не заематъ друга служба, да бждатъ лишени отъ служба. По този начинъ ще водимъ борба съ безработицата върѣдъ нашитъ интелигентни хора. Следъ насъ ходятъ млади интелигентни хора, които искатъ да работятъ, но нѣма мѣста, а нѣкои пенсионери сѣ заели по нѣколко служби и получаватъ и заплата, и пенсия по нѣколко хиляди лева месечно. Така трѣбва да се разреши този проблемъ: въ никой случай не трѣбва пенсионеритъ да заематъ друга служба. Щомъ държавата смѣта, че единъ служител трѣбва да бжде пенсиониранъ, защото е остарѣлъ; щомъ държавата му дава пенсия за старини, защото е неработоспособенъ, той не трѣбва да заема друга служба, която би могла да се заеме отъ младъ работоспособенъ гражданинъ, защото той ще храни семейство. На тая база трѣбва да застанемъ. Ние трѣбва да се мѣчимъ да облекчимъ товара на държавата къмъ Пенсионния фондъ.

Азъ пакъ ви обърщамъ вниманието, г-да народни представители: иска се 15 години за пенсиониране на ватмани, учители, стражари, уволнени офицери и пр. Ако е постѣпилъ на служба на 20 години, следъ 15-годишна служба, значи, на 35 години ще се пенсионира и 40 години наредъ ще получава пенсия, 40 години наредъ ще тревожи българския народъ, ще провокира българскитъ селяни, които ще го гледатъ да получава пенсия, ще гледатъ здравъ, младъ човѣкъ, тамамъ въ силитъ си — пенсионеръ! Какъ ще гласуваме такова нѣщо, какъ ще се оправдаемъ предъ българския народъ, предъ българския производителъ?

Г-да! Тукъ идваха да ни тероризиратъ презъ миналата сесия десетина делегации, които стояха и вънъ и вътрѣ въ Камарата по кулоаритъ, навсѣкѣде. Трѣбва да се аб-

страхираме от тяхните искания, трябва да скъсваме личните си връзки, но да гледаме да запазим интересите на българския народ и на българската държава. Както идваг при нас, така отиват и при г-да министрите. Така ще запазим и г-да министрите от същите влияния, ходатайства и от същите нахалства, ще кажа аз.

Г-да народни представители! Аз моля г-на министра на финансите да оттегли този законопроект и да не се разширява във никакъв случай законът за пенсията, така отделно, единично, а да се вземат мерки да се запазят интересите на фиска, на държавата, на българския народ, като се ограничат тези, които са на служба, които са млади и могат да работят, да не получават пенсия след 15-20-годишна служба, а да работят най-малко 30 години, че тогава да искат пенсия. Аз не се съмнявам, че вие, г-да народни представители, ще изпълните вашия дълг; че вие няма да допустите никой жизнерадостен, млад, здрав човек да се качи на гърба на държавата и 40 години да получава пенсия и по този начин да провокира българския народ. Аз съмтам, че г-нът министърът на финансите, ако не тук, поне в комисията, както в миналата сесия — и както се изказа г-нът Иван Петров — ще оттегли законопроекта за разширяване на пенсията, за да не се отегчава положението на българската държава и да не се дразни българският народ. (Ръкоплъскания)

Председателстващ Никола Захариев: Има думата народният представител г-н Дончо Узунов.

Дончо Узунов: (Отъ трибуната). Г-да народни представители! При декларацията, която направи уважаемият министър-председател на България, г-н професор Богдан Филев, съмтам, че е излишно повече да се говори, защото законопроектът, който се разглежда днес, мина един път предъ очите на народното представителство и то изрази своето становище по него. Законопроектът за изменение на закона за пенсията открива и голъмия въпрос за пенсионирането на българските селяни. Понеже този законопроект за пенсионирането на селяните е вече готов, ние ще трябва да дочакаме само радостния денъ той да ни бъде даденъ, да бъде надлежно разгледанъ и гласуванъ.

Но азъ взехъ думата само затуй, защото тоя законопроектъ обхваща много категории български чиновници. Г-нът министърътъ бѣше помоленъ да създаде единъ специаленъ законопроектъ само за пенсионирането на телефонистите следъ 15-годишна служба, защото наистина службата на българските телефонисти — за никого не е тайна, никой не може да се намѣри да каже противното — действително е една отъ най-трудните служби. Ние тукъ, обаче, виждаме въмъкнати стражари, шофьори и други категории държавни служители. Отъ друга страна, преждеговорившите изброиха редица още категории чиновници, желаещи да бъдатъ пенсионирани следъ 15-годишна служба. Каточели на нова смѣтка се разкрива она лабиринтъ, който е стоялъ винаги подъ пенсионния въпросъ. И азъ съмтамъ, че народното представителство не ще е въ състояние да разгледа тоя законопроектъ, тъй както е представенъ, защото внасянето на тоя законопроектъ днесъ показва, че пенсионниятъ въпросъ у насъ не е разрешенъ правилно. У насъ има нѣкои категории служби, които се различаватъ по своето естество отъ другите. Така, напримеръ, единъ отъ преждеговорившите колеги преди малко говори за оксигенистите, за електроженистите. Тукъ имаме едно изложение, въ което се говори за служащите въ електрическите централи съ високо напрежение и т. н. и т. н. Вѣрно е, че това са служби, по своето естество много опасни. Тѣ ангажиратъ много повече вниманието на ония, които извършватъ тия служби. Но азъ съмтамъ, че законопроектътъ, който целѣше да обхване само една категория служащи — телефонистите — не може да бъде разгледанъ сега, защото той разкрива другия въпросъ — откъде ще вземемъ срѣдства за тия пенсии.

Г-да народни представители! Бѣде ли разгледанъ въпросътъ за пенсионирането на българските селяни, азъ съмъ абсолютно сигуренъ, че тогава всички категории български чиновници ще искатъ пенсиониране за по-краткъ срокъ, защото, за голъмо съжаление, тѣ никога въ такива моменти не са се издигали надъ себе си, за да погледнатъ измѣнения образъ на държавата, но са вървели винаги по линията на най-слабото съпротивление, за да взематъ нѣщо отъ държавата, за да я използватъ като едно, да не кажа, благотворително дружество, за да могатъ да получатъ отъ нея, както каза колегата Стате-

ловъ, правото за пенсиониране още въ една ранна възраст и да увиснатъ и на безъ туй претоварената ни държавна хазна.

Азъ не искамъ да отрека — не искамъ да бѣда криво разбранъ — че тия чиновници вършатъ своята полезна работа като държавни функционери, като функционери за нейното развитие. Днесъ имаме единъ законъ за пенсията, въ който са опредѣлени категориите. Това е резултатъ на дълбоки проучвания, при които се е държало смѣтка и за положението на държавните чиновници, и за финансовата мощъ на нашата страна. Този критерий ще трябва въ случая да ръководи и насъ. Ние, XXV-то обикновено Народно събрание, не можемъ да се обявимъ противъ исканията на българските служители, когато сами съзнаваме, че са твърде много ангажирани въ службата си. Но ние успоредно съ това трябва да заявимъ, че имаме още по-голъма отговорностъ предъ държавата. Днесъ всеки иска отъ държавата, а държавата има много голъми нужди, много голъми задачи, които трябва да бъдатъ задоволени. Затова тоя законопроектъ за намаляване срока за пенсиониране трябва да бѣде отложенъ.

Тукъ му е мѣстото да заявя: ако ние трябва да разгледаме въпроса за пенсионирането на нѣкои категории служители, то ще трябва да стане едва тогава, когато Народното събрание разреши кардиналния въпросъ за пенсионирането на българския земеделецъ-стопанинъ.

Поставяйки така въпроса, азъ бихъ искалъ много бѣло да засега другъ единъ въпросъ: сегашното положение на пенсията и възможностите за създаване на улеснения при изплащането на пенсията. Азъ, напримеръ, до днесъ съмъ получилъ, може би, стотици писма отъ пенсионери, съ които ме молятъ да се застъпя за въвеждането на улеснения при изплащането на пенсията. Тѣ ми пишатъ: следъ като вие имате възможностъ да ни повишите пенсията съобразно поскъпването — въпросътъ за увеличението на пенсията, както знаете, е вече разрешенъ отъ Министерския съветъ и наскоро ще бѣдемъ сезирани съ специалния законопроектъ — направете поне достъпно получаването на тия пенсии. Напримеръ, военно-инвалидните пенсии се получаватъ отъ телеграфопощенските станции, а гражданските пенсии — отъ Народната банка. Единъ старъ човекъ, да речемъ, на 60-65 години, или съпругата на единъ старъ чиновникъ, която получава една малка пенсия следъ смъртта на мъжа си, трябва да пътуватъ отъ едно отдалечено село до другъ пунктъ, където има клоунъ на Народната банка, и да изминаватъ 50-60 км. всрѣдъ дъждове и калове, за да си получатъ пенсията. Направихъ съответната справка и ми казаха, че билъ такъвъ законътъ. Сомтамъ, че сега е умѣстно, тоя законъ да бѣде измѣненъ така, че всички пенсии да бѣдатъ получавани отъ телеграфопощенските станции, откъдето сега се получаватъ военно-инвалидните пенсии.

Г-да народни представители! Азъ не съмъ за разширяването на закона за пенсията. Предполагамъ, обаче, че г-нът министърътъ на финансите въ този законопроектъ е поставилъ само ония категории чиновници и служители, на които нуждите и правата са пренесени добре. Ако г-нът министърътъ на финансите не настоява тия категории да останатъ въ законопроекта, тѣ трябва да бѣдатъ изключени, и законопроектътъ да предвиди само пенсионирането на телефонистите следъ 15-годишна служба. Сега нека гласуваме тоя законопроектъ, да го изпратимъ въ комисията, тамъ да бѣде подложенъ на едно обстойно проучване, но да разрешимъ въпроса за пенсионирането на отделни категории служители само следъ като разрешимъ голъмия въпросъ за пенсионирането на българските селяни. (Нѣкои отъ народните представители ръкоплъскаха)

Председателстващ Никола Захариев: Има думата народният представител г-нъ Деянъ Деяновъ.

Деянъ Деяновъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Тоя законопроектъ бѣше внесенъ и въ миналата сесия, изпратенъ бѣ въ комисията и тамъ се развиха много интересни дебати. Тоя законопроектъ не бѣ внесенъ на второ четене въ Камарата, защото г-нът министърътъ заяви въ комисията — тамъ присѣдствуваше и г-нът министър-председателътъ — че законопроектътъ не е пъленъ и затуй той бѣ оставенъ за тая сесия. Тамъ, напримеръ, азъ повдигнахъ въпроса за пенсионирането на учителките-майки. И днесъ съмтамъ, че е време да повдигна тоя въпросъ. Учителките-майки, следъ като са дали 20 години на просвѣтното дѣло, следъ като са работили 20 години за българския народъ, съмтамъ, че трябва останалото време да посветятъ на своето семейство. Тѣ иматъ свои деца, за които трябва да се гри-

жати. Тъ достатъчно сж дали на българското общество презъ 20-тѣ години и трѣбва да ги подпомогнемъ да отидатъ въ семейството си, трѣбва да имъ дадемъ възможностъ да се върнатъ при децата си, за да упражняватъ тамъ оня контролъ, който е необходимъ за всички деца въ всѣко семейство. Тогава още г-нъ министър-председателятъ каза, че наистина е едно опущение гдето не е предвидено пенсионирането на учителскитѣ-майки, и призна, че тѣ трѣбва да бждатъ включени въ този законопроектъ. Такова е и искането, г-да народни представители, на учителскитѣ дружества. Имамъ резолюцията на Панагюрското учителско дружество, което съ право повдига тоя въпросъ и иска учителскитѣ-майки следъ изслужване на 20 години да бждатъ пенсиониранни, за да се върнатъ въ семейството си. Азъ бихъ помолилъ г-на министър-председателя и г-на министра на финанситѣ, като отиде тоя законопроектъ въ комисията, да си спомнятъ тия дебати, да си спомнятъ, че всички се съгласихме върху нуждата отъ пенсионирането на учителката-майка следъ 20-годишна служба и да го предвидятъ въ законопроекта.

Г-да народни представители! Въ дебатитѣ по този законопроектъ се повдигна въпросъ и за телефониститѣ. Въ мотивитѣ на законопроекта се казва, че тежкитѣ условия на службата имъ налагатъ да се даде пенсия на телефониститѣ и при по-малко прослужени години. Ние още отъ началото на нашата първа сесия отидохме въ телеграфопощенската станция и видѣхме при какви тежки условия работятъ телефониститѣ. Тогава ни се каза, че маса телефонисти работятъ при много тежки условия, че много отъ тѣхъ сж нервно разстроени, дори има и луди. Време е да се притечемъ на помощъ на това съсловие, да дадемъ възможностъ на телефониститѣ по-рано да се пенсионира- ратъ. Но мене ми се струва, г-да народни представители, че трѣбва да разширимъ малко постановленията на закона, да се отнасятъ тѣ не само за телефониститѣ въ София, а и въ първостепеннитѣ и второстепенни станции. Азъ смѣтамъ, че трѣбва законопроектътъ да обхване и телефониститѣ въ малкитѣ градове, кждето има само единъ телефонистъ, който работи отъ сутринъ до вечеръ, защото нѣма кой да го смѣни и подпомогне. Нѣма защо да правимъ разлика между степенъта на станцията и категорията на телефониститѣ. Щомъ приемаме, че наистина сж тежки условията за работа на телефониста, всѣки държавенъ служител отъ тая категория трѣбва да получи пенсия следъ 15 изслужени години, та наистина да има възможностъ да си почине.

Г-да народни представители! За артиститѣ тукъ се казва нѣколко думи, които каточели не бѣха заслужени. Ако има хора, които трѣбва да бждатъ пенсионирани следъ 15 изслужени години, това сж артиститѣ отъ драмата и операта. Г-да народни представители! На насъ само така отвѣтъ ни се вижда, че службата на артиста е лека. Службата на артиста всжщностъ е най-тежката служба. Вие знаете колко рано слѣзхоа отъ сцената наши талантили артисти. Тѣ изгарятъ на сцената като свѣщъ. Много малко сж ония артисти, които доживяватъ до дълбока старостъ. Единъ Шаляпинъ доживѣ дълбока старостъ, но и той бѣше въ злѣтъ.

И забележете още едно нѣщо, г-да народни представители: когато артистътъ загуби своята способностъ, гой е негоденъ вече почти за нищо. Той не е боленъ, но той е негоденъ, той не може вече да излѣзе на сцената. Свадете го отъ сцената и нѣма кжде да го дѣнете. Можете ли да си представите нашитѣ добри, дори талантили артисти, ако не имъ дадемъ пенсия, въ какво положение ще бждатъ, като слѣзатъ отъ сцената? Ще останатъ на улицата и ще иматъ нужда отъ подаяния. Това никога не трѣбва да се допусне спрямо тия наши труженици. Затуй смѣтамъ, че е много справедливо и всички трѣбва да го приемемъ. Казвамъ това, защото се казва тукъ критики противъ това, че тая категория държавни служители трѣбва да получатъ тая привилегия, да се пенсионира- ратъ следъ 15-годишна служба.

Стефанъ Стателовъ: Но ще бждатъ само на 35 години.

Деянъ Деяновъ: Уважаеми колега! Нѣма значение. Тамъ е въпросътъ: гласъ пусти, той е нѣщо временно, той е даръ отъ природата; загуби ли го артистътъ, той цѣлиятъ е загубенъ. Затова артистътъ има нужда да бжде подпомогнатъ. Ако артистътъ иска да работи въ друга областъ, той едва ли ще може да си изкара прехраната. Той се е посветилъ на сцената. Много отъ артиститѣ сж често пѣти и хора безъ образование. Природниятъ даръ го е тласналъ много рано на сцената и затова той

е останалъ безъ образование. Не бива да виждаме единъ талантиливъ артистъ да работи като надничаръ така, както виждахме стаи наши талантили генерали, водили бойци на фронта, да работятъ за 1.000 л., защото нѣмаха съ какво да живѣятъ. Това е обидно. Не биваше хора, които сж дали всичко за държавата, да ги виждаме да работятъ въ разни канцеларии като надничари за 50-60 л. Това е унизително не само за тѣхъ, а е унизително и за цѣлия български народъ, за държавата, която не е могла да имъ гарантира прехраната.

Отъ тия съображения трѣбва да изхождаме, когато се иска да дадемъ на тая категория хора пенсиониране по-рано.

Г-да народни представители! Макаръ да взимамъ индивидуално думата, защото не знаехъ, че тоя законопроектъ е на дневенъ редъ днесъ, позволете ми да кажа нѣколко думи по отношение правото за пенсия. И въ миналото се е изнасяло, и постоянно се повдига въпросъ: да се отнематъ пенситѣ на известни пенсионери. Така не бива да се разсѣждава, г-да народни представители, въ никой случай. Правото на пенсия е конституционно право. Пенсията може да бжде и I левъ, но тя е едно право. Чл. 166 отъ конституцията гласи: „Длъжностнитѣ лица, които сж назначени на служба отъ правителството, иматъ право да добиватъ пенсия, основата и количеството на която ще бжде определено отъ особенъ законъ“. И ако, г-да народни представители, не бѣше се стопилъ нашиятъ Пенсионенъ фондъ, изработенъ на научни начала, държавниятъ чиновникъ за тая престация, която дава, щѣше да получи контрапрестация точно по научнитѣ изчисления за едно осигуряване. Но само защото тоя пенсионенъ фондъ, поради изключителнитѣ обстоятелства, които преживѣ нашата държава, се стопи, затова държавата почна да намалява пенситѣ. Разбира се, както много категории у насъ, поради изключителнитѣ условия, при които живѣемъ, така и пенсионерътъ се примиря съ обстоятелството, че държавата отвреме навреме намалява неговата пенсия. Но правото на пенсия все си остава право, г-да народни представители, защото пенсионирането е не право, а задължение. Нито единъ държавенъ чиновникъ не може да се откаже отъ това да бжде пенсиониранъ. Срещу това задължение на чиновника, да бжде пенсиониранъ, имаме задължението пъкъ на държавата да му плати пенсия. Съ задължението за пенсиониране се ражда за чиновника правото да претендира за получаване на пенсия. Никога въ това Народно събрание не бива да се повдига въпросъ, както вече на нѣколко пѣти става това, за отнемане пенситѣ на чиновницитѣ, които сж изслужили нужното число години.

Г-да народни представители! Повдигна се още единъ въпросъ тукъ и се каза, че се зловидѣло на известни стопански категории това, че държавнитѣ чиновници получаватъ пенсия. Може би се зловиди на нѣкои, може би известни наши колеги иматъ това наблюдение. Но на тѣзи, на които се зловиди, че чиновницитѣ получаватъ пенсия, ние, народнитѣ представители, които знаемъ какво е правото да се получава пенсия, имаме дълга да пояснимъ, че това е едно право, което се дава на държавния чиновникъ, когато той е далъ своитѣ сили на държавата. И когато на тоя добъръ селянинъ поясните, че пенсията се дава на човѣкъ, който е далъ всичкитѣ си сили на държавата, той нѣма да прави въпросъ, че се дава пенсия. Но много често се спекулира съ това право на държавния чиновникъ. И колкото по-рано се тури край на тая демагогия, толкова по-добре ще бжде за нашата държава. Нашиятъ селянинъ има нужда отъ освѣтления и въ това отношение ние сме длъжни да му кажемъ, че се касае до едно право, а не до нѣкакво подаяние, не до нѣкакво благодеяние, което прави държавата.

Г-да народни представители, ние имаме декларация, че наредъ съ земеделцитѣ ще добиятъ пенсия и занаятчиитѣ. Ето една стопанска категория въ България, която изнемогва. И нека да отбележа това, което каза колегата Ангелъ Сивиновъ: да не се мисли, че това, което ще се даде на земеделцитѣ, това, което ще се даде на занаятчиитѣ, ще легне само върху държавния бюджетъ. То ще бжде пакъ срещу известни вноски, макаръ и малки, но все пакъ то ще бжде на базата на взаимномощта, на взаимното осигуряване и ще бжде задължително. За да бжде сигурно, за да бжде реално, то трѣбва да бжде задължително.

Искахъ, г-да народни представители, да кажа две думи на г-на министра на финанситѣ, колкото се отнася до тая категория чиновници, на които се дава пенсия следъ 15-годишна служба, че тѣзи хора, ако не се измѣни чл. 14 отъ закона за пенситѣ, кждето е базата за пенсионира-

нето, ще получат много малка пенсия. Става така наре-ченото намаление съ оглед на изслужените години. Ако направите, г-не министре, на тѣзи пенсии, които се дават за 15 изслужени години, ония намаления, които предвижда чл. 14 отъ закона за пенсията, нашите голѣми артисти, които ще напуснатъ сцената, и телефонистите, които ще получатъ пенсия за 15 изслужени години, както и всички други категории, които ще бѣдатъ обхванати отъ този законъ, ще получатъ извънредно малки пенсии. Затова ще трѣбва да се измѣни базата, на която ще се изчисляватъ пенсията. Не се ли измѣни тая база, никой отъ тѣзи, на които даватъ право да се пенсионира, макаръ и да сѣ поставени въ много тежки условия, нѣма да напуснатъ, а ще продължатъ да живѣятъ единъ тежъкъ животъ, не-поносимъ за тѣхъ, и ще бѣдатъ въ вреда на държавата.

Стефанъ Стателовъ: Кой да плаща?

Деянъ Деяновъ: Ще плаща Пенсионниятъ фондъ. Той ще плаща. Това е правото на пенсия. Азъ ви казахъ, че размѣрътъ на пенсията зависи отъ оня, който управлява, но това е едно право. И затова моля, ако искаме наистина да подкрепимъ тѣзи стопански категории, да подкрепимъ държавните чиновници, да имате предвидъ, че трѣбва да се замислимъ за размѣра на тая пенсия съ огледъ на предписанието на чл. 14 отъ закона за пенсията.

Като заявявамъ, че ще гласувамъ този законопроектъ, азъ ви моля, когато той отиде въ комисията, кѣдето може да се откриятъ по-голѣми дебати по него, да се иматъ предвидъ всички тѣзи разисквания, които направиха ува-жаемите народни представители. (Ржкоплѣския)

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Списъкътъ на записаните оратори е изчерпанъ.

Има думата г-нъ министърътъ на финансите.

Министъръ Добри Божиловъ (Посрещнатъ съ ржко-плѣския) Г-да народни представители! Както очаквахъ, внесенниятъ законопроектъ предизвика много и противоре-чиви разисквания, точно както стана миналата сесия при разглеждането му въ комисията, следъ като бѣше гласу-ванъ на първо четене. Това не ме учудва. Но ме учудва обстоятелството, че станаха разисквания на съвсемъ по-грѣшна база. Това азъ не искамъ да го отдамъ на друго, освенъ на едно недоразумение, или на недобро проучване на въпроса.

На първо мѣсто, за изяснение, азъ ще изтъкна, че този законопроектъ бѣше миналъ на първо четене въ първата сесия на XXV-то Народно събрание. Въ коми-сията, както знаете, азъ присѣствувахъ на 5-6 последо-вателни заседания и тамъ станаха толкова много разисква-ния, предвижиха се толкова много искания. Обаче трѣбва да признаемъ, че на увлѣчение никой не се поддаде. Въ края на краищата, намѣри се едно разумно разрешение. И, следователно, дълженъ съмъ да опровергая твърде-нието, че законопроектътъ е билъ оттегленъ, понеже въ комисията не било постигнато съгласие и затуй не могълъ да мине на второ четене въ първата сесия на XXV-то На-родно събрание. Истината е, че станаха много и жѣл-тедни разисквания. Трѣбваше да станатъ много проучва-ния. Но въ края на краищата, единъ день преди закрива-нето на сесията, законопроектътъ бѣше приетъ въ коми-сията. Наистина, съ много измѣнения, съ много допълне-ния спрямо първоначалния проектъ, но той бѣше готовъ за вънесение на второ четене въ пленума, ако на другия день сесията на Камарата не бѣше закрыта. Този е истината. Следователно, повтарямъ, въпросъ за оттегляне на зако-нопроекта или за непостигане на съгласие въ комисията не е ставало.

Вѣрно е, че пенсионниятъ въпросъ у насъ е единъ отъ голѣмите социални въпроси; че той отдавна чака своето разрешение въ единъ смисълъ за едни, въ противенъ смис-лъ за други — т. е. че едни искатъ да се разшири пен-сиониранието, да се увеличатъ пенсията, а срещу това пъкъ се създава друго течение, едва ли не, че пенсия у насъ не бива да съществува, безъ огледъ на това, дали сѣ въна-сяни или не вноски за Пенсионния фондъ. Ако голѣмата война ни докара въ 1918 г., между другите нещастия, и не-щастие то да видимъ Пенсионния фондъ отъ 250 милиона златни лева стопенъ на нула, ние нѣмахме сега да бѣдемъ поставени на таква измѣчване при разрешението на този въпросъ. Нѣма защо да повтарямъ подробно тая история. Ние започнахме отъ а и б, намалихме пропорционално пенсията на 40% отъ това, което се получаваше при съществуването на златния фондъ; ограничихме пенсио-нирането, увеличихме годините за получаване на пенсия. Въ първите години пенсията бѣше едва ли не само единъ

държавенъ разходъ. Обаче ние сполучихме да туримъ една по-здрава основа, да имаме вече единъ фондъ, който притежава единъ капиталъ отъ около единъ милиардъ лева — разбира се, трѣбва да го признаемъ, съ много го-лѣми жертви за бюджета, защото 5-6 години въ бюджета се отдѣляха по 750 милиона лева редовни удържки и суб-сидия, за да можемъ да наберемъ този капиталъ.

Противно, обаче, на това, което се каза противъ пен-сията; противно на това, което се подчерта — че имало тенденция да се увеличаватъ пенсията или да се даватъ същитѣ пенсии за по-малкъ срокъ, ще ви припомнимъ, че въ по-миналата сесия на Народното събрание, презъ 1938 г., азъ бѣхъ, който заявихъ, че ние вече не можемъ да плащаме 12.5% редовна вноска и 12.5% субсидия. И поради това, втората вноска, която правѣше държавата, отъ 12.5% се намали на 7.5%, а съ това намалихме суб-сидията съ 160 милиона лева. Не малко протести имаше противъ това, но азъ казахъ, че за увеличаване на пен-сията никой не иска да чува. Ние вече освободихме по-старите чиновници, кѣдето ги имаше. Старите пенсионери единъ по единъ си отиватъ, а наследственитѣ пенсии се намаляватъ, поради порастване на децата. И днесъ ние имаме вече единъ подмладенъ чиновнически кадъръ. Про-тивно на това, което се каза отъ нѣкого, макаръ да нѣ-маме специаленъ законъ за стабилитета на чиновниците, отъ нѣколко години насамъ — поне тази заслуга трѣбва да се признае на безпартийниятъ правителства — чиновни-чество у насъ се ползува отъ единъ стабилитетъ, който може би не би съществувалъ даже при единъ писанъ, формаленъ законъ. Разбира се, че провинитѣ не тър-пимъ, че правимъ подборъ на чиновниците, обаче поли-тика, да стане единъ, за да седне другъ, безъ причини — това, което е било въ миналото — днесъ не съще-ствува.

Въ туй отношение, значи, Пенсионниятъ фондъ е осигу-ренъ, че нѣма да му се наложатъ ненужни разходи. Нѣщо повече даже: когато нѣкои способни чиновници до-стигнатъ предѣлната възраст, не ги пращаме веднага въ пенсия и на тѣхно мѣсто да назначимъ други, по който начинъ се удвояватъ разходите за една и съща длѣж-ност, а съ решение на Министерския съветъ имъ продъл-жаваме срока за службата. Съ това се прави една ико-номия въ разходите на Пенсионния фондъ.

Преми да премина по-нататъкъ, азъ искамъ да под-чертая, че е голѣмо заблуждение да се смѣта, че се иска да се даватъ за 15 години същитѣ пенсии, които тѣзи хора биха могли да получатъ следъ 25 години. Нищо по-добно! Тѣмъ г-нъ Деяновъ намѣри най-чувствителната точка по този въпросъ. Той каза: вие, правителството, нищо не правите, щомъ не измѣнявате чл. 14 отъ закона за пенсията, за да имъ дадете една що-годе сносна пен-сия. Какво правимъ ние? Телефонистки и телефонисти, 60% туберкулозни, не могатъ да достигнатъ 15 години служба, или пъкъ ставатъ неврастеници и посѣгатъ на жи-вота си. Ние сега нѣмаме и кандидати за стражари. Може би това не е било никога въ миналото. Стражаритѣ стоятъ на служба 4-5 години и напускатъ. Министерството на вътрешнитѣ работи нѣма достатъчно кандидати за стра-жари. Каква бѣше миналата година идеята на двамата рес-сорни министри? Ние не можемъ така жестоко сърдечно да смѣтаме, че на единъ туберкулозенъ човѣкъ, който е прослужилъ 15 години, не трѣбва да му дадемъ това, което му се следва следъ 25 години. Ако следъ 25 години служба му се пада 1100 л. пенсия — на единъ туберкуло-зенъ човѣкъ, станалъ жертва на службата — не бива по-ради това негово нещастие следъ 15-годишна служба да му отнемемъ 500 л. На такъвъ служителъ, който е станалъ неврастеникъ, не можемъ следъ 15-годишна служба да му отнемемъ 500 л. и да го изхвърлимъ като негоденъ, за да свърши мизерно съ живота си. Не трѣбва да оставимъ държавата безъ стражари, защото, като предвиждаме пен-сиониранието следъ 25 години служба, стоятъ 5-7-8-10 го-дини, вижда имъ се тежка службата и напускатъ. А и по-ради по-високия цензъ за подбиране на стражари, не мо-гатъ да се намѣрятъ достатъчно кандидати.

Значи, азъ отхвърлямъ твърдението, че се касае за об-лагодетелстване на нѣкоя категория чиновници — за 15 години служба да имъ се даде такава пенсия, каквато тѣ биха получили следъ 25 години. Не, г-да. Въпро-сътъ трѣбва да се постави правилно: морално ли е, мо-жемъ ли да намѣримъ въ насъ сили да кажемъ, че е спра-ведливо, единъ туберкулозенъ човѣкъ да го оберемъ, да го ограбимъ, като не му дадемъ това, което му се следва; или на единъ нещастенъ неврастеникъ да му кажемъ: не, това, което си вънесълъ, оставявъ полза на Пенсионния фондъ, не ти даваме нищо, върви на пѣтя? Така поста-венъ въпросътъ, азъ смѣтамъ, че всички недоразумения

се избѣгват и че тогава остава този именно въпросъ, който азъ очаквахъ да ми се постави отъ първия още ораторъ и който въпросъ постави едва г-нъ Деяновъ, като последенъ ораторъ по законопроекта. Така поставенъ въпросътъ, азъ смѣтамъ, че всѣки ще се замисли, когато се касае не за облагодетелстване, а за неотнемане на едни нещастници туй, което имъ принадлежи — дали трѣбва да го отнемемъ и дали е отъ интересъ за правилното функциониране на съответната служба и на държавата да направимъ това.

Повдигнатъ единъ пътъ въпросътъ, разбира се, че по-нататъкъ се повдигатъ и много други въпроси, и основателни, и неоснователни, ще кажа азъ. Досега има 800 изложения по закона за пенсиитѣ. Ще видимъ покъсно, дали е време още сега да се постави принципно, изцѣло въпросътъ за пенсиитѣ, или ще трѣбва да минатъ другитѣ закони, за които се настоява — за осигуряването на земеделскитѣ стопани и за други нѣкои категории — и следъ това да се постави въпросътъ за обща ревизия на пенсиитѣ у насъ.

Азъ не вѣрвамъ, че нѣкой отъ васъ ще се увлѣче и ще откаже искането да се пенсиониратъ тия телефонисти и стражари. Може да има нѣкои други неоснователни искания на държавни служители да бѣдатъ поставени въ същата категория, но не вѣрвамъ, че всѣки ще приеме всичко, което е поискано досега, сиречъ да бѣдатъ пенсионирани всички служители следъ 15-годишна служба — и да се стигне дотамъ, както се каза отъ нѣкой, че по бѣдещия законъ за пенсиитѣ на държавнитѣ служители да се пенсиониратъ всички следъ 15-годишна служба! Вие знаете, че при първото гледане на законопроекта стана същата история. Помните въ комисията колко случаи се пресѣха и какви мъчнотии и спорове се срещнаха. Обаче азъ смѣтамъ, че бихме налучкали, ако не най-справедливото, то поне най-доброто за момента разрешение, ако приемемъ това, което се предлага.

Кои бѣха доводитѣ правителството да излѣзе именно съ този текстъ, който е предложенъ? Най-напредъ, за насъ бѣше ясно, че имаме работа съ единъ мъченъ законопроектъ, където се преплитатъ много интереси. За да не се повтори това, което стана при първото му гледане, да заседаваме ежедневно презъ последния месецъ до 12 ч. вечерта, комисиятъ да работятъ до 14½ ч., а на 15 ч. да почне работа въ пленума, поискахме законопроектътъ да се постави на дневенъ редъ сега, да мине на първо четене. Нѣкои отъ г-да ораторитѣ казаха, че трѣбвало да чакаме да мине законопроектътъ за пенсионирането на земеделскитѣ стопани. Както казахъ, второто четене на този законопроектъ по-рано отъ 2—3 месеца не може да дойде и, следователно, презъ туй време ще мине не само законопроектътъ за пенсионирането на земеделскитѣ стопани, но ще минатъ и бюджетитѣ. Ще имаме, следователно, възможност и достатъчно време съ по-голяма свобода да разгледаме въ комисията всичкитѣ тѣзи искания и да приемемъ туй, което ще намѣримъ за необходимо въ момента. Нѣщо повече: въ настоящия законопроектъ не се предвижда всичко онова, което прие комисията при първото гледане на законопроекта. Ако помните, тамъ имаше случай за отдѣлни лица — наблюдатели на връхъ Мусала, банкерски съвети и не знамъ какво. При този законопроектъ ръководното начало бѣше да поставимъ принципно въпроса за категориитѣ, които броятъ повече служители въ своята срѣда — за телефонисти, за стражари, за артисти и т. н. Едно отъ главнитѣ съображения за артиститѣ бѣше, че съ това ще се даде възможностъ да се направи икономия по бюджета на Народния театръ, за който досегашната субсидия винаги се е оказвала недостатъчна и, следователно, съ пенсионирането на частъ отъ артиститѣ ще може да се постигне икономия въ държавния бюджетъ по отношение на субсидията, която се дава за Народния театръ.

Кои отъ тѣзи 800 искания, ако всички се повтарятъ, ще се приематъ, азъ не знамъ. Откогато се заговори за този законопроектъ, идватъ всѣки денъ по 10—15 делегации, това ще продължава и исканията пакъ ще стигнатъ, може би, до 800 или ще надминатъ и тази цифра. Вие ще решите въ комисията и при второто четене въ пленума кои искания да бѣдатъ приети. Но, пакъ повтарямъ, пенсионирането за 15 години ще става не въ пълния размѣръ, а съ това, което се следва, съ минималното, което не можемъ да откажемъ и което е тѣхно. Азъ смѣтамъ, че въ комисията ще се поставятъ и други въпроси, които бѣха зачекнати отъ нѣкои г-да оратори — социално положение, материално положение на тѣзи пенсионери и пр. Като вземемъ предвидъ материалното положение и размѣра на пенсиитѣ, ще трѣбва да решимъ, дали пенсионеритѣ може

да заематъ държавна служба, или въ частни предприятия, или като надничари, както е сега, при 10% удръжки. Ще трѣбва да видимъ дали нѣма да се отнеме съ това работа, която може да се даде на безработнитѣ. Този въпросъ смѣтамъ, че ще трѣбва да намѣри своето разрешение въ комисията. Наложително е, покрай другитѣ необходими измѣнения за нѣкои категории служители, този въпросъ поне сега да намѣри своето разрешение.

Разбира се, никой не е казалъ досега, че съ такива откъслечни поправки ще се разреши голѣмиятъ въпросъ за пенсиитѣ. Но, както много умѣстно нѣкои отъ ораторитѣ казаха, за да преминемъ къмъ едно принципно разрешение на въпроса за пенсиитѣ у насъ, трѣбва най-напредъ да бѣде разрешенъ въпросътъ за пенсиитѣ на голѣмата стопанска категория у насъ — земеделцитѣ. Законопроектътъ за тѣхъ е вече готовъ, както ви декларира и г-нъ министъръ-председателътъ. Този законопроектъ се прие въ заседанието на Министерския съветъ завчера, въ сѣбота. Има да се провѣрятъ още нѣкои работи отъ актуелитѣ и вѣроятно идущия понедѣльникъ ще бѣде приетъ окончателно и идущата недѣля, следователно, ще бѣде внесенъ въ Камарата. (Ръкоплѣскания) Безспорно, и този законопроектъ, за който вие поохолите да минѣлъ преди настоящия, ще бѣде внесенъ. Както ви казахъ, настоящиятъ законопроектъ е толкова важенъ, че смѣтамъ, че може да се забави и два-три месеца въ комисията и да се постави на разглеждане едва следъ като бѣдатъ приети бюджетопроектитѣ.

Но, г-да народни представители, безъ да искамъ да се спирамъ на всички тѣзи увлѣчения, за които нѣкои отъ г-да ораторитѣ гозориха, и азъ ще повторя, че съ закона за пенсиитѣ ние не трѣбва да правимъ политика за увеличение на доходитѣ, или, както нѣкои казаха, че имало пенсионери, които, като получаватъ пенсията си отъ едного гише на банката, стиватъ на другото да я внесатъ и съ това се внася раздражение въ народнитѣ маси. Не бива и дума да отваряме, че въ този моментъ може да става въпросъ за увеличение на пенсиитѣ, освенъ туй малко увеличение, което смѣтамъ, че на социална база, поради поскупването, може да се даде на дребнитѣ пенсионери, отъ 5—10%. Може би и противъ това нѣкой отъ васъ да встане. Но ако дойдете при мене въ министерството, ще видите какви изложения постѣпватъ. Азъ всѣки денъ изслушвамъ пенсионери, служили по 30—40 години на държавата, които непрестанно разправятъ голѣмата си мизерия и отчаяние отъ живота. И тѣ съ 1.200—1.300 л. месечна пенсия ще трѣбва да се справятъ. Азъ ви казахъ, че, действително, между тѣхъ има мъченици, къмъ които ние не можемъ така коравосърдечно да се отнасяме и да казваме, че държавата не е длъжна да направи нѣщо въ този моментъ. Всичко, обаче, трѣбва да се направи съ разумъ, по преценка. Нови разходи, обаче, за увеличение на пенсиитѣ азъ нѣма да позволя и ще бѣда последователенъ на себе си, както намалихъ субсидията на Пенсионния фондъ по-миналата година.

Азъ трѣбва да ви кажа, като говоримъ за принципно разрешение на въпроса за пенсиитѣ, че ние имаме други надъ хиляда искания, които сѣ свързани съ нови разходи, за увеличение на размѣритѣ на пенсиитѣ. Пакъ повтарямъ, за това не може и дума да става. Ако нѣкому, обаче, и тѣзи корекции се зловидятъ за нѣкои категории, които се изтъкватъ, че имало офицера, уволнени поради Ньойския договоръ, поради ограниченията на армията, които следъ това следвали за инженерни, адвокати и т. н. — въпросътъ е много лесенъ. Ние нѣма да обобщаваме, да дадемъ където трѣбва и където не трѣбва. Ако единъ офицеръ е излѣзълъ отъ редоветѣ на армията и неговото образование и възпитание не му позволяватъ да се настани въ живота и да си изкара прехраната; ако съ огледъ на онова, което е внесълъ, му се падатъ 500 л. или 1000 л. пенсия, азъ не зная защо трѣбва да му се откажатъ тия негови пари. Той може да каже: азъ като българинъ ще следвамъ съдбата на моето отечество, но вие нѣмате право да ми отнемате моитѣ удръжки, и тѣ да се считатъ останали въ полза на държавата, и да ми казвате: не ни интересува, защо ти не си можалъ да дослужишъ до 25 години; удръжкитѣ ти ги взема държавата, а ти ще трѣбва да си търсишъ лесното!

Предложенитѣ законопроектъ повдига много сериозни и много важни въпроси. Обещавамъ ви — това бѣше и намѣрението на правителството — че въ комисията законопроектътъ може да остане два-три месеца. Нека дойдатъ всички изложения и да приемемъ тѣзи, които искатъ само социални корекции, но не и увеличение. Ще има достатъчно време да ги проучите, както и при първото гледане въ комисията, и макаръ и мъчно, макаръ и съ про-

тиворечиви възгледи, да намѣримъ едно право разрешение и да дадемъ единъ справедливъ законъ за пенсиитѣ, за тѣзи именно нещастни категории служители, за които респективнитѣ ресорни министри се намиратъ въ чудо и казватъ, че не може служитѣ да функциониратъ редовно, ако туй положение продължава да съществува, както си е. Никого нѣма да облагодетелствуваме, никого нѣма да искаме да ошетимъ, ще направимъ само туй, което е най-необходимо. Обаче законътъ за пенсиитѣ се нуждае частично отъ известни корекции въ този смисълъ. И следъ като минатъ всички други, подчертани отъ васъ и необходими отдѣлни пенсионни фондове, тогава ще се постави принципно цѣлиятъ пенсионенъ въпросъ, въпросътъ за измѣняване закона за пенсиитѣ и за създаване, може би, други категории пенсии, може би на друга база. Въ всѣки случай едно можемъ да знаемъ, че за увеличение на пенсиитѣ, даже и при общото измѣнение на закона за пенсиитѣ, никой не мисли, нито пъкъ е допустимо.

Моля ви, прочее, да гласувате законопроекта на първо четене, да отиде въ комисията, да се направятъ тамъ всички проучвания, като нѣкои отъ членоветѣ на комисията може би ще взематъ всички изложения, които сѣ постѣпили по този въпросъ, и ще ги проучатъ. Нѣма защо да бързаме, второто четене на законопроекта може да стане следъ приемането на бюджетитѣ. Ще имаме достатъчно време, за да проучимъ законопроекта и да дадемъ най-правилно разрешение на въпроса. (Продължителни рѣкопѣлскания)

Председателствуващъ Никола Захариевъ: Пристѣпваме къмъ гласуване.

Които г-да народни представители приематъ на първо четене законопроекта за измѣнение и допълнение на закона за пенсиитѣ за изслужено време, моля, да вдигнатъ рѣжа. Мнозинство, Събранието приема.

Дневниятъ редъ е изчерпанъ. Въ съгласие съ правилството, председателството предлага за утрешното заседание, 15 ч., следния дневенъ редъ:

Одобрение на предложенията:

1. За одобрение II-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 23 октомврий 1940 г., протоколъ № 187 — относно продължението до 15 ноемврий 1940 г. на предвидения въ чл. 16 отъ закона за тютона срокъ за изтрѣгване и изгаряне на тюноневитѣ стѣбла.

2. За одобрение VI-то постановление на Министерския съветъ, взето въ заседанието му отъ 23 октомврий 1940 г., протоколъ № 187 — относно облагането съ допълнителна такса и акцизъ на намирашитѣ се въ движение въ Южна Добруджа бициклети.

Първо четене на законопроектитѣ:

3. За уреждане поданството въ Добруджа.

4. За уреждане положението на адвокатитѣ въ Добруджа.

5. За комисията, която Българската земеделска и кооперативна банка е задържала за управление на срдствата на фонда за кооперативенъ строежъ на народни основни училища и за ликвидация на рекламациитѣ по тая комисията.

6. За измѣнение и допълнение на членове 47 и 49 отъ наредбата-законъ за трудовия договоръ.

7. За непочтената конкуренция.

8. За осигуряване на умствениитѣ работници.

Които г-да народни представители приематъ прочетения дневенъ редъ, моля, да вдигнатъ рѣжа. Мнозинство, Събранието приема.

Вдигамъ заседанието.

(Вдигнато въ 18 ч. 55 м.)

Подпредседателъ: НИКОЛА ЗАХАРИЕВЪ

Секретари: { **АТАНАСЪ ЦВѢТКОВЪ**
ГЕОРГИ МИХАЙЛОВЪ

Началникъ на Стенографското отдѣление: ДОНЧО ДУКОВЪ